DESTINUL UNEI VRĂJITOARE
NICHOLAS BOWLING

NICHOLAS BOWLING

DESTINUL UNEI VRĂJITOARE

NICK BOWLING *Witchborn*
Traducere din limba engleză
Liliana Pelici prin LINGUA CONNEXION
RAO, 2020

V.1.0

FORDHAM, ESSEX

20 noiembrie 1577

Bătăile în ușă se auzeau tot mai tare. Ellen distinse clar două voci chiar în fața ferestrei casei și, în spatele lor, un murmur agitat ca valurile mării. Suna de parcă tot satul se strânsese acolo.

Cabana se cutremură. Se uită la ușă, apoi în jos, la oala suspendată deasupra focului din fața ei, apoi iar la ușă. Chiar dacă nu le-ar fi luat mult timp să o spargă, ar fi avut și ea un pic de răgaz.

Astfel, după ce adună ultimele obiecte rămase în jurul vetrei – ierburi uscate, pietre, figurine din paie și oase –, Ellen le aruncă pe toate în oală, împingându-le pe rând în fiertură, cu o lingură de lemn. Apoi ridică oala de pe foc și o lăsă aburindă pe podeaua de pământ.

— Deschide ușa, babo!

Din nou, căbănuța se cutremură. Ellen oftă.

— Babă? murmură pentru sine. Își luă o bonetă de pe spătarul unui scaun și își vârî claia de bucle șatene sub ea. Nu arăt chiar *atât* de bătrână…

Se ridică, își îndreptă spatele, își netezi rochia și își strânse în grabă șireturile corsetului. Probabil că înfățișarea ei nu ar fi contat prea mult după ce ar fi deschis ușa vizitatorilor, dar nu voia să le facă treaba mai ușoară. Aruncă o privire la cele două paturi din colțul camerei, unul atât de mic, că ar fi putut fi un pătuț de copil, și fața i se întunecă.

„Sper să nu uite ce are de făcut.”

Se auziră mai multe bătăi. Ușa mai avea puțin și sărea din țâțâni.

„Sper că va fi în siguranță.”

Ellen inspiră adânc și merse să o deschidă. Lumina albă și aerul rece, îmbogățit de mirosurile umede ale toamnei târzii, umplură casa.

Imaginea care o întâmpină de cealaltă parte o surprinse mai mult decât o sperie. Bărbatul din fața ei avea un chip incredibil de frumos. Pomeții proeminenți, sprâncenele arcuite și barba ascuțită îi ofereau un aspect ușor diabolic pe care Ellen îl găsea destul de atrăgător. Acele trăsături erau încadrate de un guler

larg, cu pliseuri, și de o pălărie neagră și înaltă, cu niște pene uriașe ce se clătinau ca panașul unui războinic grec. Și, în mijloc, erau ochii lui, genul de ochi care păreau să aibă doar pupile, reci și negri ca iazurile din pădure. El îi zâmbi.

— Bună ziua, domnilor! spuse Ellen, calmă.

Lângă umărul bărbatului chipeș stătea un însoțitor mai înalt și mai slab. Strângea Biblia cu o mână, iar cu cealaltă, un știreang. În spatele lor erau chipurile murdare, urâte și absurde ale sătenilor adunați în jurul casei ei.

Bărbatul chipeș își drese vocea și vorbi. Vocea lui suna ca un ciocan care lovea o nicovală.

— Ellen Greenliefe. Prin autoritatea oferită de *Malleus Maleficarum,* ești acuzată de practicarea vrăjitoriei, negarea existenței Dumnezeului Atotputernic și a Fiului Său, Iisus Hristos, de încheierea unui legământ cu diavolul și de înfăptuirea diverselor fărădelegi cu ajutorul vrăjitoriei și necromanției cu care i-ai blestemat și chinuit pe bunii săteni din Fordham!

Se auziră zgomote înăbușite de aprobare de la cei de față. Ellen făcu tot ce putu ca să pară neimpresionată și îi zâmbi bărbatului.

— Iertați-mă, domnilor, dar cred că ați făcut o călătorie inutilă. Eu sunt o gospodină săracă, nimic mai mult. Torc. Țes.

Făcu semn spre o roată de tors ruptă care era rezemată de peretele exterior al casei.

Bărbatul chipeș râse.

— Da, te cred! Ai țesut o plasă de *minciuni* și *înșelăciuni* într-un mod foarte subtil.

Îngâmfarea i se citea atât de bine pe față, încât Ellen crezu, pentru o clipă, că urma să facă o plecăciune. Câțiva săteni căpătară curaj după răspunsul lui și își strigară aprobarea.

— N-a fost niciodată la biserică!

— Ne-a acrit laptele!

Ellen oftă și răspunse peste umărul bărbatului chipeș.

— Asta e o problemă pe care ar trebui s-o discuți cu vacile dumitale, domnule Garrard, nu cu mine. Unul dintre copiii din mulțime chicoti. Haideți, domnilor, drumul de întoarcere spre Londra e lung. Rămâneți un pic să mâncați ceva până vă porniți din nou la drum. Tocmai am făcut o tocană.

— Minte! strigă unul dintre țărani. E *otravă*!

— Recunosc că nu sunt cea mai talentată bucătăreasă, dar ești un pic cam răutăcios... Măcar intrați să vă odihniți picioarele!

Bărbatul chipeș continuă să zâmbească, chiar dacă un ochi i se zbătea de nerăbdare. Aștepta ca sătenii să termine cu batjocura.

— Ești foarte amabilă, spuse el încet, cu ochii lui negri ca norii de furtună. Vom intra în casa ta, dar asta nu înseamnă că-ți vom accepta ospitalitatea.

Chipul lui Ellen se înăspri.

— Dacă sunteți în căutarea unor dovezi de vrăjitorie, mă tem că veți fi dezamăgiți.

— Da, bineînțeles, spuse bărbatul, apropiindu-se de ea. O privi cu lăcomie, de parcă ar fi căutat ceva la persoana ei. Nu mă îndoiesc că diavolul te-a învățat cele mai viclene tehnici în ale prefăcătoriei.

Ellen râse, dar parcă nu era râsul ei.

— Așadar, dacă găsiți ce căutați, sunt condamnată. Și dacă nu găsiți, tot sunt condamnată pentru că am ascuns ceva? Ce isteți sunteți! Și credeam că eu trebuia să fiu aia șmecheră.

Pe fața bărbatului chipeș apăru un rânjet care dezvălui un set de dinți albi, aliniați perfect. Stătea la câțiva centimetri de ea și mirosea a fier și a fum de lemn.

— Vrăjitoareo, poți să-ți ascunzi lucrurile, dar nu poți să-ți ascunzi trupul!

Brusc, o apucă de încheietură cu mâna lui acoperită de mănușă, o trase până în pragul ușii și îi rupse mâneca.

Ei i se făcu pielea de găină în vântul rece. Sătenii rămaseră cu gurile căscate.

— Uitați-vă la asta, oameni buni! strigă bărbatul chipeș, apoi o trase din pragul ușii și îi ridică brațul. Sfârcul otrăvit al vrăjitoarei cu care și-a hrănit spiridușul! Cine știe câte mai are pe trupul ei spurcat?

Ellen se uită la cele două umflături mici și roz care erau la câțiva centimetri de încheietura mâinii ei. Încă nu se vindecaseră după un accident cu o furculiță încinsă. Cercetând chipurile sătenilor, nu văzu la ei decât ură și ignoranță. Se întoarse iar spre bărbatul care o ținea de mână.

— Asta e o nebunie! E o arsură, *prostule,* nu vezi? Arată-mi o nevastă în tot satul care să n-aibă o cicatrice ca asta!

— Încă neagă, chiar și când dovada e clară ca lumina zilei! Minciuni, minciuni diabolice!

Sătenii strigară. Unii începură să arunce spre Ellen și spre casa ei cu pietre, noroi și bălegar. Bărbatul chipeș se bucură de indignarea lor sălbatică și vorbi cu cineva de lângă umărul lui.

— Domnule Caxton, leag-o cât timp îi caut eu prin casă! Apoi se adresă publicului său frenetic: Mai avem de găsit multe lucruri blestemate, prea scârboase pentru ochii voștri!

— Fata! țipă o femeie. O ascunde pe fată!

Ellen se holbă la bărbatul chipeș care stătea cu spatele la ea. Zgomotul mulțimii devenise copleșitor și părea s-o scufunde ca valurile mareei. Chiar și când el nu se uita la ea, încă îi auzea vorbele. Parcă îi răsunau în cap.

— Da, spuse el. Fata.

Apoi, fără să se uite la ea, dispăru în întunecimea casei.

Eficient și experimentat, bărbatul mai înalt îi trase brațele la spate și începu să îi lege strâns încheieturile mâinilor. Ellen era prea adâncită în gânduri ca să simtă cum frânghia îi mușca din carne și să observe cum îi ardeau mâinile și degetele lipicioase.

Bărbatul mai înalt o învârti, o îndreptă și încercă să-i pună ștreangul la gât cu forța. De aproape, văzu că trăsăturile lui nu semănau deloc cu ale șefului său – erau banale, palide, nu exprimau nimic. În spatele lui, chipurile țăranilor care urlau se deformau ca un miraj și, dincolo de ei, zări frunzișul rece și îmbietor al pădurii de fag.

„Ar fi trebuit să fug cu ea, se gândi. Imediat ce i-am văzut, ar fi trebuit să fug.”

Pălăria extravagantă a vânătorului de vrăjitoare săltă și apăru din nou la lumina zilei. Zâmbetul lui încă nu dispăruse, dar arăta ca al unui prădător în timp ce se apropia de ea. Însoțitorul lui înalt și inexpresiv strânse ștreangul un pic.

— Unde e? întrebă vânătorul de vrăjitoare.

Ellen se holbă la el, iar acesta făcu încă un pas înainte și încuviință, uitându-se la omul care ținea ștreangul, tot mai strâns.

— Vorbește! spuse el.

Ea își înclină capul într-o parte și el strânse și mai tare.

— Vorbește!

Ea își simțea pulsul bătând în spatele ochilor.

— Vorbește, vrăjitoareo!

După ce i-a poruncit de trei ori fără s-o poată face să mărturisească, și-a îndreptat atenția spre bărbatul care ținea frânghia. A deschis gura de parcă ar fi încercat să articuleze niște cuvinte, iar el s-a aplecat să o asculte. Când a fost destul de aproape ca să-i simtă răsuflarea acră pe față, ea a înaintat brusc și l-a sărutat.

Bărbatul chipeș râse în hohote.

— Domnișoară Greenliefe, mă tem că farmecele tale femeiești, oricât ar fi de mari, nu ne vor distrage de la datoria noastră. Dar sunt convins că domnul Caxton îți apreciază gestul.

Ellen se retrase, șoptind ceva de neînțeles. Caxton o lovi cu dosul palmei, trântind-o la pământ. Mulțimea strigă de bucurie.

Apoi, pentru prima dată, o expresie apăru pe fața lui palidă. Ceva între teamă și mirare. Părea că-i venea să scuipe, dar nu putea. Buzele lui se învinețiră și se umplură de bășici. Panicat, încercă să vorbească, dar avea ceva rămas în gât. Gâlgâi, râgâi, apoi scuipă; și când făcu asta, își văzu limba, înnegrită și putrezită, căzându-i întreagă din gură până în noroiul de la picioarele lui.

Bărbatul chipeș se uită, pentru o clipă, la însoțitorul lui care scâncea, apoi la Ellen. Făcu câțiva pași înainte, se aplecă și luă limba de pe pământ cu degetul mare și cu cel arătător învelite în mănușă. Sătenii își coborâră glasurile, rugându-se în șoaptă.

— Această femeie și copilul ei, anunță el, au ciumă! Ne vor infecta pe toți! Oameni buni, orice doctor vă poate spune că există doar un mod sigur de a preveni contaminarea. Se uită de la un chip la altul, cu ochii sclipitori. Focul.

Fordham era plin de cenușă și de fum. Ploaia începuse în urmă cu o oră, dar rămășițele rugului încă mocneau și mirosul scârbos și înțepător al lemnului și cărnii carbonizate intrase în case. Era vina sătenilor – se lăsaseră duși de val și focul fusese prea mare. Majoritatea se întorceau, obosiți, la casele lor, dar câțiva încă se auzeau cum umblau prin pădure și strigau unii la alții, în căutarea fetei. Un soare fantomatic plutea la orizont.

Doi bărbați rămaseră lângă cenușă, holbându-se la locul în care fusese rugul. În ciuda burniței, John Hopkins stătea cu pălăria lui înaltă și neagră în mâini și îi netezea penele, absent. Haina lui de catifea decorată cu perle era udă leoarcă, la fel și părul, dar nu părea să fi observat asta. Chiar în spatele lui, era

preotul satului, un om încet la minte și la trup, care tușea întruna și scuipa în timp ce vântul îi sufla fulgi cenușii în față.

— Domnule, îi mulțumesc lui Dumnezeu că ați venit, spuse el, aplecându-și puțin capul.

— Hmmm?

— Îi-îi mulțumesc lui Dumnezeu. Pentru că v-a trimis la noi.

Hopkins nu-i răspunse.

— Și mă voi ruga pentru însoțitorul dumneavoastră, continuă el. Să-i aline Dumnezeu… suferința.

— Cum dorești.

Preotul își ridică privirea, confuz. Încercă să clipească pentru a-și alunga cenușa din ochii înlăcrimați. Privirea lui Hopkins încă era ațintită la rugul care ardea mocnit.

— A fost încăpățânată bătrâna, nu-i așa? spuse el, bătând darabana cu degetele lui împodobite cu inele pe vârful pălăriei.

— Pardon, domnule?

— Vrăjitoarea. De obicei, flăcările nu le ajung nici măcar până la tălpi și încep să recunoască tot. Vorbea mai mult pentru sine și buzele nu-i mai erau strâmbate pentru un zâmbet. Dar asta… N-a vrut să ne dea nimic, nu-i așa?

— Așa-i, domnule. Trebuie să fi fost foarte apropiată de diavol ca el să stea cu ea până la sfârșit, spuse, făcându-și semnul crucii.

Falca lui Hopkins tresări. Sperase că arderea femeii ar fi scos copila din ascunzătoare. Sau că, legată pe rug, le-ar fi spus măcar unde era. Dar nu se întâmplase nimic din toate acestea. Iar Ellen Greenliefe nu mai era.

Se învârti brusc și îl auzi pe preot ghemuindu-se de frică.

— Fata avea prieteni în sat?

— Nu, domnule. Erau foarte singuratice. N-au venit niciodată la biserică. Nici măcar după amenzi. Nu obișnuiau să iasă din casa lor blestemată.

Hopkins îl privi pe bătrân în tăcere pentru o clipă, apoi se uită peste capul lui chel la casa lui Ellen Greenliefe, cocoțată pe un deal cu vedere la tot satul.

— Nu ieșeau din casă, murmură el.

Fără să mai spună altceva, își puse pălăria pe cap, se îndepărtă de preot și începu să urce dealul. Ploaia cădea mai deasă și cărarea brăzdată pe care urca deveni repede un torent de noroi. Cerul era negru-vinețiu.

Când ajunse în dreptul casei, constată că ușa încă era larg deschisă și la fel de goală și întunecoasă cum o lăsaseră mai devreme. Chiar dacă era mică, întunericul îi dădea un aer surprinzător de amenințător. Trebuia să păsească atent; nu voia să repete experiența din Norfolk. Tunetul începu să murmure deasupra lui, iar fagii gemeau în furtuna care se întețea.

Hopkins intră în casă și își scutură haina de apa de ploaie. În lumina tot mai slabă, zări paturile înghesuite într-un colț al camerei și tăciunii aproape stinși în vatră. O oală cu tocană rece era așezată pe podea.

Așteptă ca ochii să i se obișnuiască în întuneric și se îndreptă spre cele două paturi. Ceva scârțâi sub picioarele lui și văzu că pe podea erau împrăștiate figurine mici de animale și oameni, făcute din paie și din crenguțe. Puse una dintre ele cu grijă în palmă și o cercetă la lumina slabă a focului. Apoi o vârî între cutele hainei și începu să umble încruntat prin cameră. Locul era prea mic pentru a avea un perete fals, o ascunzătoare sau orice fel de groapă sau gaură pentru a ascunde un om. Sau un copil. Dar trebuia să fi scăpat din vedere ceva.

Tunetul bubui din nou, mai aproape de data asta, între pereții casei, în urechile lui, încet ca mârâitul unui câine încolțit. Dintr-odată se făcu mult mai întuneric, un întuneric adânc și apăsător care părea să-i intre în nas și în gură când încerca să respire.

Bâjbâind prin întuneric, lovi cu degetul mare de la picior ceva tare și imobil. Când termină de înjurat, îngenunche și șterse praful de pe obiectul care îl rănise. Era un inel de fier, rece și ruginit. Era ciudat că nu îl văzuse, totuși, mai devreme.

Hopkins se ghemui și trase de două ori de mâner. La a treia încercare, putu să își îndrepte picioarele, iar chepengul se deschise și căzu greu în spate. O lumină portocalie, ca de la un cuptor, umplu casa. El se bucură de lumină, stând triumfător deasupra intrării în pivnița vrăjitoarei, cu mâinile pe șolduri.

Acela fu momentul în care ea alese să-l înjunghie.

Cuțitul pe care ea îl folosi fu atât de ascuțit, că el nici măcar nu își dădu seama ce s-a întâmplat până când nu se uită în jos și îi văzu mânerul ieșindu-i afară de sub coaste. Înaintă clătinându-se și căzu pe scări, răsucindu-se cu greutate ca să-și zărească asasina în timp ce ea călca peste corpul lui. Îi văzu fața, înconjurată de bucle ce păreau să ardă din cauza unui foc interior și îi pieri zâmbetul.

Era adevărat. Totul era adevărat.

Nu o auzi plecând. Era undeva în spatele lui, iar respirația ei era înceată și stabilă, în timp ce a lui devenea tot mai superficială și neregulată. Simți o amorțeală ciudată strecurându-i-se prin corp, începând cu degetele de la mâini și de la picioare.

Fata încă îl privea când întunericul îl luă, în cele din urmă, în stăpânirea lui.

Capitolul 1

LONDRA
După o lună

Alyce se îndreptă încet și stătu în picioare pe dalele de piatră. Instinctiv, își puse mâna pe creștetul capului. Făcea asta de fiecare dată când se trezea; de fiecare dată, știa exact ce avea să găsească; și, tot de fiecare dată, își simțea inima din ce în ce mai grea când degetele ei atingeau țepii aspri și inegali din locul în care fusese părul ei.

Îi era dor de părul ei, mai ales când nopțile erau foarte reci. Nu și-l tăiase niciodată, nici măcar o dată în paisprezece ani, și fusese lung și destul de des ca să se învelească cu el ca și cu o pătură. Mama ei îl adorase. Îngrijitorii i-l tăiaseră pe tot dintr-odată.

După aceea, își băgă un deget în ureche și scoase ceara de lumânare pe care și-o pusese acolo mai devreme, în acea seară. De câteva săptămâni, începuse să adune micile picături albe ce cădeau pe podea din lumânările îngrijitorilor și le folosea ca să nu mai audă ecoul râsetelor, plânsetelor și țipetelor care se auzeau din când în când pe coridoare. De fiecare dată, noaptea era mai rău.

Celula ei arăta ciudat de frumos la lumina lunii, înghețată într-o liniște albă, delicată. Podeaua fusese măturată, găleata din colț dispăruse și primise un mănunchi de paie proaspete cu care să-și facă patul, de parcă ar fi fost o vacă deosebită. Deasupra paielor atârna o pereche de cătușe pe care îngrijitorii nu le folosiseră. Încercaseră, dar mâinile și încheieturile ei erau prea slabe și tot alunecau în afara lor. Cu toate astea, încă serveau ca o tristă amintire că era o prizonieră.

O prizonieră, nu o pacientă. Pe indicatorul de deasupra porții scria „Spitalul Regal Bethlehem”, dar își dăduse seama de adevăr foarte repede. Bedlam, cum i se spunea, nu era un spital și nu se afla acolo pentru a fi îngrijită ca să se însănătoșească.

Alyce merse tiptil până la fereastră, cu picioarele la fel de grele și de reci ca pietrele de sub ele, și se uită printre gratiile celulei. Un corb uriaș și cu penele zdrențuite era cocoțat pe frontonul locuinței îngrijitorilor. Bătu din aripi, făcând zgomot prin curte, apoi plană până la poartă și ieși în stradă.

Nu o împiedicau ceilalți prizonieri să doarmă atât de mult ca amintirile ei. Făceau propriul lor zgomot îngrozitor, în mintea ei, și nu putea scăpa de ele. Acele ultime momente de panică: teama din ochii mamei ei, strânsoarea degetelor acesteia pe umerii lui Alyce, atât de tare că îi lăsase vânătăi. Apoi imaginea trăsurii care oprise la poalele dealului, mama ei care scrisese în grabă și sigilase scrisoarea și o împinse pe Alyce în pivnița de sub casă.

„Du-te pe malul râului, îi spusese ea. Găsește-l pe călăul John Dee. Dă-i scrisoarea asta.”

Închiderea chepengului și, după aceea…

Fața înghețată a lui Alyce se îmbujoră și se încălzi. „Nu te gândi la asta”, se mustră în gând. O usturau ochii. I se păru că simțea miros de ceva ars. „N-ai la ce să te gândești. Nu mai poți să faci nimic.”

Pe tot drumul până la Londra, Alyce murmurase cuvintele mamei ei de nenumărate ori până când părură să-și piardă sensul: „Malul râului. Călăul. John Dee. Malul râului. Călăul. John Dee.” Încă vorbea așa când domnul Makepiece o găsise în șanț, învelită în părul ei ud și murdar și pe jumătate moartă din cauza frigului. Nu era de mirare că crezuse că Bedlam era locul potrivit pentru ea. Trebuie să fi arătat ca o persoană care își pierduse mințile. Și poate chiar asta i se întâmplase.

Când o adusese, trebuia să stea doar câteva zile. Fuseseră certuri nesfârșite în afara celulei despre întreținerea ei, despre faptul că nu avea pe nimeni care să plătească pentru ea și trebuia să fie dată afară pentru a face loc pentru un deținut care ar fi putut aduce niște fonduri de care era mare nevoie. Dar sponsorul ei îi rămăsese alături, în ciuda obiecțiilor colegilor lui îngrijitori, și trecuseră câteva săptămâni de când acea celulă împuțită devenise casa ei.

Dintr-odată, auzi o cheie zăngănind în broasca ușii din spatele ei. Grăbită, își șterse lacrimile din ochi.

„Să fie cel bun! Te rog, te rog, să fie cel bun!”

Dar nu era cel bun. Era celălalt. Cel gras. Cel care strigase la ea, o certase, îi spusese că era respinsă de Dumnezeu, că diavolul era în ea și o cufundase în băi de gheață ca să o vindece de proasta ei dispoziție. În ciuda frigului, fața lui era roșie și transpirată, cu șuvițe subțiri de păr de culoarea paielor

lipite pe frunte. Încă gâfâia pentru că urcase singurul rând de scări până la celula lui Alyce.

— Bună, porumbița mea, bombăni el. Era beat, din nou. Ea tremură. E frig în noaptea asta. Toți primesc ceva să le țină de cald. Sunt ordinele domnului Makepiece.

Îi pronunță numele cu o răutate cu greu ascunsă și îi întinse un castron cu terci de ovăz.

Alyce înaintă pe nesimțite și îl luă, cu privirea fixată pe fața lucioasă a îngrijitorului. Castronul era rece ca gheața.

El o privi în timp ce ea se retrase într-un colț și ridică o lingură plină cu lăturile cenușii până la buzele ei.

— Alyce! spuse el, încruntându-se din cauza unei indignări prefăcute și bâțâindu-și degetul. Bunii creștini spun o rugăciune de mulțumire înainte de masă.

El mai jucase jocul acesta și ea întotdeauna pierduse. Nu știa ce era o „rugăciune de mulțumire” și, chiar dacă ar fi știut una, nu îi era deloc ușor să vorbească. Uneori, domnul Makepiece o convingea să spună câteva cuvinte, dar nu-i zisese nimic domnului Kemp. În lumea ei tăcută, îi auzise vorbind despre ea. „E melancolică”, spusese domnul Makepiece. Kemp, pe de altă parte… o descria cu mai multă imaginație.

— Fată, dacă nu-i poți mulțumi Domnului pentru mâncarea din fața ta, nu cred că te pot lăsa s-o mănânci așa cum se cuvine. Îngrijitorul întinse o mână ca să-și recupereze castronul, iar Alyce tresări. Repetă după mine: *„Benedic nobis, Domine deus”…*

Alyce nu spuse nimic. Doar se holbă la el.

— Repetă după mine! spuse Kemp, arătându-și frustrarea tot mai mare pe chip. Îi tremurau fălcile. *„Benedic nobis”..*

Din nou, fu întâmpinat cu tăcere. Dintr-o singură mișcare, el înaintă și apucă bărbia lui Alyce cu degetele lui scurte și groase, apoi începu să-i miște falca în sus și în jos de parcă ar fi fost o marionetă pe care o putea face să vorbească.

Alyce se înfierbântă de rușine, iar aceasta se transformă repede în furie. Strânse marginea castronului și azvârli conținutul lui pe el. Terciul de ovăz îl lovi în față ca o *palmă* binemeritată.

Urmă o tăcere ciudată. Domnul Kemp se uită la ea prin masca lui gelatinoasă și plină de cocoloașe. Ovăzul se agăța de sprâncenele lui și îi curgea de pe bărbie. Lui Alyce îi veni să

râdă, pentru prima dată după atât de multă vreme că părea să fi trecut ani întregi. Dar acel moment trecu repede. El își șterse ochii cu mâneca și își reveni, o prinse de gât și începu s-o înjure.

— Edmund!

A doua voce o surprinse. Era joasă și caldă, dar obosită. Peste umărul lui Kemp, văzu alt bărbat care stătea în cadrul ușii deschise. Era domnul Makepiece, cel care o găsise și singurul îngrijitor care o tratase cu un pic de bunătate. Kemp îi dădu drumul din strânsoare și se întoarse, oftând tare.

— *Ce?*

— O să-i fie și mai greu să vorbească cu respirația ta împuțită în fața ei. Las-o în pace.

Domnul Kemp pufni.

— Thomas, ea refuză să-l accepte pe Domnul! Cum ar putea măcar să spere la mântuire dacă nu se poate ruga?

— Edmund, nu toate rugăciunile trebuie spuse cu voce tare. Dumnezeu cunoaște gândurile acestei copile mai bine decât noi.

Domnul Kemp se uită din nou la ea. Alyce își ținu fața nemișcată.

— Nu e bine așa. Ar trebui să-și strige credința de pe acoperișurile caselor. Să-L strige și să-l ceară iertare.

— Nu are voie să meargă pe acoperișuri, spuse domnul Makepiece cu calm.

Domnul Kemp se uită nepăsător la el, apoi sughiță, enervându-se din nou.

— Toți ceilalți, cu toată văicăreala lor, tot mai spun câteva cuvinte dintr-o rugăciune. Încă mai cunosc puterea crucii când o văd. Dar asta… și își împinse degetul în fața ei.

Domnul Makepiece îl lăsă pe domnul Kemp să-și termine ideea și așteptă ca acesta să tacă.

— Oricum, acum nu mai contează. Ea pleacă. În seara asta.

— Pleacă? întrebă Kemp.

„Plec?” se gândi Alyce.

— Da. Ei o așteaptă la parter.

— Ei? Îi trebui un moment domnului Kemp până când își dădu seama la cine se referea domnul Makepiece. Apoi Alyce văzu cum pe fața lui lăsată apăru un rânjet grotesc. *Vezi?* Am avut *dreptate*! Apoi se întoarse iar la ea. Fato, ar trebui să te apuci de învățat rugăciunile acum. *Știam* eu!

Makepiece îl ignoră.

— Haide, copilă! Cineva vrea să te vadă.

Alyce înaintă, călcând cu un picior rece în terciul vărsat în timp ce mergea. Îl ocoli pe Kemp, cu rânjetul lui ca o mască cioplită și exagerată de lumina lunii. După ce ieșiră pe coridor, aerul vui de vaietele, râsetele și trăncăneala dementă ale celorlalți deținuți. Ar fi vrut să-și astupe urechile din nou.

Domnul Makepiece își puse mâna cu blândețe pe umărul ei, iar ea își ridică privirea spre el. Trăsăturile lui erau și blânde, și aspre în același timp – de parcă anii le-ar fi transformat într-o expresie de bunătate hotărâtă și neschimbată. Dar, în seara aceea, arăta mai trist ca de obicei. Se uită la ea de sub sprâncenele lui groase.

— Alyce, îmi pare rău, spuse el și o conduse în timp ce coborâră scările.

Capitolul II

Fără ca domnul Makepiece să-i fi spus ceva, Alyce știu cine o aștepta în casa de lângă poarta Bedlamului. Desigur că vânătorii de vrăjitoare o găsiseră. Cine altcineva ar fi putut fi? În timp ce trecu pe lângă celelalte celule, chipuri albe se holbară la ea prin ferestruici pătrate, bărbați și femei cu priviri sălbatice.

Stomacul îi era prea gol ca să icnească. Se simțea pustiită pe dinăuntru și subțire ca un cearșaf întins pe sârmă. Începu să transpire; fierbea pe sub piele și îngheța deasupra ei.

— Chiar dacă nu sunt de acord cu metodele domnului Kemp, spuse Thomas încet în timp ce mergeau prin întunericul în care se auzeau ecouri, s-ar putea să aibă dreptate în privința nevoii de rugăciune. Când vei fi luată de aici… Se opri. Alyce se holbă la picioarele ei. Când vei fi luată de aici, s-ar putea să descoperi că nu prea ai prieteni în afară de Dumnezeu. Să nu uiți că El te va asculta întotdeauna.

„N-aș paria pe asta”, se gândi Alyce. Mama ei nu prea îi vorbise despre Dumnezeu. Dar ceilalți săteni o făcuseră și, din ce-și dăduse seama, El nu avea o părere prea bună nici despre ea, nici despre mama ei.

Când ajunseră în casa de lângă poartă, aceasta era învăluită în lumina slabă, de culoarea ruginii, a unui foc care se stingea, conferindu-i o atmosferă infernală. Dintr-un colț, din spatele șemineului, ieșiră două umbre, mai solide decât celelalte, de parcă întunericul se adunase în ele ca să le dea formă și mișcare.

„Ciudat”, se gândi Alyce. Cele două umbre arătau foarte diferit față de bărbații care veniseră după mama ei. Tipul cu pălărie pe care îl vedea în visele ei aproape în fiecare noapte fusese sigur pe el, nerușinat și umbla țanțoș cu perlele lui. Aceste umbre arătau mult mai discrete, păreau chiar speriate, amândouă îmbrăcate în negru, cu mantii de călătorie țesute din pânză aspră și cu glugile pe cap. Aveau și bucăți de pânză întinse peste fețe, așa că le putea vedea doar ochii – și aceia erau goi și sticloși la lumina focului.

— Alyce, îi spuse una dintre umbre. Din nou era ceva ciudat. Avea vocea unei femei, dar silueta persoanei care vorbise nu părea deloc feminină. Celălalt bărbat – sau poate și acea persoană era o femeie – se întoarse ca să se uite la însoțitoarea

lui, de parcă ar fi fost la fel de surprins ca Alyce. Te rog, vino cu noi!

Alyce înghiți în sec. Trebuia s-o fi urmărit de acasă. Cum era posibil așa ceva?

— Nu e corect, spuse domnul Makepiece, cu mâinile pe umerii lui Alyce. Tonul lui sugera că mai ținuse acel discurs și cu alte ocazii, dar nu fusese ascultat niciodată. Nu e creștinește. Câte ierni credeți că a văzut? Treisprezece? Paisprezece? Am găsit-o într-un șanț. Nu are cine să-i plătească întreținerea. Chiar nu vă lasă inimile să iertați o persoană atât de tânără?

Bărbatul se holbă la el, dar nu-i răspunse. Apoi se întoarse către partenera lui și-i șopti ceva la ureche.

Nici femeia nu făcu vreo mișcare, doar își înclină capul într-o parte în timp ce o cercetă pe Alyce.

— Unde-i sunt lucrurile? întrebă ea. Ce avea la ea când ați luat-o?

— Doar hainele pe care le purta, spuse Makepiece.

— Aduceți-le!

Îngrijitorul oftă.

— E un obicei de-al casei să dăm hainele celor care sunt aduși la noi, azilurilor, ca să îmbrăcăm săracii.

— Și ați făcut asta? întrebă bărbatul care încă se uita cu un ochi la însoțitoarea lui.

Thomas dădu încet din cap.

— Încă nu.

— Atunci, dați-ni-le!

Alyce deveni, dintr-odată, foarte atentă, prinsă între domnul Makepiece și cele două siluete care stăteau în fața ei. Cuvintele îngrijitorului aprinseră o mică flacără a speranței în pântecul ei, pe care o hrănea și o proteja, ținându-și mâinile pe buric de parcă ar fi încercat să o împiedice să se stingă.

Dacă mai aveau rochia ei, existau toate șansele ca scrisoarea să mai fie ascunsă în buzunarul ei. Dacă ar fi putut să-și recupereze acea bucată de pergament, să scape din Bedlam, să ajungă la malul râului – oriunde ar fi fost locul acela…

Își pierdu speranța. Era foarte slăbită și înfometată, cu nervii întinși la maximum. Oricum, poate că nici nu-i era scris să scape. Poate că asta era soarta ei: să fie ucisă ca mama ei, o piedică în mersul firesc al lumii, un spin în coasta ordinii cosmice. Poate că și ea își merita acea soartă, după ce făcuse.

Domnul Makepiece o lăsă în casa de lângă poartă cu tâlharii, ieși pe ușa din spate și merse în colțul întunecos al spitalului în care îi depozitaseră hainele. Stânjenită, Alyce își mută greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

— O să mă omorâți, nu-i așa? murmură ea.

Niciunul dintre ei nu răspunse.

— Știți ce am făcut. Știți cine sunt.

— Noi știm cine ești, spuse femeia. Pânza care îi acoperea fața se mișcă din cauza respirației ei. Tu știi?

Straniul întrebării o surprinse pe Alyce. Oare se juca acea femeie cu ea? Simți gustul fierii în cerul gurii, de parcă urma să i se facă rău. O ura. Îi ura. Mai mult ca orice.

— Nu ți-a spus mama ta, nu-i așa? Înainte să moară.

Alyce înghiți în sec și își încleștă pumnii ca două bile de piatră.

— O să vă spun ce mi-a zis mama înainte s-o ardeți.

— Ascultă, copilă…

— Mi-a zis: „Dacă te prind, va trebui să-i omori”.

Cei doi se uitară unul la celălalt.

— Dacă aș fi în locul vostru, n-aș încerca asta, spuse Alyce, îndreptând un deget subțire și murdar spre cei doi. Pentru că deja am ceva experiență și s-a dovedit că mă pricep destul de bine la asta.

Se repezi spre ușă. Dincolo de ea, întunericul și ceața care se lăsaseră în curte așteptau să o îmbrățișeze. Femeia strigă, sărind înainte și, chiar când Alyce ajunse în prag, simți mâinile uriașe ale bărbatului apucând-o de talie și trăgând-o înapoi. Încercă să îi îndepărteze degetele de ea, dar fiecare dintre ele era înfipt în pielea ei ca rădăcinile unui copac. Zbătându-se, îl lovi cu cotul ascuțit între picioare și un geamăt înăbușit se auzi de sub eșarfa care îi acoperea gura.

Tocmai se zvârcolea ca să se elibereze din strânsoarea lui când femeia o apucă de încheietura mâinii, dar Alyce își luă mai mult avânt, se învârti și îi zgârie fața cu unghiile murdare. Gluga femeii îi căzu de pe cap. Trăsăturile ei erau palide ca ale unui mort și ascuțite, capul ei semăna cu un craniu, iar lumina slabă a focului o făcea să arate ca un strigoi.

În același timp, auzi strigăte și pași din coridor. Domnul Makepiece se întorcea. Femeia își rearanjă repede gluga și straturile de pânză pe față, în timp ce bărbatul își ținea strâns bărbăția și se smiorcăia. Alyce se gândi să-l aștepte pe

Makepiece. Hainele ei. Scrisoarea. Nu, nu avea timp. Luă o halbă de pe masă, îl lovi pe bărbat în tâmplă cu ea pentru orice eventualitate, apoi fugi în curte.

Poarta principală era închisă. Trebuia să fugă prin spatele clădirilor spitalului, pe lângă ruinele capelei și prin cimitir. Picioarele ei loveau dalele de piatră în timp ce alerga, nebunii și nebunele privind-o cu tristețe printre gratiile celulelor.

Când ajunse la zidul capelei, se opri, gâfâind. Lumina lunii trecea printre crengile tiselor, făcând forme luminoase care se strâmbau din cauza vântului. Locul era plin de fantome. Se gândi din nou la mama ei, apoi tremură și își alungă amintirea din capul ei. „Gândește-te mai târziu! Acum, fugi!”

Alyce auzi ecoul vocii femeii undeva în spatele ei și sări peste zid, în cimitir. Se ascunse și merse pe furiș de la o piatră de mormânt la alta printre bietele și nebunele suflete îngropate în trecutul Bedlamului, cu pământul înghețat scârțâindu-i sub picioare. În spatele ruinelor capelei erau alt zid jos și un șanț, iar ea alunecă până în fundul lui, de-abia ținându-și echilibrul, până când își înfipse picioarele în vreo cincisprezece centimetri de apă murdară, rece ca gheața.

Apoi fu afară, liberă, alergând pe Câmpurile Mlaștinii, sub lumina lunii, cu iarba lovindu-i gambele și aerul ieșindu-i din gură sub forma unor norișori calzi și strălucitori.

Senzația de victorie nu dură mult. Habar n-avea unde mergea. Dar nu se opri. Nu putea să se oprească. De două ori i se păru că aude vocea răgușită a unui bărbat purtată de vânt și, de fiecare dată, găsi în ea destulă energie ca să facă o sută de pași mai departe. Mai auzi și alt sunet – era ca fâlfâirea rochiei ei, la câțiva metri în urmă, undeva deasupra. Ar fi putut jura că erau bătăile unor aripi. Avu curajul să arunce o privire în urma ei doar o dată și, când făcu asta, totul păru înghițit de întinderea cerului de la miezul nopții.

Alergă până când nimeri în dreptul zidurilor cetății Londrei și merse de-a lungul lor până când ajunse la unul dintre marile turnuri. Grilajul era coborât. Orașul era închis.

Picioarele obosite ale lui Alyce se îndoiră sub ea și se târî în patru labe până într-un colț în care zidul se unea cu turnul. Mai multe animale își marcaseră teritoriul acolo, dar bătea vântul și, după ce suportase duhoarea din Bedlam, acele mirosuri nu o deranjau prea mult.

I se făcu frig foarte repede, din cauză că nu se mai mișca. Amintirile o prinseră din urmă, de parcă, pentru un moment, le-ar fi depășit în fuga ei. Se uită la întinderile nesfârșite și lumea i se păru un loc gol și singuratic.

„Ce fac aici?”

Gândindu-se la casa ei – chiar dacă nu voia să facă asta își aminti ceva. Își băgă călcâiele sub coapse și răscoli pământul după lucrurile de care avea nevoie ca să reziste în acea noapte.

Paie. Bețe. Pene. Oase.

Le răsuci și le împletі, mâinile ei mișcându-se cu dexteritate în ciuda frigului, până când începu să formeze o figurină cu formă umană care putea fi ușor recunoscută. I se păru că aude vocea mamei ei, încurajând-o și ajutând-o să facă lucrurile cum trebuia. Apoi își dădu seama că, pentru ca momâia să nu fie inutilă, ar fi avut nevoie de câteva fire din părul ei. Dar n-ar fi putut face nimic cu țepii oribili de pe scalpul ei.

Alyce oftă și se ghemui ca un câine. Își adună genunchii aproape de trup, strângând cu putere figurina de paie. Tremura, însă, prea tare ca să poată dormi.

Capitolul III

Trebuie să fi reușit cumva să ațipească pentru că se trezi înconjurată de vocile oamenilor care discutau și de zgomotele făcute de pașii lor care loveau pământul. Auzi și croncănitul păsărilor care ciuguleau în pământ, lângă capul ei.

— Hâș! Plecați de-aici! spuse cineva cu o voce stridentă, neplăcută și, dintr-odată, penele, praful și paiele se ridicară în aer.

Alyce deschise ochii ca o pereche de răni proaspăt vindecate și zări o siluetă neagră zburând spre un loc sigur deasupra zidurilor cetății. Se încruntă din cauza luminii zilei și își puse o mână pe creștetul capului. Nu, nu-i crescuse la loc.

Poarta cetății era aglomerată de corpurile bărbaților și femeilor care intrau în Londra, târșâindu-și picioarele, cu animale și produse agricole. Un pic mai departe, pe drum, o căruță se răsturnase, vărsându-și încărcătura de rădăcinoase, și mulțimea se adunase să-l privească pe proprietar suduind calul slab și obosit care încă se încorda în ham. O mare de chipuri murdare, înroșite de frig, trecu repede pe lângă ea, strigând, râzând, tușind și scuipând bucăți mari de flegmă la picioarele ei.

Erau foarte mulți. Mai mulți oameni decât văzuse în toată viața ei. De două sau trei ori mai mult decât sătenii din Fordham, și erau doar cei dintr-o parte a porții.

„Îi cunosc, se gândi ea, tremurând. I-am mai văzut pe toți acești oameni.”

Aveau chipurile oamenilor care strigaseră la ea și o înjuraseră când ieșise din casă, când mersese la fântână, când încercase să discute cu fiii și cu fiicele lor. Acele chipuri râseră când mama ei fusese arsă. Chipuri dușmănoase și intolerante. Nu se simțea în siguranță doar pentru că nimeni nu o cunoștea acolo.

Mușchii ei înghețați reveniră la viață când se ridică în picioare. Când se clătină și se împletici, văzu un tânăr nebărbierit și subnutrit care stătea lângă un cărucior plin cu stridii, holbându-se la ea.

— Scuză-mă, începu ea, simțindu-și limba umflată și lipicioasă. Unde aș putea să…

— Și eu vorbeam cu tine. Pleacă de-aici! Era aceeași voce pe care o auzise mai înainte. Duhoarea usturătoare a prazului și a cepei ajunse la ea, însoțită de câțiva stropi de salivă. Știu că aici

este Poarta Invalizilor, dar nu e un loc de întâlnire pentru invalizi. O împinse grosolan până căzu la pământ și continuă să-și plimbe marfa și să strige.

Fluxul orășenilor continuă să se mărească. Alyce se ridică de pe pământ când vreo douăsprezece purcei se adunară în jurul ei, mânați de un băiat agitat, mult mai mic decât ea, care încerca disperat să-i îndrepte pe sub arcadă. Mirosul, zgomotul, totul era insuportabil.

Pe malul râului. Asta îi spusese mama ei. Cu sau fără scrisoare, trebuia să găsească râul.

Își strânse tare momâia, ascunsă în buzunarul din față al rochiei, și porni spre poartă. Peste tot în jurul ei, celelalte corpuri se depărtară puțin, ochii lor privind-o destul ca să decidă că nu voiau să se atingă de ea. Se simți ca o purtătoare de ciumă.

Între zidurile cetății, Londra părea să fi fost proiectată și construită de un bețivan. Ridicase rânduri întregi de clădiri șubrede care se întindeau pe malul nordic al Tamisei într-un labirint năucitor de bulevarde și alei și apoi, umflându-se în pene din cauza triumfului, începuse să-și revendice acea metropolă dezorganizată, urinând la fiecare colț de stradă. Tot locul puțea.

Alyce hoinări doar vreo câteva sute de metri până când își dădu seama că, dacă nu înghițea ceva, nu ar mai fi avut putere să ajungă la râu. Era foarte flămândă. Mirosul apetisant al răsuflării bărbatului din fața porții o făcu să simtă că îi ploua în gură de foame.

Problema era că, și dacă ar fi avut măcar un sfanț, nimeni n-ar fi lăsat-o să se apropie de vreun magazin ca să-l cheltuiască. Vânzătoarele de pește o alungau cu coșurile lor, băcanii și brutarii o jigneau și o înjurau, fugărind-o de pe o alee pe alta până când intră împleticindu-se în curtea unui han și căzu pe paiele umede din grajd. De-abia reușise să înghită două guri de apă sălcie din apa din care se adăpau caii, că o pereche de cizme scumpe de călărie o loviră pe spate și o aruncară înapoi în noroiul din strada principală.

Singurul lucru care o împiedică să leșine fu un nou miros care-i ajunse la nări – ceva dulce și condimentat. În fața ei, pe drumul pe care se trezise, un bărbat mare cât un urs vindea mere coapte. Avea standul plin cu grămezi de mere coapte din care ieșeau aburi. Bărbatul stătea cu spatele la ea.

„N-ar trebui să furi!”, îi spuse o voce înceată de parcă ar fi

avut conștiința îngropată într-o fântână săpată în adâncul minții ei.

„Ai făcut ceva mult mai rău”, îi spuse altă voce, tare, grăbită, flămândă.

Alyce șovăi.

„Fă-o!”

Negustorul încă vorbea cu alt client pe un ton ridicat și aspru – ori îi spunea o glumă, ori îi spunea să plece, era greu să-și dea seama. Se târî pe noroi, corpul ei slab alunecând printre oamenii care zăboveau, și reuși să pună mâna pe un măr.

Nu-și imaginase că pulpa fructului putea să fie la fel de fierbinte ca plumbul topit. Îi arse palma și țipă. Negustorul uriaș se învârti, prea repede pentru un bărbat atât de gras, și o prinse de încheietura mâinii.

— Așa, strigă el, ai crezut că poți să iei un măr copt pe *gratis* de la mine?

Îi smulse mărul stricat din mână și o lovi peste față. Simți că-i zbură falca la un metru de față.

— Nu ești mai bună decât un șobolan. M-auzi? Un *șobolan*!

Deși vederea îi era încețoșată, îl văzu ridicându-și mâna din nou.

Tresări dar, dintr-odată, auzi altă voce, tare și clară, printre privitorii care murmurau.

— Ei, haide, spuse el, nu cred că șobolanii s-ar coborî atât de jos încât să mănânce de pe standul tău. Au mâncare mult mai bună în șanț.

Se auziră chicoteli nervoase din mulțime, care se dublară de când bărbatul începuse să strige.

— Cine ești? Soțul șobolanului? Ce cuplu frumos, un șobolan ca ea și un dihor mic și bun de nimic ca tine!

Publicul nu râse așa cum se aștepta negustorul, iar asta păru să-l înfurie mai tare. Salvatorul lui Alyce înaintă și își puse un braț sub umărul ei. Încă nu era bărbat, avea doar un pic de bărbiță pe bărbie și deasupra buzei de sus și era înalt și cam slab. Sub o claie de păr negru ca pana corbului – un pic cam unsuros – ochii îi erau înconjurați de cearcăne vinețiii. Arăta ca și cum ar fi avut nevoie de un an de somn.

— Peste două zile va fi Crăciunul, spuse băiatul, ridicând-o de la pământ ca pe un sac pe jumătate plin cu cepe. Poți să spui că sunt puritan, dar nu cred că, lovindu-i și înfometându-i pe cei

săraci și nevoiași, ar fi cel mai bun mod de a sărbători.

— *Nevoiași?* Cine-s *nevoiașii?* Eu am o nevastă și copii de hrănit! Bătu cu degetul mare în fereastra din spatele lui, unde o femeie la fel de grasă ca el se agita pe lângă un cuptor, cu șorțul la brâu, pregătind mai multe mere coapte pentru a le aduce la stand. Cum aș putea să fac asta dacă le-aș da pe toate câinilor vagabonzi?

Băiatul se uită peste umărul negustorului.

— Măi să fie! Asta-i nevasta ta? Să fiu sincer, nu cred că ar mai avea nevoie de mâncare.

Pe fața bărbatului se văzu furia și își îndreptă brațul gros și păros spre băiat. Băiatul sări înapoi, spre standul încărcat cu fructe, și aruncă cu două mere în el, acoperindu-i fața lată și nervoasă cu pulpa lor aburindă.

Uriașul țipă ca și cum ar fi fost orbit. Băiatul dansă pe lângă el, surprinzător de sprinten pentru cineva cu picioare atât de lungi, și o luă pe Alyce de mână.

— Haide, știu unde am putea să mergem.

Dar Alyce se împiedică, încă slăbită, cu capul și fața zvâcnindu-i după loviturile încasate de la negustor. Băiatul o ridică în brațele lui și grăbi pasul, departe de scena haotică pe care tocmai o crease.

Ea își pierdu și își recăpătă cunoștința, capul ei legănându-se în ritmul pașilor lui. Trecu pe lângă fațadele caselor pe jumătate acoperite cu cherestea, acoperișurile lor înălțându-se spre cerul alb ca niște rânduri de dinți zimțați și strâmbi. Când simți că avea să părăsească tărâmul celor vii, zgomotele făcute de oamenii care beau și se veseleau o forțară să deschidă ochii din nou. Erau în fața unei clădiri mai înalte decât celelalte și, deasupra capului ei, zări o lebădă vopsită atârnând deasupra ușii.

Băiatul intră în clădire. În camera din față, oamenii care beau încetară brusc să mai râdă.

— Unde-i doamna Thomson?

— Aici e, strigă cineva din bucătărie. O femeie îndesată, de vârstă mijlocie, apăru la ușa de vizavi. Cei doi se priviră pe deasupra oamenilor din cameră de parcă s-ar fi pregătit pentru un duel.

— Solomon, mi-ai adus un cadou, nu-i așa? Ce drăguț din partea ta! Înaintă grăbită, iar băutorii își reluară șovăitori

discuțiile. De obicei, când îmi aduc câinii un animal mort, măcar îl lasă în prag în loc să-l bage înăuntru.

— Am găsit-o în stradă. Are nevoie de hrană și de niște haine călduroase.

— Ai vreun motiv special pentru care ar trebui să hrănesc copiii cerșetori din buzunarul meu?

— M-am gândit că ați putea să-i oferiți un pic de milă creștinească.

— Dumnezeule! spuse femeia, răgușită, iar Alyce simți o mână aspră pe fruntea ei. Uite ce ți-au făcut, biată copilă! Solomon, e pe jumătate moartă. Du-o în spate!

Din cauza căldurii bruște și a zgomotului din han, lui Alyce i se păru că avea halucinații sau visa. Legănată în brațele băiatului, i se păru că plutea prin bucătărie, pe lângă servitoare și bucătărese, până într-o cameră mai mică, unde fu așezată cu grijă pe un scaun.

Hangița o cercetă la lumina lumânării și își încruntă fruntea roșie, cu piele aspră.

— Cred că am ceva pentru ea, spuse hangița. Băiatul numit Solomon tot apărea și dispărea din fața ei. Dar trebuie s-o ținem trează.

Auzi foșnete și ceva zdrobit cu un pistil într-un mojar.

— Solomon, ține-o *trează*! Vorbește cu ea, fă ceva!

— Va fi bine, spuse el, stând deasupra ei. Vei fi bine. Apoi se aplecă până când ajunse lângă urechea ei. Voi avea grijă de tine, îi șopti el.

Va avea grijă de ea? Efortul de a vorbi era prea mare. Alyce își îndepărtă buzele, dar apoi leșină imediat.

HOPKINS

Nu era niciun adăpost în cimitir. Era cocoțat pe un mormânt antic pe care vântul și ploaia îl erodaseră fără milă, ștergând inscripțiile pietrelor de mormânt până le lăsaseră albite și fără fațade. Mormintele nu păreau aranjate într-o anumită ordine – unele erau aplecate în unghiuri incredibile, altele erau căzute în pământul mlăștinos și arătau ca niște coroane cenușii de piatră care de-abia se iveau la suprafață.

Era un cimitir, nu o curte a unei biserici. Nu se vedea nicio biserică. Doar pământul, cerul și morții.

Erau două siluete printre morminte în acea noapte, una era a unui bărbat, cealaltă a unei ființe diferite. Așteptară răbdătoare în frig, complet nemișcate, până se așeză bruma pe mantiile lor.

— Nu înțeleg de ce n-am putut să ne întâlnim cu ea la o tavernă, bombăni John Hopkins. O să-mi înghețe degetele aici. Își strânse și își întinse mâinile, iar inelele îi zăngăniră pe sub mănuși.

Creatura care fusese cândva Caxton scârțâi și își îndreptă ciocul de cioară, lung și făcut din piele, spre Hopkins. Se holbă la el cu niște ochi goi, rotunzi și sticloși. Era atât de tăcut, că Hopkins nu-i auzi nici măcar răsuflarea.

Vorbi din nou:

— Când vine – *dacă* va veni vreodată –, lasă-mă pe mine să vorbesc.

Își permise să râdă. Creatura tăcută se mai holbă la el o clipă, apoi își întoarse capul grotesc de pasăre spre mijlocul dealului.

Hopkins se suci stânjenit, simțind senzația de amorțeală și de piele prea întinsă din jurul rănii lui. Era ca și cum cuțitul blestemat al fetei ar mai fi fost acolo. Uneori, lama lui fantomatică părea să-i înțepe baza spinării, făcându-l să simtă durerea până-n gât și înapoi. Carnea moartă se vindeca încet. Cu toate astea, probabil era o nimica toată în comparație cu agonia lui Caxton.

Doctorul se ridicase la înălțimea reputației lui de a face miracole, dar nu se grăbise. În timp ce Hopkins reușise să se coasă singur ca și cum ar fi fost o păpușă de cârpe, boala lui Caxton necesitase mai multă atenție. În pivnița unei taverne mizerabile de la o răscruce, doctorul lucrase zi și noapte pentru a opri blestemul lui Ellen Greenliefe, care deja se răspândise dincolo de buzele bărbatului – dar „tratamentul” durase mai mult decât se așteptaseră și tehnicile doctorului îl *schimbaseră* oarecum pe Caxton. Erau cu câteva zile în urma fetei și întâlnirea neașteptată cu stăpâna lui i-ar fi întârziat și mai mult. Cu toate astea, nu ar fi fost un lucru înțelept să o refuze.

Ea ajunse la miezul nopții.

Întâi îi văzură chipul, trecând printre pietrele funerare ca luna plină printre nori. Preț de câteva minute, păru să plutească fără trup, ca o flacără deasupra unei comori, croindu-și drumul prin întuneric, până când apăru în locul gol dinaintea lor. Trăsăturile ei deveniră mai clare și ar fi putut fi considerate chiar frumoase

dacă nu ar fi avut ochii negri și goi.

— Maiestate, spuse Hopkins, făcând o plecăciune lentă.

— Ai pierdut-o.

Sunetul vocii ei răci aerul mai tare. Începu să ningă.

— N-aș spune că am pierdut-o. Asta ar sugera că am și reușit s-o prindem cândva.

— Ai pierdut-o și după aceea ai cerut ca doctorul să vină să-ți îngrijească rănile.

— Maiestate, eu n-am cerut nimic! Caxton a trimis un mesaj la palat.

— Știi cât e de greu, îl întrerupse ea, pentru doctor să plece în secret de la Curte? Fără să stârnească suspiciuni? Știi la ce riscuri mă expun venind în fața ta așa?

Hopkins nu mai zise nimic. Caxton își lăsă capul în jos.

— Mă dezamăgești, continuă ea. Ți-ai petrecut toată viața vânând și omorând vrăjitoare cu un talent excepțional și acum te lași păcălit de o fată. John Hopkins, nu pentru asta ți-am salvat viața. Tu ar trebui să ne *ajuți* acum, nu să ne încurci planurile.

Hopkins începu să râdă cu amărăciune. „Ți-am salvat viața.” Nu mai avusese nicio viață de salvat, nu când făcuse ea târgul pentru serviciile lui.

Coșmarul începuse în urmă cu un an și nu se mai trezise din el. Ar fi trebuit să fie ceva simplu, de rutină. O adunătură de babe din Norfolk – toate vrăjitoare. Dar fusese mai mult decât se așteptase, fusese neglijent și se lăsase capturat. Îl ținuseră prizonier săptămâni întregi, blestemându-i mintea și trupul, transformându-l într-un zombi. Carnea îi înghețase. Babele numeau asta dreptate. Voiau ca el să simtă, până în măduva oaselor, moartea fiecărei femei care fusese judecată și executată. Și asta în timp ce Dumnezeul lui, pentru care lucrase cu credință multă vreme, privise și nu făcuse nimic.

Dar acea femeie venise să-l salveze. Încă își amintea când o văzuse prima dată, bizară, ca într-un vis – o fantomă care stătea cu o atitudine maiestuoasă în fața lui, printre oasele și murdăria din coliba zgripțuroaicelor. Nu era doar o femeie. Era o regină. Maria Stuart, regina scoțienilor, venise să îl facă servitorul ei. Atunci, el crezuse că își pierduse mințile de tot.

— Poate, continuă ea, în timp ce el încercă să-și alunge amintirile, dai greș intenționat? Poate nu-ți place să slujești o

vrăjitoare? Dacă asta e problema, pot să te trimit oricând înapoi în Norfolk. Sunt sigură că pot recruta alt vânător de vrăjitoare – poate mai puțin priceput, dar mai motivat.

Falca lui Hopkins tresări în timp ce el scrâșni din dinți.

— Maiestate, nu va fi nevoie să faceți asta, spuse el. Nu e totul pierdut.

Ea se uită urât la el. Ochii ei arătau ca niște găuri în capul ei.

— În primul rând, continuă el, când văzu că ea nu îi răspunse, Ellen Greenliefe e moartă. Ceea ce înseamnă că ați scăpat de o dușmancă.

— Ellen Greenliefe era o femeie simplă. Nu era nevoie s-o omori. Ar fi putut fi convinsă să treacă de partea noastră. Dar continuă.

Hopkins inspiră de câteva ori ca să se calmeze.

— În al doilea rând, spuse el, a fost ușor să dăm de urma fetei. S-a oprit în fiecare sat în drumul ei spre Londra. Ne pare rău că rănile noastre ne-au făcut să întârziem, dar, când vom ajunge în capitală, vă asigur că o vom captura.

Maria Stuart inspiră adânc și tot cimitirul păru să se cutremure.

— Londra.

— Da, Maiestate.

— Regina Elisabeta e în Londra. Ce ne facem?

— Nu prea cred că…

— Ce-o să se-ntâmple dacă se-ntâlnesc? Ar putea s-o pună pe o corabie și s-o trimită pe continent. Cât de mare e „capcana” aia despre care vorbești?

— *Nu* se vor întâlni.

— Ai grijă să nu se întâmple asta. Dacă scapă fata, totul e pierdut.

Ea făcu o pauză, în timp ce o rafală de zăpadă cădea în jurul lor.

— Sunt neputincioasă, oftă ea. Pentru o clipă, trăsăturile ei ciudat de transparente părură să dispară de tot. Îl voi contacta din nou pe bunul doctor. S-ar putea să avem nevoie de ajutorul lui dacă fata se apropie prea tare de Elisabeta. Și dacă îți alunecă iar printre degete…

— Maiestate, promit că nu se va mai întâmpla asta.

— Sper, John Hopkins, de dragul tău. Dacă evenimentele se vor desfășura așa cum am plănuit, atunci, în curând, voi putea

să mă ocup personal de progresul tău.

Lui Hopkins i se zbătu un ochi.

— Personal?

— În carne și oase. Și mă aștept ca fata să fie în mâinile noastre cât mai curând, ca să mă ajute la succesiunea mea pe tronul Elisabetei.

— Da, Maiestate! înțeleg, spuse el și se înclină încet.

— Foarte bine. Nu mă dezamăgi. Amintește-ți că viața ta îmi aparține. Te voi scăpa de existența ta mizerabilă cu mare plăcere după ce-ți vei fi plătit datoria. Își întinse un deget subțire și fantomatic spre el. Gândește-te la păcatele tale, John Hopkins!

Apoi Maria, regina scoțienilor, se întoarse și pluti printre pietrele funerare, fără să lase nicio urmă în zăpadă.

Capitolul IV

Hangița o duse pe Alyce în cea mai mică odaie a hanului Lebăda, sus, în pod, unde dormise pe tot parcursul Ajunului Crăciunului și în dimineața de Crăciun. Visele ei fuseseră tulburătoare. Viziuni cu Bedlam, vânătorii de vrăjitoare și mama ei trecură prin fața ei într-o paradă urâtă. Își imaginase și o pasăre neagră și uriașă ce o privea de la fereastră, iar amintirea ei era atât de vie că nu știa dacă *fusese* doar un vis.

În seara de Crăciun, fusese trezită de cântatul, dansatul și strigătele Maestrului de Ceremonii, iar doamna Thomson îi aduse pâine și o supă grasă, pe care de-abia se abținu să n-o vomite. În următoarea seară, apăru și o felie de plăcintă cu carne tocată și condimentată pe care hangița o păstrase special pentru ea. Lui Alyce îi păru rău că nu putea să se atingă de ea și, dimineața, dispăru din castronul de pe noptieră.

Se simțea un pic mai puternică. Trecuseră patru zile de la sosirea ei și dormise aproape tot timpul. Părul ei scurt și urât tot nu-i crescuse, dar tăieturile și vânătăile dădeau semne de vindecare și, când se uită în oglinda murdară a dulapului, ochii ei păreau mai puțin adânciți în orbite și obrajii, un pic mai plini. În plus, de când făcuse prima baie, mirosea mult mai bine.

Era amiază și lumina soarelui se chinuia să treacă prin ferestrele groase și murdare de la picioarele patului ei. Camera era îngrozitor de rece și de-abia avea loc să se ridice în ea. Bănui că nimeni nu mai locuise acolo de ani buni, iar praful și mucegaiul făceau încăperea să nu fie confortabilă. Dar era destul de cald sub pături și doamna Thomson îi lăsase o plăcintă pe noptieră, plină cu carne grasă de gâscă și ierburi aromate care treziră simțurile lui Alyce.

Mestecă ultima înghițitură în timp ce încercă să înțeleagă ce se întâmplase în ultimele zile. Se opri dintr-odată și înghiți.

„Momâia, se gândi ea. Unde o fi?”

Dădu păturile la o parte. I se făcu pielea de găină pe picioare. Merse să-și caute rochia. Momâia era incompletă și inutilă, dar mama ei o avertizase să nu lase alți oameni să vadă lucrurile pe care le făcea. Nu le-ar fi înțeles.

În timp ce scotocea printr-un sertar, scările din afara camerei ei scârțâiră, anunțând întoarcerea doamnei Thomson. Se întoarse cu fața la ea când se deschise ușa.

— Doamne, copilă! Mă bucur să văd că te-ai dat jos din pat, dar n-ai pe tine decât o cămașă de noapte! O să răcești zdravăn după tot ce-am făcut ca să te pun pe picioare!

Doamna Thomson nu era o femeie slabă și se mișcă greoi până la Alyce ca s-o trimită înapoi în pat. Alyce rămase pe loc.

— Unde-i rochia mea? întrebă ea, cu dinții clănțănindu-i.

— Vechitura aia? O spală Martha bine. Era tare murdară! Și plină de păduchi. De ce ai vrea-o, draga mea? Ai o cămașă de noapte frumoasă și călduroasă. A fost a mea când eram fată. Eu eram un pic mai mare decât tine, chicoti ea.

— Am nevoie de ea, bombăni Alyce. Doamnei Thomson îi dispăru zâmbetul de pe față. Nu de rochie. Dar aveam ceva în buzunarul ei. Ați luat-o, nu-i așa?

Doamna Thomson își puse mâinile mici și cu cicatrice în șolduri și pe chip îi apărură toate ridurile căpătate într-o viață. Scoase un oftat pe nările largi.

— Alyce, am fost acuzată de tot felul de lucruri de-a lungul vieții. Unii domni cred că subțiez berea cu apă. Alții cred că le dau prea puțin pe bani mulți. Doamne ferește! De ziua Sfântului Ștefan, o doamnă a crezut că am pus carne de șobolan în plăcinte. Dar niciodată nu am fost numită o hoață ordinară. Tăcu o vreme. N-ai încredere în nimeni și nu te învinovățesc pentru asta. Dar îți jur pe tot hanul ăsta și pe fiecare butoi din pivniță că n-am furat niciun lucru de-al tău.

Alyce se uită la podea, apoi iar la doamna Thomson.

— Poate a luat-o servitoarea?

— Martha? Poate. O s-o-ntreb.

— Nu, spuse Alyce, mai agresivă decât ar fi vrut. Doamna Thomson își ridică sprâncenele. Vreau să spun că aș prefera s-o întreb eu. Nu vreau să vă fac probleme.

— Foarte bine. Mergem jos. Învelește-te cu ceva călduros și mergem să vorbim cu ea. Dar ai grijă să nu fii văzută. Hanul e un loc în care se bârfește mult și trebuie să am grijă de reputația mea.

Doamna Thomson înveli repede umerii lui Alyce cu o pătură atât de grea și incomodă, că ar fi putut fi o platoșă, dar îi ținea de cald. Făcu repede patul și văzu și farfuria goală în timp ce se ocupa de el.

— Ei bine, măcar mănânci. Mă bucur să văd asta. Ți-a plăcut plăcinta, nu-i așa?

Alyce încuviință.

— Foarte mult!

— Datorită ierburilor. Trebuie să cunoști ierburile. Fac mai mult decât să dea savoare. Calmează umorile.

După ce spuse asta, ridică farfuria și ieși cu pași grei din cameră. Alyce o urmă speriată – după ce ieși din cameră, simți că totul se învârtea în jurul ei, dar, după ce înțelese că doamna Thomson nu avea s-o aștepte, se forță să coboare scările, ametită, ținându-se strâns de balustradă.

Era a doua zi de Yuletide[1] și hanul Lebăda răsuna de vorbe, cântece și glume de bețivani și era plin de mirosuri bogate de bere și carne friptă. Fiecare grindă și fiecare balustradă erau încununate cu laur și stejar veșnic verde, pe care doamna Thomson le aranja în treacăt, oprindu-se din când în când. Nu era ceva foarte diferit de festivalul solstițiului de iarnă pe care Alyce îl celebra cu mama ei în Fordham, chiar dacă era un pic mai zgomotos. Luă o frunză ceroasă de laur între degete și o mirosi, iar parfumul și amintirea ei fură dulci și amărui. Poate că ajunsese la timp ca să vadă sacrificiul și să bea o cană de sânge de miel. Poate aveau s-o lase să poarte coarnele zeului vânătorii.

„Nu, probabil nu așa se fac lucrurile pe aici.”

Doamna Thomson o conduse pe Alyce pe scara din spate, până la bucătărie, și, până când ajunseră la parter, căldura cuptoarelor și mulțimea de petrecăreți le făcură pe amândouă să transpire abundent.

Pe Alyce o copleși toată agitația, fiind împinsă dintr-o parte în alta de bucătari și servitoare care înjurau cu vorbe pe care nu le mai auzise până atunci. Se simți ușurată când doamna Thomson o scoase din bucătărie și o duse pe o alee strâmtă care ducea în curtea hanului, unde Martha, servitoarea cu dinții ieșiți în afară, era ocupată cu frecarea hainelor într-o albie cu apă murdară și rece ca gheața. Mâinile îi erau vinete, nasul roșu – care îi mai și curgea – și, când ele se apropiară, ea se opri ca să-l șteargă cu o rochie pe care urma să o spele. În ciuda disconfortului, fredona un cântec de una singură.

---

1 Yuletide sau Yule este o sărbătoare germanică precreștină care marchează solstițiul de iarnă, prima zi a iernii, noaptea cea mai lungă a anului și nașterea Noului Soare care va lumina pământul în anul care urmează. (n.red.)

— Martha, o mai ții minte pe Alyce. Doamna Thomson le făcu repede cunoștință. Alyce, dacă vrei s-o întrebi, haide, întreab-o! Eu trebuie să mă ocup de câțiva clienți. Era mare zarvă în partea din față a hanului, ceva între veselie și scandal. Dacă nu mă duc să-i potolesc pe ăștia care se joacă de-a fripta, acuși o să curgă sânge pe străzi…

Ultimele ei cuvinte nu se mai auziră pentru că se repezi înapoi în bucătărie ca să prevină dezastrul. Alyce rămase pe loc, cu picioarele înțepenite, și își strânse pătura în jurul ei.

— Ce vrei, nebuno? spuse Martha fără să-și ridice ochii de la lucrul ei.

Alyce nu era pregătită pentru așa ceva. Își drese glasul.

— Bună ziua!

Martha continuă să frece și să fredoneze. Alyce își mută greutatea de pe un picior pe altul și tuși din nou.

— Cred… cred că îmi speli rochia.

— Da.

Asta era tot. Alyce conținä.

— Avea ceva în buzunar. O… Făcu o pauză. Ceva ce am făcut. O ai?

— Nu.

Încercă altă abordare.

— Nu sunt nebună, spuse ea încet.

Martha trânti grămada de haine în apă și împroșcă multă apă în jurul ei.

— Chiar așa să fie? Ai fost închisă în Bedlam pentru nimic?

— De unde știi…?

— Nu prea e un secret! strigă Martha. Uită-te la tine! Părul tău, chipul tău. Dacă n-ai fost nebună când ai intrat acolo, trebuie să fii acum. Ai avut o companie foarte bună acolo, foarte bună companie…

— Ascultă-mă. Alyce simți că începea să se mânie. Nu sunt nebună.

Dar declarația ei nu sună atât de sigură precum sperase.

— Aceia sunt singurii oameni care ajung în Bedlam. Cei care înnebunesc. Sau… Martha își ridică un deget și i se lumină fața. Alyce bănui că toată acea discuție încurcată avea să ducă în acel punct. Sau cei care au fost înnebuniți de diavol.

Alyce simți cum i se urcă sângele fierbinte la față.

— Dacă nu ești nebună, atunci trebuie să fii o vră…

— *Termină cu prostiile!* Doamna Thomson se întorsese și stătea în spatele lor cu mâinile în șolduri, un colos de neclintit în cadrul ușii de la bucătărie. Martha, de ce trebuie să-i superi tot timpul pe oaspeți? N-o asculta, copilă! Las-o în pace! Vrea să te vadă cineva. N-o s-auzi cuvinte urâte de la el, asta-i sigur.

Alyce nu se mișcă pentru o clipă. Se holbă la Martha, care începu să împroaște apa din nou, rânjind. Inima îi bătea dureros în piept.

— Alyce? spuse hangița din nou.

Ea clipi și reveni în lumea reală, apoi se întoarse ca să-l vadă pe băiat, pe Solomon, stând stânjenit lângă umărul doamnei Thomson. Își strecură corpul lui slab pe lângă corpul ei gras ca și cum ar fi fost un păianjen uriaș. Haina lui de un albastru-închis arăta destul de bine de departe, dar, pe măsură ce se apropie, observă că mânecile îi erau cam scurte, iar talia pantalonilor era prea largă, încrețită și strânsă cu o curea în care făcuse câteva găuri în plus ca să poată sta pe șoldurile lui subțiri. Pe un umăr îi atârna o tolbă din piele uzată.

— Doamna mea, murmură el, făcând o mică plecăciune elegantă.

Îi veni să plângă. După toată batjocura și ocara pe care le îndurase, i se păru că acele două cuvinte îi dădeau puterea a douăzeci de femei. Se îndreptă. „Doamna mea!”

În spatele ei, Martha pufni în bătaie de joc.

— Domnul meu, îi răspunse Alyce, fiind singurul lucru la care se putea gândi. Se holbară unul la celălalt, înțelegând stupiditatea schimbului lor de replici, apoi începură să râdă amândoi ca nebunii. Mulțumesc, adăugă ea în cele din urmă. Pentru că m-ai ajutat acolo, în stradă. Am crezut că o să mă omoare omul acela. Pentru un măr copt.

— Nu te-a ajutat doar pe stradă! interveni doamna Thomson. Cred că a stat lângă patul tău aproape în fiecare zi. A încercat să-ți scadă febra și toate cele.

Alyce fu impresionată. Încercă să-i zâmbească lui Solomon, dar el nu se uita la ea.

— Hm, spuse el. Scărpina ceva imaginar pe podul palmei lui. Voiam doar să mă asigur că te faci bine, atât. Arăți bine.

— Nu, nu-i adevărat.

Solomon își înclină capul într-o parte și gura îi tresări pentru că se amuza.

— Așa e. Nu arăți bine. Arăți îngrozitor. Dar n-am știut ce să spun.

Alyce râse din nou. Sunetul râsului ei o surprinse.

— Ai găsit ce-ai căutat? întrebă doamna Thomson. Lui Alyce îi pieri zâmbetul de pe față și dădu din cap. Nu-ți face griji. Haideți amândoi înăuntru, încălziți-vă și mâncați ceva. Solomon e actor la trupa Sussex's Men, nu mănâncă prea multe mese calde, zise ea, chicotind de una singură.

— Să știți că acum ne merge foarte bine, spuse Solomon, încercând să se laude un pic. Vom juca la Curte în următoarele săptămâni.

Doamna Thomson fluieră.

— Ai auzit, Alyce? Solomon al nostru e curtean!

— Asta nu mă face un curtean…

— Ei bine, haide! Care sunt ultimele vești? Ce face regina noastră, Bess?

Solomon oftă.

— Știam că o să-ntrebați. Doamnă Thomson, eu n-o cunosc personal. Am auzit doar niște zvonuri.

— Și? Doamna Thomson nu se lăsă. Care sunt zvonurile astea?

— Se zice, spuse Solomon, bucurându-se dintr-odată, că regina scoțienilor trimite mesaje pe ascuns din închisoare.

— Maria Stuart? Doamna Thomson își făcu cruce. Aia nu e bună.

— Se pare că temnicerii Mariei o fac să se simtă prea bine la închisoare. O lasă să conducă locul acela. Bess e furioasă.

— Draci împielițați! Și?

— Și ce?

— Asta-i tot ce-am auzit noaptea trecută. Trebuie să aștept până se îmbată curtenii ca să-și dezlege limbile. Și, după aceea, când se îmbată prea tare, nu mai are niciun sens ce zic. De fapt, e o artă destul de delicată.

Alyce zâmbi și-și dădu seama că Solomon îi *observase* zâmbetul.

Doamna Thomson zise:

— Tț-tț. E o minune că țara asta încă e întreagă. De fapt, e o minune că regina Bess e teafără. Pun pariu că Maria Stuart are spioni peste tot.

Se uită la Alyce de parcă ar fi așteptat un răspuns, dar Alyce

habar n-avea despre ce vorbeau. Regina Bess, regina Maria – numele acestea nu însemnau nimic pentru ea. Singurele regine pe care le cunoscuse vreodată fuseseră cele din povești. Acestea erau Regina Lupilor, Regina Morților, Reginele Răsăritului și Reginele Mării.

Se gândi la o sută de întrebări, dar niciuna dintre ele nu-i ieși de pe buze.

— O să stați acolo să vorbiți toată ziua? interveni Martha. Sau pot continua cu spălatul?

— Măi să fie! Ce obraznică ești! Doamna Thomson o lovi după ureche. Nu te mai deranjăm, *Maiestate,* spuse ea, făcând o plecăciune în glumă. Haideți, voi doi! Avem și alte lucruri de vorbit în afară de politică.

După ce intrară, merseră în aceeași cameră din spate în care Alyce își amintea vag că fusese dusă când ajunsese acolo. Părea să fie folosită atât ca o cămară, cât și ca un birou improvizat pentru doamna Thomson. Erau saci cu grâne, legături de ierburi uscate atârnate pe pereți și adunate pe rafturi, iar în mijloc erau două scaune și un birou, acoperit cu cerneală vărsată și pergamente legate. În timp ce Alyce încercă să înțeleagă ce e scris pe ele, hangița se așeză pe un scaun care scârțâi de cealaltă parte a biroului și le luă din fața ochilor ei curioși.

— Îndată o să vă dau plăcintă proaspătă. Și păsat dulce cu lapte și scorțișoară, dacă vă place, spuse ea adunând pergamentele în colțul cel mai apropiat de ea. Stați jos amândoi. Știți ce-mi place cel mai mult în zilele de Yuletide? Toată lumea spune povești. Nu știu de ce nimeni nu spune o poveste bună vara. Dar când vine iarna, când arde focul, ai burta plină de bere și vin, ți se dezleagă limba și *toată lumea* are o poveste de spus. Lăsă acea observație să plutească în aerul stătut pentru un moment. Alyce și Solomon se uitară unul la celălalt pentru o clipă. Dar cred că, dintre toate poveștile care circulă pe-aici – făcu semn cu mâna în direcția salonului –, nu sunt multe care se pot compara cu a ta, Alyce. Așa că, acum, după ce te-ai odihnit un pic, n-ar fi rău să ne spui povestea ta și vom vedea dacă vom putea să-ți găsim un loc aici.

Alyce se încruntă și își frecă creștetul capului, intimidându-se dintr-odată. Nu-și dorea nimic mai mult decât să le spună totul, să-și verse tot amarul din inima ei obosită, dar luna de tăcere petrecută în Bedlam lăsase urme. Vechea Alyce vorbise mult –

prea mult, așa-i spusese întotdeauna mama ei. Dar poate că vechea Alyce dispăruse pentru totdeauna.

Se uită la fața amabilă a doamnei Thomson, care aștepta, apoi în ochii negri ai lui Solomon. De unde să înceapă? Ce să spună? Sau, mai degrabă, ce să *nu* spună?

Inspiră adânc, își găsi primele cuvinte și continuă nesigură.

Capitolul V

— Vrăjitoare!

După ce Alyce își termină povestea, doamna Thomson se ridică de pe scaun, trecu pe lângă ea și verifică dacă ușa era bine închisă în spatele lor. Alyce nu îi înțelese atitudinea – se așteptase ca hangița să meargă în bucătărie și să adune o mulțime de oameni furioși.

— Fată, nu există vrăjitoare! Nu-i așa, Solly?

Solomon învârtea în liniște, între degetul mare și cel arătător, tulpinile unei plante pe care o găsise pe birou.

— *Vrăjitoare,* bombăni ea încă o dată, în șoaptă. O grămadă de oameni fără maniere își bagă nasul în treburile femeilor. Ei *nu înțeleg ce* facem noi sau cred că suntem *diferite* și nu le *place* asta, așa că ne numesc „vrăjitoare”. Se întoarse ca să vadă înțelegerea oglindită pe chipul lui Alyce. O, da, fată, și pe mine m-au numit așa! Ierburile au mult mai multe întrebuințări decât condimentarea plăcintelor cu carne. Am învățat asta toată viața. N-o să mai găsești alt vraci ca mine în Londra, nici măcar unul cu jumătate din priceperea mea. Dar nu le place că eu știu ceva ce ei nu știu. Așa că *trebuie* să fie magie neagră, iar eu *trebuie* s-o fi învățat de la Lucifer. Scuipă. *Vrăjitoare.* Sunt doar basme. Și, peste tot în Anglia, femeile sunt omorâte. Doar pentru că *știu* anumite lucruri.

Când spuse asta, se învârti, iar șorțul ei se prinse de pergamentul pe care îl aranjase și îl trânti pe podea.

Alyce nu îndrăzni să se miște sau să vorbească. Simți că doamna Thomson nu terminase. Solomon se uita la cataramele pantofilor lui ca un elev certat.

— Alyce, de-asta au venit după biata ta mamă, continuă ea. Îmi pare rău s-o spun, dar de-asta au venit și după mama lui. Arătă cu un deget scurt și gros spre Solomon, care își ridică privirea spre Alyce cu un zâmbet prin care parcă se scuza. Cea mai bună clientă a mea. Și o prietenă și mai bună. Alyce, ei vor să ne controleze, înțelegi? Nu le plac lucrurile pe care nu le înțeleg. Nu te plac dacă nu spui și nu faci ce vor ei. Acum, poate că ești ciudată ca mama ta… de parcă o fată ca tine ar putea să vorbească cu diavolul, zise și își făcu cruce din nou.

— Hm…

— Dar asta vor crede oamenii, ascultă la mine! Majoritatea

oamenilor din orașul ăsta te-ar fi legat ca pe un animal și te-ar fi spânzurat dacă ar fi auzit ce mi-ai spus mie. Sau dacă ar fi văzut cum arăți. Dar eu n-aș face asta, crede-mă! Am fost și eu ponegrită în felul ăsta, mult prea des, și o să am grijă ca nimeni de-aici să nu te vorbească de rău. Nu ești prima așa-zisă vrăjitoare pe care am ținut-o sub acoperișul casei mele și îndrăznesc să spun că nu vei fi nici ultima.

Doamna Thomson păru, dintr-odată, jenată pentru că vorbise atât de tare. Își netezi șorțul, își împinse claia de păr cărunt și creț sub bonetă și se așeză din nou pe scaun. Transpirase puțin.

— Acum, ce-i făcut, e bun făcut.

„Nu știți nici măcar jumătate din «ce-i făcut»”, se gândi Alyce.

— Ai niște rude care ar putea să te-ajute?

Alyce tăcu pentru un moment, gândindu-se din nou la cât ar fi trebuit să le spună celor doi care, oricât de amabili păreau, erau totuși niște străini.

— Trebuie să merg pe malul râului.

— Pe malul râului? Cine-i acolo?

— John Dee.

Solomon și doamna Thomson se uitară unul la celălalt.

— Înțeleg că nu te referi la doctorul John Dee, chicoti hangița. Atunci ai intra în lumea bună!

— De ce? întrebă Alyce.

— E sfătuitorul reginei Elisabeta, spuse Solomon.

— E una și aceeași persoană cu regina Bess?

Solomon și doamna Thomson se uitară unul la celălalt. Era evident că spusese o prostie.

— Bess, Elisabeta, e totuna. Ea, e regina, spuse Solomon. Iar John Dee face parte din cercul ei de apropiați. Îl văd câteodată la Curte. E un tip cam ciudățel.

Alyce încuviință.

— Nu cred că e vorba despre el. Acest John Dee e un călău.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce-ai vrea să mergi să vezi un *călău*?

— Mama mi-a spus să fac asta.

Alyce deveni din ce în ce mai tensionată. Când vorbea despre toate astea, chiar părea incoerentă. Amintirile îi erau atât de încâlcite, încât se întrebă dacă nu cumva inventase ea totul.

Confuzia se vedea clar pe chipul doamnei Thomson.

— Și ce-o să faci când o să-l găsești pe călăul ăsta, John Dee?

— Trebuie să-i dau o scrisoare.

— Ce scrisoare?

— Cea pe care mi-a dat-o mama.

— Ei bine… hai să ne uităm la ea!

— Păi, asta e problema, oftă Alyce. N-o mai am. Îngrijitorii mi-au luat-o când am fost în Bedlam. Era în rochia pe care am purtat-o când am ajuns acolo.

— Of. Asta nu-i o veste bună.

— Dar s-ar putea s-o mai aibă. Îngrijitorul a spus că încă nu a trimis-o la azilul săracilor.

— Ce ciudat e că nu ți-au înapoiat-o când te-au lăsat să pleci, interveni Solomon.

— M-au lăsat să plec? Alyce înghiți în sec. O, da, m-au lăsat să plec.

Solomon se încruntă.

— Da, e ciudat, spuse doamna Thomson. Ei bine, poate mergem acolo să vedem dacă o să-ți dea rochia și să sperăm că scrisoarea mai e acolo. Asta ar fi cel mai bine, nu crezi?

— *Nu,* spuse Alyce, mai tare și cu mai multă fermitate decât se aștepta.

Dacă s-ar fi întors, ar fi trebuit s-o facă în secret. Ce s-ar fi întâmplat dacă îngrijitorii ar fi văzut-o după evadare? Domnul Makepiece păruse destul de amabil, dar era fricos și cedase foarte ușor când bărbatul și femeia cu glugă veniseră să o ia. Era evident de partea cui era domnul Kemp. Dacă urmăritorii ei mai erau acolo? Sau dacă lăsaseră spioni în urmă pentru a vedea dacă ea se întorcea?

— Vreau să spun, zise ea, făcând un efort ca să vorbească încet, că nu vreau să vă fac probleme.

Sprâncenele groase ale lui Solomon erau prea agitate pentru a sugera că era pe deplin convins de Alyce și de povestea ei.

— Dar nu e nicio problemă, draga mea…, continuă doamna Thomson.

— Oricum, aș avea nevoie de mai mult timp să mă odihnesc.

— Da, bineînțeles că ai nevoie. Nu trebuie să te gândești la asta chiar acum. Dar, între timp, poți sta aici și mă poți ajuta la treburile din han. Așa va ști și Solomon unde să te găsească, spuse ea, cu ochii ei mici și negri aproape dispărând printre ridurile făcute de zâmbetul ei.

Alyce zâmbi și ea, dar se simți stânjenită, ba chiar prinsă într-

o capcană. Spuse doar:

— Mulțumesc!

— Bagă bine la cap, te angajez, spuse ea, agitându-și un deget gras. Ce-ar fi să te duci sus și să te pregătești, iar eu o să-ți arăt apoi ce poți să faci în bucătărie. Haide, du-te și îmbracă-te!

— Vin și eu! spuse Solomon.

Alyce nu se putu abține și râse în hohote.

— Ești foarte amabil, spuse ea, dar de obicei reușesc să mă îmbrac singură.

— Nu, nu asta, n-am vrut să spun că... Știi ce-am vrut să spun. Obrajii lui palizi părură să se încălzească un pic. Mă refeream la Bedlam. O să merg cu tine la Bedlam. E pe strada Bishopsgate Without, pe același drum ca Teatrul și Cortina. Stau mult pe-acolo cu trupa. Dacă vrei. Eu doar m-am gândit... Ei bine, tu alegi.

Tăcu, rușinat de rușinea lui, trăgând de gulerul lui plisat de parcă ar fi găsit ceva important prins între cutele lui.

— Mulțumesc! spuse Alyce. Cum am mai spus, cred că voi aștepta până când voi mai prinde puteri. Măcar până-mi crește părul un pic. Își scărpină capul, apoi tuși. O să plec acum.

Fugi din cămară până la scările din spate și începu să le urce câte două deodată, ametită. Nu mai vorbise atât de mult de luni bune. Nu mai vorbise atât de mult cu nimeni în afară de mama ei. Dorința de a fi singură o duse repede la etaj, departe de vaporii calzi ai supelor, tocanelor și plăcintelor care se coceau.

Oricât de bună și de tolerantă părea doamna Thomson, ceva nu i se părea în ordine. „Nu există vrăjitoare”, spusese ea. „Ba există, se gândi Alyce. Și pot face mult mai mult decât să presare niște ierburi.” Doamna Thomson avea dreptate doar pe jumătate: Alyce *nu* vorbea cu Lucifer. Mama ei spusese că Dumnezeu și diavolul erau „doar o distragere a atenției de la adevărata muncă”. Un spectacol ieftin. Dar se întrebă cum ar fi reacționat doamna Thomson dacă Alyce i-ar fi spus toată povestea. Adevărata poveste. Focuri în pădure. Rugăciuni la lună. Nopți lungi și negre în care vorbea cu morții.

Nu, locul ei nu era acolo.

Puse mâna pe clanța rece a ușii dormitorului când își auzi numele de pe scări.

— Alyce?

Se întoarse și îl văzu pe Solomon stând pe scări sub o crenguță de laur. Începu să meargă spre ea, dar frunzele uscate și ascuțite îi zgâriară creștetul capului și înjură în șoaptă. Se întrebă cum se comporta pe scenă dacă era atât de neîndemânatic în viața reală – dar apoi își aminti cât de bine se descurcase cu vânzătorul de mere de pe stradă. Nu-l putea înțelege.

— Vorbesc serios, domnule... Nu-i cunoștea numele de familie. Domnule Solomon. M-am îmbrăcat singură de foarte multe ori. Știu cum să-mi aranjez toate hainele.

— Cred că doamna Thomson a făcut destule glume pe seama mea astăzi, nu face și tu. Am ceva care-ți aparține.

Alyce se opri în prag, își ridică o sprânceană, apoi merse până la jumătatea palierului de dedesubt.

El își mușcă buzele și deschise tolba atârnată de umărul lui. Înăuntrul ei, Alyce văzu câteva pergamente rupte și, ieșind dintre ele, capul înnodat și sucit al momâii ei. El o ridică și o ținu în fața lui cu amândouă mâinile, cu grijă, de parcă ar fi fost un copil adevărat.

Alyce o luă fără să spună nimic. Faptul că Solomon văzuse și atinsese momâia o speria. Adevărurile neplăcute și incomode puteau fi modificate, ascunse de cuvinte. Dar în fața lor era un obiect: meșteșugul ei și al mamei ei întruchipat într-o figurină strâmbă, distorsionată și grotescă. Părea mai ireală în lumina puternică și acuzatoare a zilei.

— Și eu am avut una ca asta, spuse Solomon în timp ce ea o ascunse rușinată la spate. Transpirația palmelor ei începea să înmoaie momâia.

— Chiar așa?

— Da. Mama mi-a arătat cum să le fac. Înainte să plece. E un talisman, nu-i așa?

Alyce îi ignoră întrebarea.

— De ce-ai luat-o?

— Nu știu. Poate pentru că mi-a amintit de ea. N-am mai văzut una de multă vreme... Voiam să văd dacă-mi mai amintesc cum se fac. Am încercat s-o copiez, dar a ajuns să arate ca un vierme. Ca un vierme cu cap de om. Chiar era îngrozitor...

— Dacă părinții tăi te-ar fi învățat ceva, ai fi știut că aduce ghinion să furi momâia altuia.

— *Mama* mea. Nu părinții mei. Tata m-ar fi învățat că voi merge direct în iad pentru că fac idoli falși. De fapt, asta a și *făcut,* de multe ori. Oricum, așa cum am spus, am făcut-o cu cele mai bune intenții. Aveau de gând să-ți spele rochia. Am luat-o înainte să pună Martha mâna pe ea. Sau doamna Thomson. Are o inimă bună și o să-i rămân dator pe vecie, dar…

— Dar ce?

— Nu prea știe despre ce vorbește.

— Și tu știi? întrebă ea.

Se încruntă și cearcănele i se înviniră mai tare. Dar nu-i răspunse.

Alyce își scoase momâia de la spate.

— Mulțumesc! spuse ea. Pentru asta. Pentru tot.

— Cu plăcere! Chipul lui se lumină un pic. Și am vorbit serios despre Bedlam. Cunosc bine zona.

Alyce îl studie. Îmbrăcat din cap până-n picioare în catifea de culoarea cernelii, cu capul ascuns sub o claie de păr negru, era un băiat ca o umbră subțire – ar fi putut fi hoțul perfect. Și, dacă ar fi fost prinși, se gândi ea, uitându-se la chipul lui palid și obosit și la ochii lui puțin holbați, el ar fi putut fi considerat, foarte ușor, un nebun.

— Când ești pregătită, bineînțeles, spuse el, spărgând tăcerea făcută de ea. Dacă ai nevoie de odihnă…

— N-am nevoie de odihnă, zise Alyce.

— Dar ai spus…

— Am avut parte doar de odihnă, somn și mâncare grasă în ultimele patru zile. Îngrijitorii nu-mi vor ține rochia pentru totdeauna.

Se jucă cu figurina ciudată de paie pe care o ținea între degete. Se bucura că o primise, chiar dacă încă era neterminată. Se simțea un pic mai liniștită. Și îi plăcea să vorbească mai mult cu Solomon când era singur decât atunci când era și doamna Thomson cu ei.

Da, ar fi putut să-i spună.

— Solomon, poți să mergi cu mine la Bedlam. Dar trebuie să ajungem acolo în noaptea asta.

HOPKINS

John Hopkins stătea în casa de lângă poarta Bedlamului,

holbându-se la degetele slabe ale guvernatorului, încrucișate pe burtă, și gândindu-se cât de ușor ar fi fost să le rupă. Probabil i-ar fi lăsat lui Caxton acea plăcere.

— Domnule Makepiece, e o poveste amuzantă și înțeleg că în profesia dumneavoastră trebuie să vă folosiți de orice ocazie ca să vă distrați. Dar, haideți, vă rog! Cooperați puțin!

— Cooperez, domnule! Deja au luat-o. Un bărbat și o femeie. Erau oamenii *dumneavoastră.* Vânători de vrăjitoare.

— O femeie? Nu există femei în profesia noastră, din motive pe care sunt sigur că le puteți înțelege.

— Nu mă înșel. Asta dacă nu cumva angajați eunuci. Știu cum sună vocea unei femei.

— Atunci înseamnă că erau impostori.

— Dacă ziceți dumneavoastră…

— Dar cine-ar vrea să se dea drept vânător de vrăjitoare, domnule Makepiece? Noi facem lucrarea Domnului. Cine-ar putea fi atât de viclean?

— N-aș ști să vă spun.

Hopkins se lăsă pe spate și privi bărbatul din partea cealaltă a mesei, mijindu-și ochii.

— Erau doi?

Îngrijitorul încuviință.

— Cu mantii negre, ați spus?

— Aveau fețele acoperite. Aveau și glugi. Dar nu ca prietenul dumneavoastră de aici.

Hopkins se întoarse ca să se uite la Caxton, care stătea mascat și nemișcat în colțul casei de lângă poarta spitalului. Înfățișarea lui transformase interogatoriul într-o treabă aproape plictisitoare în fiecare sat în care se opriseră. Majoritatea oamenilor credeau că creatura cu cioc care umbla greoi în umbra lui Hopkins era un fel de fantomă sau demon invocat prin magie neagră pentru a-i pedepsi pentru păcatele lor. Și asta nu era prea departe de adevăr. Dar erau în Londra, nu într-un sat în care domneau superstițiile. Îngrijitorul părea să fie mai serios, mai rațional.

— El de ce poartă costumul ăsta? întrebă domnul Makepiece. E un truc de comediant? Nu obțineți destule mărturisiri?

— Domnul Caxton a fost grav rănit, spuse Hopkins, întorcându-se înapoi la el și afișând o expresie foarte îngrijorată. În mască e o cataplasmă, un amestec de ierburi care ar trebui

să-l ajute să se vindece.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse îngrijitorul, fără să pară că i-ar fi părut rău deloc. Obrăznicia lui era aproape admirabilă. Mă voi ruga pentru el.

Hopkins râse.

— Sunt convins că veți face asta! Vă mulțumim pentru rugăciunile dumneavoastră.

— Atunci am terminat? spuse domnul Makepiece, împingându-și scaunul în spate pe dalele de piatră, apoi se ridică în picioare. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult. Acum, vă rog să mă scuzați, pacienții mei vor deveni agitați.

Hopkins rămase unde era, lăsându-se puțin pe spate, cu un picior peste celălalt.

— Mă tem că nu am terminat. Și mă tem că *va trebui* să ne ajutați mai mult. Vedeți, domnule îngrijitor, nu eu o vreau pe fată, ci regina.

— Regina? Ce treabă ar avea Elisabeta cu ea? De fapt, ce treabă ar avea Elisabeta cu dumneavoastră?

— Cine-a zis că e vorba de Elisabeta?

Hopkins zâmbi, privind cum fața îngrijitorului se strâmba din cauza confuziei și apoi a înțelegerii. Probabil că reginei Maria nu i-ar fi plăcut ca el să dezvăluie legătura lor, dar aceste mici victorii erau unele dintre puținele lucruri care îi mai aduceau vreo bucurie. Și, pe lângă asta, Caxton ar fi avut grijă ca îngrijitorul să nu vorbească.

— Lucrați pentru *ea,* nu-i așa? spuse domnul Makepiece. *Trădătorilor!*

— Asta e o chestiune de perspectivă. Sunt sigur că Maiestatea Sa vă va oferi o răsplată frumoasă dacă o veți ajuta să își revendice ce este al ei de drept.

— De drept? strigă îngrijitorul. Ce vrea regina scoțienilor de la biata fată?

— Nu cred că înțelegeți cum funcționează un interogatoriu, spuse Hopkins, râzând. Dumneavoastră trebuie să ne oferiți *nouă* informații.

— Dar vă spun că nu *știu* altceva.

— Cred că veți fi surprins de ce putem găsi dacă săpăm un pic. Caxton?

Se auzi scârțâitul pielii din spatele lui.

— Ajută-l pe domnul Makepiece să se așeze înapoi la locul lui.

Chiar și Hopkins tremură puțin când silueta înaltă asemănătoare cu a unei ciori merse tiptil pe lângă el și îl luă de mână pe îngrijitor.

Capitolul VI

Lumina zilei deja se stingea când Alyce și Solomon porniră spre Bedlam și cerul avea culoarea murdară a apei de spălat a Marthei. Străzile orașului încă erau aglomerate, dar pentru majoritatea oamenilor se terminase ziua de lucru și toți arătau extenuați în drumul lor spre casă, taverne sau alte colțuri mai întunecate ale Londrei.

Alyce mergea îmbrăcată în altă rochie veche de-a doamnei Thomson, care era suflată de vânt în jurul corpului ei slab ca pânzele unui galion, cu o mantie simplă pe umeri și una dintre bonetele servitoarelor trasă peste urechi ca să-și ascundă capul ras. Vântul părea să-i alunece printre coaste și în jurul inimii, slăbindu-i hotărârea. Planul păruse mult mai ușor de îndeplinit în căldura hanului.

Dacă poarta spitalului era închisă? Dacă era deschisă, dar nu putea să găsească scrisoarea? Dacă ar fi fost prinsă înainte să o poată căuta? Perspectiva de a se întoarce în celula ei mică și murdară era prea îngrozitoare pentru a se gândi la ea. Zgomotul, putoarea, compania „plăcută” a domnului Kemp – amintirile care fuseseră vagi înainte își recăpătară brusc formele lor vechi, aspre și dureroase. Se concentră doar la actul de a pune un picior în fața celuilalt.

Alyce își petrecuse aproape toată după-amiaza în bucătării, ajutând-o pe doamna Thomson să-și pregătească plăcintele și supele. Dar avusese o grijă specială ca să ardă aluatul un pic cam tare și să scape cam multe linguri pe fundul cratiței până când hangița trebui să se gândească la alte treburi mai utile pe care ar fi putut să le facă. Poate, sugeră Alyce cu un aer inocent, ar fi trebuit să plece ca să cumpere mai multă făină după ce irosise atât de multă în încercările ei nereușite de a coace ceva (și își ceru scuze din nou).

Doamna Thomson nu avusese nevoie de prea multă muncă de convingere, dar insistase ca Solomon s-o însoțească. Alyce nu protestase.

Și ieșiră din nou din oraș, mergând cu pași rapizi și hotărâți. Era o cursă împotriva apusului, când porțile cetății se închideau, dar Alyce nu voia să atragă atenția, așa că se abținu și nu fugi.

Solomon încercă s-o orienteze cât de bine putu, arătându-i clădiri importante și spunându-i numele străzilor atunci când le

știa. O conduse de-a lungul străzii Little East Cheap, înainte de a coti la dreapta, pe strada Grace Church. Alyce tremură mai tare când trecură prin locul în care o bătuse vânzătorul de mere coapte. Din fericire, el deja închisese magazinul în ziua aceea.

— De ce m-ai salvat? îl întrebă ea brusc, după ce trecură de locul acela.

Ochii lui Solomon se rotunjiră de mirare, semănând și mai mult cu ai unei broaște.

— De ce n-aș fi făcut-o?

— De ce-ai făcut-o? Nimeni din tot orașul ăsta n-a vrut să m-ajute.

— Nu știu. Am avut o intuiție despre tine. Am crezut că avem ceva în comun. Se uită în altă parte. Nu știu, spuse el din nou.

— Ceva în comun? pufni Alyce, dar știa că protesta prea mult. Înțelegea perfect despre ce vorbea el. Singurul lucru pe care îl avem în comun e că amândoi trebuie să mâncăm mai mult.

— Am văzut momâia ta. Formă câteva cuvinte diferite cu buzele înainte de a vorbi din nou. Mi-ai amintit de cineva.

— De cine? De mama ta?

El ridică din umeri.

— De ce?

— Era ciudată, ca tine.

— În ce fel era ciudată?

— Nu pot să spun cu voce tare.

— De ce?

— Pentru că ne poate auzi cineva.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— Bată-te Dumnezeu, Alyce! Solomon se opri la o răscruce. Un domn se uită urât la el din cauza blestemului pe care îl spusese. Poți să încetezi cu interogatoriul ăsta? Nu-mi amintesc să fi încercat să umplu golurile din povestea ta, spuse el, ridicându-și sprâncenele într-un fel semnificativ.

Ea se încordă, devenind dintr-odată conștientă de cât de ignorantă și cât de lipsită de experiență era când trebuia să vorbească cu oamenii din oraș. De fapt, cu oricine. Habar n-avea când întrecea măsura. Sau care era măsura. Sau cum arăta măsura. Când fusese acasă, mama ei o încurajase întotdeauna să pună întrebări. Dar nu mai era acasă. Și mama ei era moartă.

Trecură prin noroiul maroniu al răscrucii și continuară să meargă în tăcere. Alyce simți cum apa noroioasă îi udă tivul

rochiei împrumutate.

— Iartă-mă, n-o să-ți mai pun întrebări! spuse ea în cele din urmă.

— Poți să-mi pui întrebări. Doar că s-ar putea să nu-ți răspund la ele. Solomon continuă să meargă înaintea ei și, din când în când, Alyce trebuia să facă un mic salt pentru a putea ține pasul cu el. Sincer, nu ar fi multe de spus despre mama mea. Nu e nimic care să nu cunoști din propriile tale experiențe. Avea niște interese care erau un pic cam… neobișnuite. Oamenilor nu le plăcea asta – și când spun *oameni,* mă refer la tatăl meu. El a început să bârfească. Apoi, într-o noapte, mama a dispărut de acasă și n-am mai văzut-o de atunci. Sfârșitul poveștii. Poți pune pariu că a sfârșit ca mama ta, dar nu o să mă duc s-o caut. Sau ce-a mai rămas din ea.

— Dar pe tatăl tău?

— Nu, nu o să-l caut nici pe el. Nu l-am mai văzut de mai bine de doi ani. Și așa vrea și el. Pentru el, e destul de rău că am fost alăptat de un diavol, iar acum, i-am adus o rușine și mai mare: sunt *actor.*

Nu mai am cum să mă întorc la el. Zâmbi din nou, cu o ușoară urmă de amărăciune, fără să i se mai încrețească colțurile ochilor.

Alyce nu-și putu da seama ce răspuns aștepta Solomon, dacă aștepta vreunul. Poate ar fi trebuit să râdă la gluma lui? Nehotărârea o reduse iar la tăcere.

— Hm, spuse Solomon, fără să se uite la ea. N-ai zis nimic despre tatăl tău.

Asta era adevărat. Dar doar pentru că nu știa nimic despre el. Putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori îi vorbise mama ei despre el, și atunci o făcuse la modul cel mai vag. Nu dăduse niciun semn că i-ar fi purtat pică sau i-ar fi fost dor de el. El apăruse în viața ei, se iubiseră, apoi el plecase înainte ca Alyce să se nască. Și, cum Alyce nu-l cunoscuse, nu-i simțise niciodată lipsa.

— Așa e, n-am zis nimic, spuse ea, împiedicând orice conversație viitoare despre acel subiect.

— De fapt, n-ai vorbit despre câteva lucruri importante.

— Cine interoghează acum?

— Nu pun nicio întrebare. Doar spun că nu vorbești cu mine despre anumite lucruri. De fapt, nu vorbești cu nimeni despre

ele.

Între timp, ajunseră la Poarta Episcopului. Lui Alyce i se păru că semăna foarte mult cu Poarta Invalizilor – un grilaj mare și arcuit într-un turn pătrat, flancat de două turnuri mai înalte și mai subțiri, fiecare dintre ele cu o poartă laterală. Totuși, era o diferență între ele. Luminate de ultimele raze slabe ale soarelui, patru capete tăiate puse în vârful unor țepe stăteau ca niște paznici, veghind crenelurile.

Alyce se opri și înghiți în sec. Solomon zâmbi.

— Drăguț, nu-i așa? Sunt criminali. Când le pun capetele-n țepe, unii actori din trupă fac pariuri pe care cap o să-și piardă primul ochii.

„Criminali”, se gândi Alyce și își imagină capul ei acolo, hrană pentru păsări. Apoi, de parcă visul cu ochii deschiși ar fi devenit realitate, văzu un corb care înconjură poarta, apoi se cocoță pe o țeapă. I se zbârliră penele, apoi păru să se uite direct la ea.

Alyce continuă să meargă cu privirea plecată.

După ce ieșiră de sub umbra Porții Episcopului, aerul fu mai proaspăt. Drumul larg care ducea în afara Londrei era mărginit de case albe și negre, pe jumătate acoperite cu cherestea, și de grădinile lor, unele dintre ele destul de mari, dar peisajul era întins și verde pe fiecare parte. În ciuda faptului că se însera, câțiva domni încă se mai adunau pe câmpuri să mai tragă cu arcul.

Alyce recunoscu peisajul. Bedlam nu era departe. Stomacul i se întoarse pe dos când zări acoperișul Marii Case.

— Unde-i teatrul? întrebă ea.

— Mai sus. De fapt, sunt două. Poate ne vom ascunde acolo mai târziu, dacă va fi nevoie.

Alyce încuviință. Chiar dacă nu ar fi avut nevoie de o ascunzătoare, tot ar fi avut nevoie de un acoperiș deasupra capului. Probabil până când ar fi terminat ei, porțile orașului s-ar fi închis. Ultima rază de lumină portocalie strălucea la orizont.

— De ce-i acolo? De ce nu e între zidurile cetății, unde poate să vă vadă mai multă lume piesele?

— Vorbești serios? întrebă el și se opri în mijlocul drumului uitându-se fix la ea.

— Ce să vorbesc serios?

— Am crezut că știi. Sunt proscris. Exilat. Toți suntem așa.

Actorii au fost daţi afară din cetate acum câţiva ani – putem juca doar în afara zidurilor cetăţii sau dacă suntem invitaţi în locuinţe private. Cum ar fi palatul.

— Of!

— Suntem ca nişte mere stricate ce trebuie aruncate din butoi. Actorii sunt slugile diavolului, încalcă principiile moralei creştine. Arătă cu degetul între el şi Alyce. Vezi, Alyce? Avem *multe* lucruri în comun.

Apoi îşi reluă mersul săltăreţ şi, după câteva momente, Alyce se trezi din reverie şi alergă ca să-l ajungă din urmă.

În scurt timp, văzură clădirile cenuşii şi mohorâte ale spitalului Bedlam, înghesuite în partea stângă. Infirmeria şi locuinţele erau departe de drum, în spatele unui zid înalt şi al unei case de lângă poartă, părând abandonate unui observator obişnuit – nici cea mai slabă lumină nu se vedea în micile ferestre negre. Dar Alyce putea simţi freamătul vieţilor distruse ale nebunilor închişi în spatele gratiilor.

— Ai un plan pentru intrare? întrebă Solomon.

— Nu, mărturisi Alyce. Îşi miji ochii. Dar poate că nu vom avea nevoie de unul. Uite.

În faţa porţii Bedlamului era oprită o trăsură neagră şi lucioasă, aparent nesupravegheată, caii suflând nori mari de aburi în aerul rece de seară. Iar poarta era larg deschisă.

Alyce păşi peste umbrele de lângă zid.

— Ar trebui să intrăm acum…, şopti ea.

— Dar ce-o să facem? Sau ce-o să spunem? Am crezut că vom vorbi despre un fel de strategie. Şi nu ai nevoie de o deghizare sau ceva de genul ăsta? O să ieşi în evidenţă ca regina în cearşaful ăla alb pe care-l porţi.

— Poate nici n-o să mai avem altă şansă. Nu se întâmplă prea des să lase porţile deschise.

— Dar…

— *Eu* intru acum. Tu poţi să faci ce vrei.

În timp ce Solomon protestă în tăcere, Alyce înaintă pe furiş până la boturile cailor, apăsându-şi umărul pe pietrele umede. Ceva la acea trăsură goală o făcu să se simtă foarte neliniştită, de parcă cineva nevăzut dinăuntrul ei ar fi urmărit-o. I se făcu pielea de găină pe ceafă, iar asta o îndemnă să meargă mai departe.

Când ultimele raze ale soarelui dispărură de pe acoperişuri,

Alyce se strecură pe poartă și în labirintul spitalului de nebuni.

Capitolul VII

După timpul petrecut în hanul Lebăda, aspectul și mirosul Bedlamului i se părură insuportabil de triste. Era un loc dezolant. Infirmeria aglomerată și mohorâtă era așezată în mijlocul unei curți pavate, înconjurată de locuințele în care erau ținuți pacienții și, în mod surprinzător, de câteva locuințe private. Casa Mare a îngrijitorilor era pe partea Porții Episcopului, dar nu arăta mai primitoare decât cele în care erau cazați pacienții. Fiecare clădire avea mare nevoie de reparații.

Ea și Solomon se ghemuiră pe pământ și se uitară unul la celălalt, cu mușchii încordați de frig. Ceața de seară se lăsă peste lume, înăbușind fiecare sunet, dar, din când în când, liniștea era întreruptă de urletul vreunui pacient din Bedlam. Îi speria pe amândoi, de parcă nu ar fi fost, deja, destul de înfricoșați.

Alyce deveni, dintr-odată, conștientă de cât de puțin plănuise totul. Solomon părea și el neliniștit.

— Deseori am un vis, șopti el, în care merg pe scenă și îmi dau seama că nu-mi știu replicile. Nici măcar nu știu în ce piesă joc. Așa mă simt și acum.

Alyce îl ignoră și încercă să-și amintească schema interioarelor clădirii pentru orice indiciu despre locul în care îngrijitorii ar fi putut să-i țină lucrurile. Îl văzuse pe domnul Makepiece ieșind pe ușa din spate a casei de lângă poartă ca să le aducă, dar asta nu însemna nimic. Ar fi putut merge în orice direcție după aceea.

În casa de lângă poartă, doi bărbați stăteau de vorbă. Sau erau trei? Nu putea auzi bine. Una dintre voci se auzea prea încet, iar celălalt vorbitor o tot întrerupea. Uneori, a doua voce râdea într-un fel ciudat, fără umor, care-i făcea pielea de găină lui Alyce. Se întoarse spre Solomon.

— Ar trebui să mergi și să vorbești cu ei.

Solomon nici măcar nu-i răspunse. Doar arătă spre el și făcu iar ochii mari.

— Tu ești actorul, șopti ea. Ai putea să te prefaci că ai niște întrebări. Spune că ai pe cineva pe care vrei să-l internezi în spital. Cere să faci un tur al spitalului. Doar ține-i ocupați în timp ce eu îmi caut lucrurile.

— Doar pentru că sunt actor nu înseamnă că pot juca *orice* rol

oricând îmi cere cineva asta.

Solomon vorbea tare din cauza agitației.

— Taci! Se uită la el cu disperare. Te rog, Solomon! Nu pot să fiu prinsă aici. Nu din nou. Doar vorbește cu ei câteva minute. Ne vedem afară când termin căutările.

— Și dacă încuie porțile?

Ea se uită în spate, la porțile din fier forjat, și îi stătu inima în loc. Nu putea să fie închisă din nou acolo.

— Atunci va trebui să evadez la fel cum am făcut-o ultima dată. Prin cimitir și prin șanț.

Alyce se opri, dându-și seama că spusese prea mult.

— Ai evadat? întrebă Solomon, iar marginile buzelor lui se strâmbară. Parcă ai zis că ți-au dat drumul.

Alyce se îmbujoră și se uită iar la ușa casei de lângă poartă.

— Foarte bine, spuse Solomon cu o solemnitate prefăcută. O să mă duc, o să-mi fac meseria și o să sper că sunt ușor de păcălit. Cu condiția ca tu să-mi spui adevărata versiune a poveștii tale. După asta.

— Bine, zise Alyce, cu un singur oftat adânc și scurt. Doar du-te și fă cel mai reușit spectacol din viața ta.

Solomon se ridică de pe vine și îi trosniră genunchii. Își scutură haina de praf, își aranjă gulerul plisat, inspiră adânc și intră în casa de lângă poartă.

Cei doi bărbați începură imediat să vorbească, iar Alyce aproape că simți căldura generată de nervii lor radiind prin ușă. Îl auzi pe Solomon dregându-și glasul șovăitor, înainte ca vocea cea mai tare dintre cele două să strige la el.

— Ce vrei, băiete?

— Hm. Mă întrebam dacă aș putea să vorbesc cu șeful acestei frumoase… instituții.

Alyce trecu pe lângă pragul ușii, pășind ușor, ca și cum pământul ar fi fost făcut din mătase, și o luă pe sub fereastră. Înăuntru, Solomon își intra cu greu în rol. De fapt, părea de-a dreptul îngrozit.

— E vorba despre mătușa mea, vedeți, nu se… simte prea bine. Păreți ocupat, poate ar trebui să mă întorc altădată.

Era atât de jenant, că se simți tentată să intervină și să-l salveze. Sau să-l strângă de gât. Una din cele două.

La modul ideal, ar fi căutat întâi în casa de lângă poartă dar, de vreme ce asta era imposibil, se hotărî să se îndrepte spre

infirmerie. Acolo fusese dezbrăcată și tunsă când ajunsese în spital. Poate că hainele ei nu mai fuseseră mutate de atunci. Îl lăsă pe Solomon să pălăvrăgească și porni prin curte spre locul în care pacienții sufereau în celulele lor întunecate. Nu se vedea luna. Toate gândurile, speranțele și temerile lor nebunești erau ascunse în noapte.

Ușa de la salonul de jos nu era încuiată și se deschidea ușor. Imediat, mirosul rânced de boală, putreziciune și găleți pline de murdărie ajunse în nările și în gâtul lui Alyce și abia se abținu să nu vomite. Cumva, îndurase acel aer mai bine de o lună – stătuse în celula ei în timp ce se adunase în jurul ei ca o supă caldă. Dar atunci simți că nu-l mai putea inspira încă o dată fără să i se facă rău.

Își forță picioarele să înainteze. Chiar în fața ei, o scară veche din lemn se înălța până la salonul de sus și un coridor se întindea în stânga ei, mărginit de uși de celule pe fiecare parte. Pacienții se foiau în întuneric. Le putea auzi respirația neregulată.

Îi sări inima din loc când văzu un rând de rochii atârnate în cârlige, sub scări, dar după ce ochii i se obișnuiră cu întunericul și căută printre faldurile lor, își dădu seama că acelea erau hainele mohorâte pe care îngrijitorul le dădea pacienților la sosire, toate identice, lălâi și incomode. Auzi pe cineva râzând pe coridor, de parcă și-ar fi bătut joc de dezamăgirea ei, apoi râsul se transformă într-un plâns incontrolabil. Acele zgomote erau la fel de jalnice și de îngrozitoare cum fuseseră în prima noapte în care stătuse acolo. Alyce își croi drum până la etaj, simțindu-și inima rece și grea.

Căutarea din infirmerie fusese inutilă. Și la etaj, și la parter, găsi doar rândurile de celule și locatarii lor. Majoritatea erau femei, cel puțin cele ale căror trăsături fantomatice pluteau în ferestruicile pătrate ale ușilor celulelor. Nu delirau și nu murmurau, doar arătau triste și rătăcite. Alyce se întrebă câte dintre ele erau ca ea, abandonate în spital pentru a fi vindecate de o boală pe care nimeni nu o înțelegea – cu atât mai puțin ele însele.

Mai era o cameră – dacă putea fi numită așa –, era haznaua plină de la parter, numită simplu „pivnița mare”. După ce deschise ușa de acolo doar pentru câteva clipe, fu convinsă să plece din infirmerie și să încerce în altă parte.

Când se întoarse pe coridor, o voce subțire și glacială se auzi dintr-odată în întuneric.

— Tu ești?

Alyce încremeni.

— Tu ești, nu-i așa?

Se auzea dintr-o celulă. Alyce încercă să răspundă, dar plămânii îi erau amorțiți de frig.

— Mi-ai adus cărțile? Ți le-a dat? Cea care vorbise răsuflă lung și agitat. Se auzi cum ceva era zgâriat, de parcă cineva scria pe piatra dintr-o celulă. E foarte greu să văd fără ele.

— Nu… nu știu la ce te referi…, spuse Alyce.

Bâjbâi prin întuneric, incapabilă să-și dea seama de unde veneau zgomotele.

— Nu cea neagră. Arde-o pe cea neagră. Arunc-o în groapă! Cartea neagră! Cartea neagră! Cartea neagră! Cartea neagră!

Cuvintele plutiră și se învârtiră pe coridor în fragmente. Veneau ca valurile. Alyce merse tiptil de la o celulă la alta, dar, de câte ori credea că găsise sursa acelei voci, îi auzea ecoul din spatele sau deasupra ei și se învârtea pe loc, dezorientată. Din vremea petrecută acolo, își aminti că nebunia era contagioasă.

— Of! gemu femeia din celulă.

— Ce s-a-ntâmplat? șopti Alyce.

Auzi mai multe zgârieturi.

— Of, vai! De ce le-ai adus aici?

— Ce să aduc?

— Cartea neagră! Cartea neagră! Cartea neagră!

Alyce se opri și tremură.

— Ne caută pe amândouă, să știi. Nu o să mă-ntorc. Dă-mi drumul și vom fugi în pădure, toți trei, trei șoricei. Dar nu *el,* nu, nu el.

— Îmi pare rău…, murmură Alyce.

— Te rog, dă-mi drumul!

— Nu, nu pot… n-am cheia.

— Te rog!

— Îmi *pare rău!*

— Te rog!

Alyce căută cu frenezie dintr-o celulă într-alta, dar văzu doar întuneric.

Ecoul conversației lor trezi mai mulți pacienți și holul se umplu de pălăvrăgeala lor confuză.

— Sunt aici. Câinii sunt aici.

Alyce putu auzi vocile de dincolo de ușă. Singura ușă. Erau bărbații din casa de lângă poartă. Înjură. „Solomon, ești inutil! I-ai adus direct la mine!”

Balamalele scârțâiră și lumina gălbuie a unei torțe se întinse pe podea. Alyce se dădu mai în spate, panicată. Ajunse la capătul coridorului. Era o fundătură. Dacă îngrijitorii ajungeau măcar până la jumătatea salonului, lumina torței ar fi arătat-o ghemuită în colț. Era doar un loc în care se putea ascunde, un loc în care nimeni nu s-ar fi gândit s-o caute.

Fără să facă zgomot, deschise ușa Marii Pivnițe și se strecură înăuntru.

Haznaua spitalului arăta ca și cum n-ar fi fost curățată de zeci de ani. Alyce nu dori să se gândească la cât de adâncă era balta de murdărie – și, oricât de adâncă ar fi fost, era prea plină, vărsându-se în jgheaburi și pe cărarea strâmtă de afară. Mirosul părea s-o împingă ca o forță fizică, dar reuși să meargă într-o parte, ținându-se de perete, picioarele ei ajungând ocazional într-o baltă cu ceva moale și umed. Își ținu respirația și ascultă.

— Începeți aproape de celula ei și mergeți în jos.

— Vă rog, domnule, bietele lor suflete au nevoie de odihnă.

— Poate că bietele lor suflete au văzut ce s-a-ntâmplat cu fata.

— Dar sunt *distrase.* Văd tot felul de lucruri, multe dintre ele sunt pură fantezie. Și prietenul dumneavoastră de aici… Tăcură o vreme. Alyce își apăsă urechea pe crăpătura ușii. Prietenul dumneavoastră îi va speria mai tare.

— Nu pot fi toți nebuni, așa cum spuneți. Dar fata? Ați spus că era neobișnuit de lucidă.

— Da, dar…

— Domnule Makepiece, eu nu voi risca. Dacă vreunul dintre ei are chiar și cea mai vagă amintire despre ce s-a-ntâmplat în acea noapte, mi-aș dori foarte mult să vorbesc cu acea persoană.

Alyce nu-și dădu seama că era îngrijitorul până când celălalt bărbat nu-i menționă numele. Vocea lui suna altfel, dar nu putea pronunța bine cuvintele. Speră că avea să vorbească din nou, dar auzi doar un scârțâit și niște bocănituri în gol. Urcau scările.

După ce se făcu din nou liniște pe coridor, Alyce deschise ușa. O dureau plămânii. Când fu sigură că bărbații erau la etaj,

alergă spre ieșire, oprindu-se puțin pentru a asculta vocea femeii, dar nu se mai auzea din cauza trăncănelii celorlalți pacienți. Se strecură pe ușă, având grijă ca balamalele să nu scârțâie, apoi căzu în curte și alergă pe pietre.

Când ajunse înapoi la casa de lângă poartă, era liniște. Merse încet după ușă, se uită și îl găsi pe Solomon, singur, umblând la lumina unei lumânări și frângându-și mâinile.

— *Solomon!* șopti ea. *Ce faci?*

El își ridică privirea, ușurat.

— Slavă Domnului, ești bine! Nu te-au văzut?

— Nu, spuse ea, aruncând o privire în urma ei și intrând în casa de lângă poartă. Dar ei încă sunt în infirmerie. Ce s-a-ntâmplat cu spectacolul tău captivant?

— Îmi pare rău, am încercat să-i opresc! Dar m-au ignorat. Am spus că… se opri dintr-odată și mirosi. La naiba, Alyce, ce-i cu *mirosul* ăsta?

— E de la hazna. Își ridică poala rochiei ca să-i arate gleznele murdare. Nu pot să o recomand ca pe o ascunzătoare bună.

— Of! Ce scârbos! Măcar nu te-au găsit. Cei doi bărbați formează o pereche foarte ciudată. Ai văzut…

Alyce încuviință și trecu repede pe lângă el.

— Mai târziu, Solomon! Trebuie să căutăm prin locul ăsta până nu se întorc ei.

Nu înțelegea de ce îi vorbea pe un ton atât de tăios când era foarte bucuroasă să-l vadă. „Ce-i cu tine, harpie mică?” Luă o lumânare de pe masă și merse pe coridorul din partea din spate a casei de lângă poartă. Solomon o urmă fără să scoată un cuvânt.

Clădirea care se întindea de-a lungul curții era lungă, joasă și rece, iar lumânarea care pâlpâia era să se stingă de trei ori. Alyce își vârî capul în fiecare cameră din mers: un birou, un depozit umed de lemne, o cămară care putea a lapte acru. Pe măsură ce mergeau, camerele deveneau tot mai reci și miroseau tot mai rău.

În ultima cameră, lumina flăcării se reflectă pentru scurt timp în ochii unui șobolan, înainte ca acesta să fugă sub un maldăr de pânze dintr-un colț.

— Uite, Solomon! spuse ea. Haine!

Solomon căuta mai departe, pe coridor. Ea își vârî mâinile până la coate în grămada de haine și încă trei forme negre și

lucioase se zvârcoliră și chițăiră în întuneric.

Acolo erau hainele mai multor prizonieri, iar Alyce află că spitalul Bedlam nu făcea discriminări. Erau haine elegante din catifea și rochii colorate din mătase amestecate cu pantaloni simpli din lână și veste dintr-un material nu mai bun decât cel de sac. Nebunia era nebunie, oricât de mulți bani aveai.

La fundul grămezii, o găsi. Rochia îngălbenită pe care i-o făcuse mama ei era strânsă ca un ghem. Încă mai avea sângele uscat al vânătorului de vrăjitoare pe mânecă.

— Tu! spuse cineva din spatele ei, scuipând. *Drăcușorule!*

Alyce nu putu vedea fața bărbatului la lumina lumânării, dar își dădu seama imediat cine era din cauza vorbirii lui neclare, a gâfâitului și a formei corpului lui rezemat de cadrul ușii. Vechiul ei „prieten”. Se dădu mai în spate când îl văzu, simțind răceala cunoscută a fricii și a rușinii. Era ca și cum n-ar fi plecat niciodată de-acolo.

Domnul Kemp își scăpă carafa pe podea și se îndreptă, mergând greoi, spre ea. Alyce își reveni din șoc, înșfacă hainele și se feri, dar el reuși să-i prindă partea din spate a rochiei în pumnul lui mic și gras. Ea încercă să țipe, dar răscroiala rochiei se strânse în jurul gâtului ei până când ajunse să stea în vârful degetelor de la picioare, era aproape ridicată de pe podea. Nu putea respira destul de bine ca să-l strige pe Solomon. Văzu roșu în fața ei, își auzi tare pulsul în urechi și, cu fiecare lovitură, pumn și zgârietură, rochia o strângea mai tare de gât.

— Ai venit la momentul potrivit, Alyce, îi spuse el la ureche. Când pronunță ultima silabă a numelui ei, o scuipă pe jumătate de față. Ei sunt aici! Chiar acum! El chicoti – chiar chicoti – într-un fel în care Alyce nu o mai făcuse de când era fetiță. S-au întors după tine! Iar tu ai picat chiar în…

Parcă cineva i-ar fi astupat gura, apoi simți că-i dădu drumul din strânsoare. Se zvârcoli în timp ce domnul Kemp se învârti, clătinându-se, apoi se rostogoli pe podea. Solomon stătea în cadrul ușii, în spatele lui, cu un aer triumfător.

— N-ar mai fi mâncat-o nimeni, spuse el.

— Ce?

— Era stricată.

Alyce nu înțelese despre ce vorbea până când nu se întoarse spre domnul Kemp, care zăcea nemișcat în grămada de haine cu ceva pe cap. Solomon, care venise din cămară, îl lovise pe

bărbat cu o roată întreagă de caşcaval, atât de tare că-şi pierduse cunoştinţa.

Împreună, fugiră înapoi până la poarta de răsărit a Bedlamului, apoi în stradă. Aşa cum se aşteptau, Poarta Episcopului era închisă, iar Solomon o duse la teatrul care era un pic mai departe, spre nord. Când se ivi în noapte clădirea mare, văruită şi ovală, se lăsară în patru labe şi intrară zvârcolindu-se pe sub uşile ei duble. Înăuntru, curtea era goală şi întunecată. Alyce se bucură când mâna lui Solomon, care bâjbâia, o găsi pe a ei, o conduse pe scenă şi în cabina din spatele ei.

Chiar dacă reuşea cu greu să vadă la jumătate de metru în faţa ei, se aşeză pe scândurile tari şi îşi întinse rochia în poală.

— Pfui!

— Ce-i?

— Păduchi.

Ea aruncă trupurile lor mici şi târâtoare pe podea.

— E acolo? întrebă Solomon.

Ea bâjbâi timp de câteva momente chinuitoare până când atinse cu degetul colţul bont al unui pergament.

— E aici. E un pic umedă, dar sigiliul încă e intact.

Amândoi gâfâiau şi aşteptară un moment, simţind răcoarea şi plinătatea aerului în plămânii lor.

— Ce-a fost asta?

Amândoi ascultară. Auziră cum ceva era zgâriat, apoi nişte aripi fluturând. O pasăre se cuibărea pe căpriorii acoperişului.

— E doar un porumbel, spuse Alyce.

— Mi se pare că e ceva mai mare decât un porumbel.

— De fapt, nu pare atât de mare, încât să ne gândim că e cineva care ne urmăreşte de la Bedlam.

— Sper că nu, spuse Solomon, frecându-şi braţele. Voiam să-ţi spun ceva despre cei doi bărbaţi din casa de lângă poartă…

— Ce-i cu ei?

— Ei bine… îl auzi înghiţind în sec. Bietul îngrijitor bătrân arăta ca şi cum ar fi fost bătut până l-au învineţit. Iar cel cu masca…

— Ce mască?

— Parcă venise din iad. Nu i-am putut vedea deloc faţa. Avea un cioc lung, oribil…

— Cioc? Ai băut din vinul domnului Kemp?

— Jur că-i adevărat! Nu i-ai văzut?

— Nu. Nu i-am văzut. Dar i-am auzit. Întoarse rochia. Solomon, pe mine mă căutau.

— Te căutau? Pentru ce? îl auzi lovindu-și gura cu palma în întuneric când își dădu seama ce-i spusese ea. Doamne, ai scăpat ca prin urechile acului!

— Sunt la fel ca oamenii care au venit după mama. Sunt sigură de asta. M-au mai căutat doi. Alții. Mă întreb câți sunt...

— Dar de ce sunt atât de obsedați de tine? De ce ești atât de importantă?

Alyce întoarse scrisoarea din mâinile ei. Întrebarea aceea o bântuia de ceva vreme și devenea prea importantă ca s-o ignore.

— Nu sunt importantă. Doar sunt furioși.

— Furioși?

— Pentru că am omorât unul de-al lor.

HOPKINS

O găsiră pe femeie stând cu picioarele încrucișate în mijlocul celulei ei, în timp ce desena un cerc în pământul din jurul ei. Unghiile ei erau albe și groase ca oasele. Un ochi mare și deschis, desenat în același fel, se holba la vizitatori de pe pământul de dincolo de pragul ușii.

Ea fredona sau mai degrabă murmura ceva într-un fel melodios, iar părul cărunt și încâlcit îi cădea pe față ca o perdea.

John Hopkins o privi legănându-se încet, de parcă ar fi fost împinsă de un curent.

— Ce drăcie-i asta?

— A, soțul meu! Vino și sărută-mă, iubirea mea!

Hopkins o ignoră și făcu semn spre modelele înscrise pe pereții și podeaua celulei.

— Domnule Makepiece, permiteți pacienților dumneavoastră să practice acest gen de erezie?

Îngrijitorul murmură ceva printre buzele umflate, iar femeia continuă să fredoneze și să vorbească.

— Poate că avem noroc, spuse Hopkins, întorcându-se spre Caxton. Călcă pe ochiul care fusese desenat pe prag. Pun pariu că femeia asta a văzut mult mai mult decât ceilalți prizonieri.

Ea strigă, iar respirația ei ridică momentan giulgiul ei greu din

păr.

— A plecat, a plecat! Amândoi au plecat. Șoriceii au fugit și au lăsat-o pe biata lor mamă cu copoii!

— Vedeți? spuse domnul Makepiece. Nu e în toate mințile. Nu veți obține nimic de la ea.

— O, nu, zise Hopkins, fluturându-și un deget învelit în catifea neagră. Femeia asta e una de-a noastră. Ne poate oferi *multe.* Trebuie doar să-i adresăm întrebările potrivite.

— Fie-ți-vă milă, domnule…

— Lăsați-ne, spuse el, fluturându-și mâna într-un fel disprețuitor.

Îngrijitorul își deschise din nou gura lovită, dar renunță și făcu ce i se poruncise.

— I-am văzut zburând peste ocean, spuse femeia. Ei doi se țineau de mână. Se aplecă înainte și începu să deseneze o serie de simboluri în cercul pe care stătea. Peste ocean, repetă ea, dând din cap.

— Ajunge, spuse Hopkins. Nu mai juca teatru.

— Teatru? Nu joc teatru. Nu sunt actriță. Dar el e actor. Chiar acum, ei merg la scenă! Ți-au pregătit un spectacol. Cred că e istoric-pastoral. Sau tragic-istoric. Sau tragic-comic-istoric-pastoral. Arătă cu degetul spre cei doi. Sper că vă știți replicile. Nu? Nu e nicio problemă, puteți să le citiți în cartea neagră.

Hopkins își închise ochii și inspiră adânc, încercând să fie cât de răbdător putea. Nu l-ar fi ajutat cu nimic s-o omoare. Făcuse acea greșeală cu Ellen Greenliefe.

Se uită din nou la ochiul care se holba la ei de pe pământ.

— Ești clarvăzătoare, nu-i așa?

Femeia se opri din desenatul simbolurilor ca să clatine din cap.

— Eu? Nu, nu, nu. Nu pot să văd nimic. Uită-te la părul meu! Nu pot să văd dincolo de nasul meu.

— Reginei Maria i-ar fi prins bine o clarvăzătoare. Și nouă.

Femeia începu să râdă dintr-odată.

— Regina Maria? Asta-i ceva nou. Ultima dată când am văzut-o, era bibliotecară. M-a blestemat pentru că am pus mâinile pe cărțile ei. Of, cum se mai învârte roata norocului!

— Vrăjitoareo, în curând vei fi supusa reginei Maria și ar fi bine să fii de partea ei. Ar putea să-ți dea totul sau să-ți ia totul la fel de ușor!

— N-aș vrea să-mi dea *totul,* chicoti ea. Unde l-aș pune? Celula asta e foarte mică!

— Foarte bine, spuse Hopkins, tremurând din cauza frustrării. Ce-ai vrea?

— Un sărut de la frumosul tău prieten, spuse ea, arătând cu degetul spre Caxton. Dar tu, John Hopkins? Ce-ai cerut de la ea?

Hopkins se opri. Nu-i spusese numele lui. Mai avusese de-a face cu clarvăzătoarele, dar misterul cunoștințelor lor era întotdeauna la fel de tulburător.

— Știu ce ți-a promis, spuse ea cu tristețe. Apoi inspiră adânc. Bietul om! Bietul, bietul om! N-o să-ți dea drumul niciodată. Te va pedepsi până nu va mai rămâne nimic din tine.

Ea știa. Ea știa ce-i făcuseră zgripțuroaicele și târgul pe care-l făcuse cu regina scoțienilor. Făcu o mișcare pentru a o prinde, pentru a o reduce la tăcere.

— Ai grijă, John Hopkins! Dintr-odată, vocea femeii era profundă și clară. Făcu semn în jurul ei. Nu poți trece de cercul ăsta.

— Chiar nu pot?

— Vei fi în agonie.

— Agonie? se miră Hopkins. Draga mea, ar fi cea mai mare plăcere pentru mine dacă aș putea simți orice. Primesc cu bucurie agonia. Tânjesc după ea.

Își întinse mâinile peste linia cu rune și carnea lui fu cuprinsă de durere. Simți cum îi apăreau bășici pe pielea de pe brațe, dar nu-i păsa. Scrâșnea din dinți sau zâmbea? Nici el nu știa.

O prinse de păr pe vrăjitoare și o târî afară din celulă.

Capitolul VIII

Alyce stătea în colțul patului ei din hanul Lebăda, holbându-se la pergamentul împăturit și puțin pătat. Degetele ei atingeau ușor cercul tare și zgrunțuros de ceară violetă care sigila conținutul pergamentului. Mama ei sigilase acea scrisoare cu mâna ei. Ce încerca să ascundă de ea?

— Încă nu l-ai deschis?

Alyce tresări, scăpă scrisoarea și se întoarse ca să-l vadă pe Solomon așteptând la ușa dormitorului ei. Ea își încrucișă brațele.

— Ai fi putut să fii domn și să bați la ușă.

— Ușa era deschisă. Majoritatea doamnelor respectabile își încuie dormitoarele.

— Da, ei bine, eu nu sunt o doamnă respectabilă și tu nu ești un domn.

— Pot să intru?

— Cred că da.

După noaptea albă petrecută în Teatrul Cortina, Alyce și Solomon intrară în Londra pe furiș, prin ceața de dimineață, și se întorseseră la Lebăda ca o pereche de amanți vinovați. Și, așa cum se gândeau, doamna Thomson îi aștepta.

Hangița dormise la fel de puțin ca ei, îngrijorându-se până i se făcuse rău, pentru că își imaginase tot felul de lucruri îngrozitoare ce i se puteau întâmpla bietei Alyce, rătăcită pe aleile întunecate și întortocheate ale Londrei, căutând un sac cu făină. Când intrară pe ușă, doamna Thomson sări de pe un scaun de lângă șemineul din salon și o îmbrățișa pe Alyce, strângând-o tare, ca un urs. Îi spuseseră măcar jumătate de adevăr: că Solomon o dusese să vadă Teatrul Cortina, că porțile cetății se închiseseră și trebuiră să doarmă în culise. Doamna Thomson o mustrase la un mic dejun cu ouă și pâine proaspăt coaptă și făcu o declarație dură – Alyce nu avea voie să plece din han până când doamna Thomson nu decidea că era destul de sănătoasă.

Asta se întâmplase în urmă cu mai bine de două săptămâni și hangița tot nu lua în seamă rugămințile lui Alyce. Era bine hrănită, odihnită – chiar și părul îi crescuse un pic, chiar dacă era atât de scurt, de roșcat și de creț că arăta ca și cum ar fi purtat un coif ciudat de aramă. În sfârșit, putuse să smulgă

câteva fire ca să le adauge la momâie și, cu păpușa completă și ascunsă în patul ei, o senzație cunoscută de căldură și stare de bine o urmări pretutindeni. Aproape că se simțea ca acasă.

Dar tot nu avea voie să iasă în oraș, iar hangița o ținea atât de ocupată cu gătitul, curățenia și fabricarea berii că nu ar fi avut timp nici să se furișeze un pic pe-afară dacă ar fi vrut. Părea că uitase de scrisoarea lui Alyce, iar ea se bucura de asta.

„Nu există vrăjitoare.” Alyce credea că asta era mai bine decât să *urască* vrăjitoarele și să vrea să le vadă arse pe rug. Dar tot simțea că nu putea să aibă încredere totală în ea. Simțea că nu putea avea încredere în nimeni.

În afară de Solomon. El încă venea s-o viziteze. Părea chiar netulburat de descoperirea că ea era o criminală – de fapt, mersese atât de departe încât să sugereze că făcuse ce trebuia. Chiar și după asta, se așteptase ca el să dispară și să nu-l mai vadă niciodată, poate ca să informeze pe vreunul dintre poterași sau paznici de crima ei și s-o ducă la spânzurătoare, dar se întorsese a doua zi, dornic să continue căutarea lui John Dee. Se părea că secretul ei era în siguranță între ei doi.

— Ca să-ți răspund întrebării, nu, n-am deschis-o.

— Nici măcar nu ești curioasă?

— *Bineînțeles* că sunt curioasă. Dar nu e pentru mine. E pentru John Dee. Va trebui să aștept până când voi avea voie să merg pe malul râului.

— Vei avea nevoie de mult noroc pentru asta. S-ar putea să moară până să te mai lase doamna Thomson să mai umbli de una singură prin oraș. La naiba, și *tu* s-ar putea să mori, Alyce. Doar uită-te puțin.

— Nu! Nu o să rup sigiliul ca să distrug totul.

— Putem s-o resigilăm. Doamna Thomson are ceară de sigilat în biroul ei. Trebuie doar să fii atentă când o deschizi. Uite, lasă-mă să-ți arăt…

Apoi Solomon își strecură degetul mic sub un colț al pergamentului, iar Alyce nu făcu nimic ca să-l oprească. Dacă-l lăsa pe el s-o facă, nu avea nicio vină, nu-i așa? Undeva, în adâncul minții, o mustra conștiința.

— Hm… Solomon oftă pe nas. Ai o agrafă?

Alyce îl fulgeră cu privirea.

— Chiar crezi că părul *ăsta,* spuse ea arătând spre smocurile creț de pe capul ei, are nevoie de agrafe?

— Nu, cred că nu. Ai măcar vreun fel de ac?

— Cred că doamna Thomson ține o trusă de cusut pe-aici, spuse ea, apoi se dădu jos din pat și deschise niște sertare din dulapul de sub fereastra murdară a camerei. După ce scotoci un pic, se întoarse și îi arătă un singur ac prins între degetul ei mare și cel arătător.

— Perfect. Îl luă zâmbind.

Alyce îl privi manevrând acul metalic pe sub marginea scrisorii și își dădu seama că era încordată din cauza emoției. De-abia respira. Solomon lucră încet, cu finețe, scoțând puțin limba în colțul gurii, până când sigiliul se desfăcu fără să se rupă fața pergamentului, lăsând doar un cerculeț decolorat pe locul în care fusese apăsat pe suprafața lui. Desprinse ceara și o așeză cu grijă pe noptieră.

— Ai grijă să nu-l pierzi, spuse el. Putem să-l folosim din nou dacă trebuie s-o resigilăm. Uite! îi înmână scrisoarea lui Alyce. Nu cred că ar trebui să fiu primul care s-o citească.

O desfăcu de parcă s-ar fi rupt dacă își mișca degetele prea repede. Înainte ca măcar să încerce s-o citească, se încruntă.

ĘŁŁŊN ŴÍCCƎ TØ ÏOHΛNUŞ ĐƐƐ ĻΛRƎÓW
ŦWÉQ̄NÏENĐLIƆƐ ÞU HRÊFN MĬŦŦŊDƐ.
ŴƗƎRRƷST ΛLŬMPΘN.
ƁƐCYMEÞ FRËO DÉΛÞ NÉΛDĦÆS. ΛĻYƆƷ TØÞU
ΛŞǼNDŊĐE.
ΛMΛŊ ĦÉΛHLŮPE PÆDŊŘES, OÞ TØ MODOR HΛMƆYME.
PΘŘǴIEFƎDNËŞE ƁȀĐŊƆE

Scrisoarea nu avea niciun sens. Mai mult decât atât – era indescifrabilă. Jumătate din simboluri nu erau din niciun alfabet pe care ea îl învățase. Își aminti că mama ei le scrisese pe pietre și pe copaci, uneori pe pământ, în cercuri desenate în interiorul altor cercuri, în jurul unui foc sau al unui mormânt. Alyce se înjură în gând pentru că nu întrebase niciodată ce însemnau.

— Ce e? întrebă Solomon. Ce spune?

Alyce clătină din cap.

— Nimic.

— Nimic?

— Nimic din ce aș putea înțelege eu.

— Lasă-mă să văd.

Alyce ținu de o parte a scrisorii, Solomon de cealaltă și amândoi se holbară în gol.

— Am mai văzut semnele astea, spuse Solomon. Când mama a fost luată, le-au găsit peste tot prin casă. Sub paturi. În biroul tatei. Erau pagini întregi ascunse în hainele ei.

— Crezi că John Dee va putea s-o citească?

— Păi, dacă e călău, nu cred că poate să citească nimic. Călăii nu sunt printre cei mai deștepți oameni, nu-i așa?

Alyce ridică din umeri.

— Nu știu. Dintr-odată, se întoarse spre Solomon și îi aruncă o privire pătrunzătoare. Așadar, mama ta chiar a fost vrăjitoare, nu-i așa?

— Alyce, nu există vrăjitoare! N-ai auzit-o pe doamna Thomson?

— Ba există. Amândoi știm asta. Am fost crescuți de ele. Ai spus-o chiar și tu, mama ta avea interese *neobișnuite.* Se uită din nou la scrisoare. Ce ciudat! Mi-am petrecut toată viața crezând că toată lumea e ciudată. N-am înțeles niciodată de ce mergeau toți în acea clădire mare în fiecare duminică și se rugau la ceva ce nu vedeau și care nu-i ajuta niciodată. Erau necăjiți tot timpul. Dar lucrurile despre care-mi vorbea mama… copacii, animalele, luna. Morții. Toate astea sunt reale.

Își ridică privirea și văzu că fața lui Solomon era încordată, iar cearcănele i se umflaseră brusc.

— Morții?

— Ce? Alyce avu senzația înspăimântătoare că spusese prea mult. Poate că nu trebuise să aibă încredere nici măcar în Solomon. Mama ta nu a vorbit niciodată cu morții?

— Nu, nu știu.

— Morții sunt peste tot. Tot timpul. Pe Partea Cealaltă. Uneori vin în lumea noastră, iar vrăjitoarele trebuie să-i trimită înapoi. Să închidă porțile.

Solomon se uită curios la ea, de parcă s-ar fi temut că făcea o glumă pe seama lui.

— Partea Cealaltă?

— Noi nu o vedem niciodată, dar ea există întotdeauna. E ca o umbră a tuturor ființelor. Dar umbra… e întotdeauna în spatele ființelor, oricum ne-am uita la ele. Așa că nu putem vedea umbra niciodată.

Așa îi spusese mama ei, dar Alyce simți cum i se încruntă

fruntea în timp ce încerca să-i explice.

— Bine. Și morții merg acolo?

— Da. Merg acolo și *vin* de acolo.

Din nou, Solomon păru să-și aleagă cuvintele cu grijă.

— Așadar… acolo e mama ta acum?

— Cred că da. Alyce nu se gândise niciodată la ea în felul acela. Dar nu era ceva prea liniștitor. Mai degrabă o întrista să-și imagineze spiritul mamei ei plutind prin întuneric, fără s-o mai poată atinge vreodată. Dar nu m-a învățat cum să chem morții. Darămite cum să vorbesc cu o anumită persoană. Eram prea mică.

— Of!

— Mama ta ți-a spus cum să faci asta?

Entuziasmul ei pieri brusc înainte să termine fraza. El clătină din cap.

— Nu.

— Nici măcar nu ți-a vorbit despre asta?

— *Nu.*

— Dar *ce* te-a învățat?

— Nimic, spuse el, părând ciudat de supărat. Nu m-a învățat nimic. Făcu semn spre scrisoare. Asta n-are niciun sens pentru mine. Se pare că, până la urmă, va trebui să mergi pe malul râului. Alyce simți că el încerca să schimbe subiectul și renunță. Haide, trebuie s-o resigilăm!

Se ridică din pat într-o stare de agitație și își frecă fruntea furios, de parcă ar fi încercat să-și alunge grijile cu palma.

Alyce era confuză. Așa părea și Solomon – băiatul era dornic ca un cățeluș să exploreze toate colțurile secrete, ciudate și întunecoase ale vieții ei, dar, imediat ce se regăsea în povestea acesteia, îi venea să fugă.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat…, spuse ea, încercând să pară rezonabilă.

— Vom avea nevoie de o lumânare și de ceară de sigilare, spuse Solomon, ignorând-o în timp ce se îndreptă spre ușă. Doamna Thomson are treabă în bucătărie acum, așa că ar trebui să putem intra în biroul ei.

Și, fără să se uite la ea, începu să coboare scările. La etajele de mai jos, hanul încă era gol și liniștit, iar pașii grei ai lui Solomon lăsară urme solemne și neregulate pe fiecare treaptă și dușumea.

Alyce dădu din cap de mirare și se ridică încet ca să-l urmeze.

Capitolul IX

La parter, o auziră pe doamna Thomson întrecându-se în țipete furioase cu Martha.

— Crezi că sunt oarbă, fato? Sunt mai murdare decât atunci când ți le-am dat!

O zăriră scuturând o grămadă de cearșafuri murdare în mâna dreaptă, toate înnegrite cu ceva ce părea a fi funingine.

— Nu erau așa când le-am întins la uscat, protestă Martha. Trebuie să fi intrat câinii și le-au doborât.

— Nu-mi pasă ce s-a-ntâmplat, le speli din nou!

Și continuară tot așa. În timp ce doamna Thomson striga de indignare, Alyce și Solomon intrară pe furiș în biroul din spatele bucătăriei și găsiră ceara de sigilare printre hârtiile ei.

— Nu e la fel de bună ca aceea folosită de mama ta, spuse el, trăgând un scaun, apoi se aplecă peste o lumânare, dar va funcționa. Lăsă să cadă câteva picături din ceara doamnei Thomson pe pergament, apoi încălzi partea de dedesubt a sigiliului original pe care îl dezlipise cu acul și le apăsă unul pe celălalt. Suflă pe el și ceara se întări. Gata! E ca nouă!

Alyce luă scrisoarea de la el și îi cercetă lucrarea. Era aproape imposibil să-și dea seama că scrisoarea fusese deschisă.

— Hoț de buzunare, falsificator…, spuse ea, dând din cap într-un fel care mima dezamăgirea. Încep să mă întreb dacă mai are vreun rost să-mi pierd vremea cu un pungaș ca tine.

— Și eu încep să mă întreb același lucru, spuse Solomon. Alyce râse forțat, fără să știe la ce se referise prietenul ei. Trebuie să beau ceva.

Ocoli biroul și merse în bucătărie, iar apoi mai departe, de parcă n-ar mai fi suportat să mai stea în aceeași cameră cu ea. Alyce rămase cocoțată pe un scaun, întrebându-se ce era în mintea băiatului.

Ușa se trânti în urma lui și curentul de aer aruncă o grămadă de pergamente de-ale doamnei Thomson de pe masă până jos, pe podea. Alyce înjură în șoaptă și adună foile împrăștiate, aruncând o privire asupra conținutului lor în timp ce încerca să le aranjeze în ordine. Se ridică și le întinse la lumina lumânării. În scurt timp, înțelese că nu erau calculele unei hangițe obișnuite.

Erau acoperite cu liste de nume ciudate și numere lângă ele:

1 iarba-țapului
1 salcie
1 spilcuță
1 mătrăgună

Erau plante și ierburi. Mama ei o învățase despre ele. Nu le mai văzuse și nu mai auzise nimic despre ele de când plecase de acasă și revederea numelor lor fu ca o întâlnire cu niște vechi prieteni, începu să zâmbească, dar se opri repede din cauza ultimului articol de pe listă. Mătrăgună? Asta nu era o otravă? Doar nu era un ingredient special în vreuna dintre plăcintele doamnei Thomson?

Citea atât de concentrată că nu auzi când cearta cu Martha ajunse la o încheiere obositoare și își dădu seama că doamna Thomson se întorsese doar când văzu cele două umbre ale picioarelor ei în raza de lumină de sub ușă. Încă rearanja foile când hangița dădu buzna înăuntru.

Alyce se holbă, vinovată, la fața ei mare și roșie. Era greu să-și dea seama dacă era furioasă sau amuzată.

— Tu știi să citești, nu-i așa, copilă?

Alyce încuviință.

— Asta-i ceva neobișnuit. N-am mai avut o servitoare care să știe să citească. Martha nu și-ar recunoaște nici numele dacă ar fi scris în fața ei.

— Mama m-a învățat.

— Și poți să citești ce scrie pe ele, nu-i așa?

Alyce tăcu o vreme, neștiind dacă ar fi trebuit să spună adevărul sau să facă pe ignoranta.

— Ei bine, spuse ea, alegându-și cuvintele încet și cu grijă, pot să le citesc, dar nu știu la ce folosesc toate. Iarba-țapului liniștește umorile. Nu sunt sigură în legătură cu salcia, trebuie să văd ce soi este. Spilcuța e pentru febră, dar mama îi zicea iarba-fetei.

Doamna Thomson zâmbi larg, arătându-și toți cei șase dinți rămași.

— Bravo! Avem o tânără spițerească pe cinste aici!

— Doamnă Thomson, îmi pare rău că mi-am băgat nasul, dar n-am mai văzut asemenea lucruri de când am plecat de-acasă.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, păpușă! strigă hangița,

strecurându-se pe lângă ea în timp ce dansa într-un fel ciudat, tremurător. S-ar putea să am o slujbă pentru tine. Una importantă. Dintr-odată, colțurile gurii ei se lăsară în jos. Dar numai dacă poți să-mi promiți că n-o să-mi frângi biata inimă bătrână fugind imediat ce ieși din han.

Alyce simți brusc o căldură și o ușurare în piept. Până la urmă, poate ajungea pe malul râului.

Își mușcă buza.

— Promit, spuse ea cu solemnitate.

— Foarte bine! zise doamna Thomson, zâmbind din nou conspirativ. După cum ai aflat, eu știu câteva lucruri despre ierburi. Și fac o mică afacere cu un saltimbanc. Un domn din străinătate.

— Un saltimbanc?

— Un fel de negustor ambulant. Vinde leacuri. Panacee. El le spune „elixire”. Dar nu mi le vinde, ci el le cumpără de la mine. Își ia toate ingredientele de la mine. Le amestecă, face niște spectacole frumoase și le vinde mai departe. Câștig câțiva șilingi frumoși, din când în când. Nu-i nimic rău în asta, nu-i așa? Doar mă folosesc de ce ne-a lăsat Dumnezeu pe pământ.

Alyce încuviință.

— Acum… am nevoie de cineva care să-i livreze aceste ierburi, rădăcini și ce-or mai fi. M-a ajutat Martha în ultimul timp, dar ea nu știe ce-i dă. Nu poate citi etichetele și tot timpul uită ce i-am spus. Tu, însă, ai fi foarte potrivită pentru slujba asta. Și ai putea să m-ajuți chiar să prepar ingredientele. Ridică un deget în fața lui Alyce ca să n-o lase s-o întrerupă – dacă mă gândesc bine, saltimbancul mi-a spus că voia o fată care să-l asiste la spectacolele lui. Și te va răsplăti bine. Ce spui?

Gândurile lui Alyce alergau și săltau prea repede în mintea ei ca să țină pasul cu ele. Pericolele la care s-ar fi expus umblând prin oraș la lumina zilei, teama de a-l ajuta pe domnul acela străin la „spectacolele” lui – toate fură depășite de speranța de a ajunge la John Dee și de a descifra scrisoarea.

— Bineînțeles, zise ea fără să se mai gândească. Vreau să spun, dacă credeți că e cel mai bun lucru pentru mine…

— Cred că arăți destul de bine. Și *domnul,* saltimbancul, va avea grijă de tine. E și frumușel, spuse ea, lovind-o pe Alyce cu cotul în coaste, mai tare decât intenționase. Ai grijă să nu-l faci gelos pe Solomon!

Spre mirarea ei, Alyce simți că i se ridică sângele până-n obraji – și cu cât se îmbujora mai mult, cu atât mai prost se simțea și cu atât mai mult o ardea fața. Doamna Thomson râse.

— Nu-ți face griji, secretul tău e în siguranță cu mine.

— Doamnă Thomson, nu avem niciun secret.

Hangița doar îi făcu cu ochiul.

— Dar are ceva, nu-i așa?

— Da, asta se poate spune. Cred că e… misterios. Și-l imaginăbând singur în salon. Ați spus că erați prietenă cu mama lui?

— Eram prietene. Asociate. Se pricepea să vindece cu ierburi. Solomon venea cu ea când mă vizita. Dar, după aceea… ei bine, știi și tu restul poveștii. Soțul ei nu a fost de acord cu preocupările ei.

— Pentru că era o vrăjitoare?

— *Alyce!* Știi ce gândesc despre acel cuvânt. Să nu te mai aud că-l spui cu voce tare.

— Îmi pare rău, vreau doar să știu mai multe despre ea. Și despre Solomon.

— Ei bine, lucrurile astea ar trebui să ți le spună chiar el. Hai să nu vorbim pe la spatele lui! Și așa cred că am spus prea mult.

Alyce se uită rușinată la picioarele ei.

— Acum, spuse doamna Thomson, domnul Vitali – ăsta e numele lui, al saltimbancului. Mergi să vorbești cu Martha și ea o să-ți spună unde stă el. O să-i trimit o scrisoare mâine-dimineață ca să-l anunț că mergi la el.

— Când va dori să-l vizitez?

— Nu știu, draga mea! Peste o săptămână. Sau poate peste o lună. I-am livrat ceva de Anul Nou, așa că s-ar putea să n-aibă nevoie de ingrediente pentru o vreme.

Peste o *lună*? Alyce nu știa dacă putea să-și petreacă atât de mult timp ca prizoniera doamnei Thomson. Indiferent dacă-l găsea sau nu pe John Dee, dacă acei oameni care o căutau îi dădeau de urmă până la Lebăda? Chiar dacă trebuiau să meargă din ușă-n ușă prin toată Londra, probabil le-ar fi luat mai puțin de o lună ca să-i descopere noua ascunzătoare.

— Martha spală pe-afară! Du-te și întreab-o despre el! Eu o să-i scriu acum *domnului.*

Doamna Thomson o împinse pe Alyce de pe scaun cu spatele ei gigantic atât de tare, că era să cadă pe podea. Alyce se îndreptă, verifică dacă scrisoarea pentru John Dee era îndoită

sau ruptă în buzunarul ei și o lăsă pe hangiță să scrie cu pana.

În bucătărie era liniște, iar Solomon, care bea singur undeva, în partea din față, nu se vedea pe nicăieri. Își întinse gâtul ca să vadă în curtea din spatele hanului. Martha dispăruse și ea, iar maldărul de cearșafuri murdare era abandonat lângă albie. Cerul era cenușiu, fără nori, și în după-amiaza târzie era o liniște de mormânt.

Era ciudat. Martha avea obiceiul să se lase de treburi după o ceartă cu doamna Thomson, dar supărarea ei nu se manifesta deloc prin liniște. Tropăia prin dormitoare sau prin bucătărie, ofta sau pufnea, muta oalele și tigăile, făcând zgomot, fără motiv, ca toată lumea să știe cât de supărată era. După ultima ceartă însă, părea să fi dispărut fără urmă.

— Hâș! Pleacă de-aici!

Ecoul vocii servitoarei se auzi dintr-odată pe o alee care făcea legătura dintre curtea hanului și strada principală. Alyce auzi o luptă întreruptă din când în când de un țipăt care cu siguranță nu venea de la un om. Ceva din acel sunet îi strângea inima și o întrista într-un mod inexplicabil.

— Pleacă! Dă-te jos! Pun pariu că tu mi-ai murdărit rufele!

Alyce merse până la colț și o văzu pe Martha, înarmată cu o coadă de mătură, lovind cu putere o pasăre mare și neagră care era la vreun metru depărtare de ea. De fiecare dată când lemnul lovea pământul, pasărea cârâia, părând mai degrabă iritată decât agresivă. Dădea din aripi prin praf, sărind de pe o parte a aleii pe cealaltă, apoi sări pe fronton, se cocoță acolo și le privi pe amândouă.

Când Alyce se apropie de umărul Marthei, pasărea își înclină capul într-o parte și zbură înapoi până la pământ. Se holbară una la cealaltă. Era un corb, cel mai mare și mai zbârlit din soiul lui, cu penele ridicate pe cap și pe aripi în toate direcțiile. Când își îndreptă ciocul spre ea, văzu că unul dintre ochii lui era negru, iar celălalt, alb ca laptele.

Atunci își dădu seama că mai văzuse corbul. Îl observase de nenumărate ori la casa mamei ei și acum era acolo, un vizitator dintr-o viață pe care o lăsase în urmă. Un sentiment ciudat de melancolie îi cuprinse inima.

În același moment, Martha lovi grămada de pene cu mătura.

— Nu! Martha!

Alyce se întinse ca s-o prindă de braț, dar era prea târziu.

Corbul cârâi, sări înapoi ameţit, apoi zbură pe acoperişul hanului.

— De ce-ai făcut *asta*? strigă servitoarea furioasă, luptându-se ca să-şi scape braţul din strânsoarea lui Alyce, apoi se întoarse ca să o privească în faţă. Trebuia să-i rup gâtul nemerniculuI! Ştii cât de mult a trebuit să spăl din cauza păsării ăsteia?

Dar Alyce abia o auzea. Amorţeala din inimă îi ajunse la cap şi simţi cum o cuprinse o tristeţe fără margini. Putea să se gândească doar la mama ei, barajul se rupsese la vederea corbului şi amintirile năvăliseră peste ea.

Plecă poticnindu-se de pe alee şi se întoarse în bucătărie. Senzaţia că urma să cadă se transformă într-una de rău, apoi se simţi uşoară, după aceea simţi o vibraţie ciudată care se răspândi din burtă până în vârfurile degetelor de la mâini şi picioare. Vederea i se întunecă la margini. Ceva se schimba în interiorul şi în afara corpului ei.

Doamna Thomson o auzi căzând de după uşă şi ieşi confuză din biroul ei.

— Alyce? Ce s-a-ntâmplat? Doamne, ce palidă eşti! Iar te-a necăjit Martha?

Alyce o ignoră şi fugi prin bucătărie, până la scări, disperată să ajungă în camera ei. Avea nevoie de momâia ei.

„Ce se-ntâmplă cu mine?”

Auzi un vuiet, ca o furtună îndepărtată, ca mii de şoapte. Ştia că acele sunete veneau din lumea morţilor, le auzise şi ultima dată când fusese acasă, în adevărata ei casă. Dar, de data asta, era altfel. Tot ce vedea părea învăluit într-o umbră, dar umbrele aveau propria lor lumină. Întunericul *strălucea.*

Se împiedică pe prima treaptă şi, brusc, Solomon apăru lângă ea, încercând s-o ridice fără să reuşească.

— Hai înapoi în camera ta! spuse el, cu frica citindu-i-se pe chip. Nu trebuie să te vadă nimeni aşa.

„Cum?”

Scările se clătinau. Peste tot pe unde se uita, acea luminiscenţă neagră îi ardea ochii. Undeva, în adâncul minţii, auzi ecoul strigătelor doamnei Thomson, sunetele sticlelor sparte şi al lemnului crăpat. Una dintre servitoare ţipă.

Plângea după mama ei moartă şi se părea că, la fiecare hohot de plâns al ei, se rupea în bucăţi o parte a hanului Lebăda.

— Ar trebui să faceți un pic de ordine pe aici, spuse Hopkins, împingând un teanc de cărți cu piciorul din drum și privindu-le cum se răsturnară.

Laboratorul era mult mai mic decât se așteptase, ascuns în podul casei doctorului din Mortlake. Fiecare perete era acoperit de sute de cărți. Lumina din lampa lui cu petrol le făcea cotoarele cerate să sclipească, iar titlurile lor erau în greacă, latină și alte limbi ciudate, în mijlocul camerei, împrăștiate pe câteva mese, erau diferite instrumente științifice – sextante, astrolabi, compasuri, ochelari – și o varietate de instrumente chirurgicale ruginite, inclusiv forcepsuri, bisturie și fierăstraie de diferite mărimi.

Aerul mirosea a acru, a oțet, în timp ce dedesubt duhnea mai mereu a carne stricată.

Hopkins ridică o sticlă cu un lichid gălbui care conținea ceva ce ar fi putut fi o parte a unui corp. De animal sau de om, nu-și dădea seama.

— Pune-o *jos,* spuse doctorul, cu barba lui mare și căruntă tremurând. Hainele i se umflară în timp ce umblă, luă sticla dintre degetele lui Hopkins și o puse cu grijă înapoi pe raft lângă celelalte. Având în vedere natura înțelegerii noastre, ai putea să fii un *pic* mai respectuos.

Așează cărțile căzute din nou una peste cealaltă.

Hopkins se înclină, schimonosit de durerea provocată de rană.

— O mie de scuze, doctore, spuse el fără să încerce să pară sincer. Nu am decât cea mai mare stimă față de dumneavoastră și munca dumneavoastră.

— Ha! pufni doctorul. Se întoarse în cel mai îndepărtat colț al laboratorului, unde era o cușcă. Începu să hrănească ființa din ea cu ceva printre gratii. Hopkins, nu trebuie să fii supărat. Doar îți execuți pedeapsa pentru că ți-ai persecutat semenii.

— Bineînțeles. Așa e corect.

— Poate că acum ești mai luminat și începi să înțelegi cât de prostește ai acționat în misiunea ta de a ne distruge. Cușca se cutremură și, pentru o clipă, doctorul își retrase degetele dintre gratii și se uită în sus de parcă ar fi fost fermecat de un mesaj din rai. Ar trebui să consideri că e o mare onoare să lucrezi pentru noi. Ai vreo idee despre cât de profund e lucrul pe care

vrea să-l realizeze Maiestatea Sa? Despre cât de *nobil* e?

— Vă asigur că sunt supusul dumneavoastră, spuse Hopkins, punând ochii pe câteva instrumente din apropierea lui.

Își strânse și își întinse degetele. „Calmează-te, John Hopkins! Îndură! Supune-te! Totul se va termina. Regina vrăjitoare ți-a promis.”

— Bineînțeles că nu înțelegi, spuse doctorul, râzând de unul singur. Ești doar un asasin plătit. Nimic mai mult.

Hopkins scrâșni din dinți. Mai demult, l-ar fi executat pe loc. Poate i-ar fi oferit un simulacru de proces, dar întotdeauna s-ar fi sfârșit pe rug, în foc și printre mulțimile care aclamau. Dar atunci…

Se trezi holbându-se la masa murdară de sânge, încercând să-și amintească cine fusese cândva. Când își ridică privirea, doctorul încă se fâțâia prin laborator, bombănind de unul singur. Hopkins îl privi. Era un flecar insuportabil. Uneori i se părea că să-i țină companie acelui om era mai rău decât orice îi făcuseră zgripțuroaicele.

— Se pare că asasinul ăsta plătit, spuse el în cele din urmă, e singura persoană dornică să-și murdărească mâinile și s-o caute pe fată.

— Și cine ți-a dat toate informațiile? Cine te-a îndrumat?

— Dumneavoastră. Dar v-ar plăcea să mergeți dintr-un sat împuțit în altul în căutarea ei? Reginei Maria i-ar plăcea?

— Ptiu!

— Și ar trebui să ne mulțumiți pentru noul dumneavoastră animal de companie, spuse Hopkins, dând din cap în timp ce privea în întuneric.

În laborator se făcu liniște, cu excepția zgomotelor făcute de cineva care mesteca în colțul camerei.

— De fapt, nu e nou, spuse doctorul. Ne-am mai întâlnit. Nenorocita asta e Anne Harper. A fost una *de-a noastră* acum câțiva ani. A avut o viziune – cred că a prevăzut o nenorocire pentru fiul ei – și ne-a cerut ajutorul, încercând să-l salveze. A vrut să învețe artele noastre. Maria a crezut că vânătorii de vrăjitoare au prins-o și au omorât-o acum multă vreme, dar e aici, cu mintea distrusă. Nu e de mirare că a înnebunit – nu era prea înzestrată. Și nici prea inteligentă.

Se auzi o șoaptă din cușcă.

— Cartea neagră… cartea neagră… cartea neagră…

Doctorul râse.

— Da, Anne, cartea *mea* neagră pe care nu mi-ai înapoiat-o, hoață mică!

— V-a fost *de folos?* spuse Hopkins, devenind tot mai nerăbdător. Poate s-o vadă pe fată?

Doctorul își netezi barba.

— Am făcut progrese, spuse el supărat. Viziunile ei sunt complicate. Trecut, prezent, viitor – toate sunt amestecate. Asta le înnebunește. Dar a văzut-o pe Alyce în carne și oase. Pretinde că fata a fost chiar sub nasul tău tot timpul cât ți-ai pierdut vremea prin Bedlam. Aș vrea să cred că e delirul unei nebune pentru că sugerează o incompetență incredibilă. Dar se pare că e adevărat.

Hopkins zâmbi puțin.

— Să zicem că e adevărat. Tot nu ne-ajută cu nimic.

— Din fericire pentru tine, mai e o coincidență extraordinară. Fiul pe care voia să-l salveze cu atâta disperare e *cu fata.* Găsește băiatul și o vei găsi și pe Alyce.

— Foarte bine. Ce știm despre el?

— Se pare că e actor. Ea nu știe sau nu vrea să spună la ce trupă de teatru lucrează. Dar sunt sigur că un om cu talentele tale remarcabile se va ridica la înălțimea provocării. Află unde locuiește, unde joacă, unde merge să bea – o adăpostește el undeva.

— Știm cum îl cheamă?

Doctorul începu să vorbească, dar, brusc, cușca zăngăni foarte tare și femeia din ea începu să șoptească.

— Băiatul meu… bietul meu băiat…

Se întoarse în întuneric ca să calmeze creatura înainte să-i răspundă.

— Numele băiatului, spuse el, e Solomon Harper.

Capitolul X

Alyce se trezi înainte de ivirea zorilor, ca de obicei. Nu dormise bine de zile întregi. De câte ori reușea să-și calmeze mintea agitată ca să adoarmă, era chinuită de vise oribile – cu Bedlam, mama ei, corbul. Lucruri pe care ar fi vrut să le uite se întorceau brusc la ea cu o claritate îngrozitoare.

Se ridică în pat, holbându-se la întuneric, obosită și slăbită din cauza vigilenței continue. Ultima săptămână o făcuse să se topească pe picioare.

Solomon plecase. Nu se mai întorsese la Lebăda de la delirul ei. Știa că o ajutase să urce până în camera ei și, evident, făcuse tot ce putuse ca să explice paguba pe care ea o provocase, dar apoi o abandonase. Îi era dor de el. Și voia să vorbească cu el, să-l întrebe ce se întâmplase. El era singurul care ar fi putut să înțeleagă. Nu putea să vorbească cu doamna Thomson despre așa ceva.

Hangița era tot timpul într-o stare proastă în acele zile. Era de înțeles după ce făcuse Alyce. Scaunele fuseseră rupte, două butoaie de bere se crăpaseră, singurul decantor de sticlă al hanului se spărsese. Momentan, Alyce venise cu o scuză neconvingătoare că ea le răsturnase, iar doamna Thomson pretinsese la fel de neconvingătoare că o credea. Dar se întâmplaseră și alte lucruri mai ciudate: mâncarea din bucătărie se stricase dintr-odată, crengile de laur și de iederă se ofiliseră și le căzuseră frunzele. Pentru asta nu avea nicio explicație. Hangița îi vorbea într-un fel ciudat, pe un ton tăios. O și privea altfel.

„Nu există vrăjitoare.”

Cealaltă Parte. Vorbise cu Solomon despre ea cu câteva clipe înainte de a se întâmpla. Lumea morților, care se afla tot timpul în spatele lumii noastre, nu era o noutate pentru Alyce – avea nenumărate amintiri cu ea și cu mama ei așezate pe vreun mormânt sau îngenunchind lângă tăciunii din foc și ascultând vocile celor plecați. Uneori, mama ei le punea întrebări și, în timp ce Alyce se chinuia să le audă răspunsurile, șoaptele lor erau la fel de greu de înțeles ca vântul printre copaci.

Dar ceea ce se întâmplase în bucătăria hanului Lebăda era diferit. Nu auzise doar voci. Valul ciudat de întuneric o copleșise. Mai mult decât atât, simțise că *lăsase ceva să intre* și că nu

putuse să se împotrivească. Și acel lucru zăbovea în liniștea dormitorului ei, un zumzet de fundal care nu dispărea.

Mama ei i-ar fi putut explica. Poate chiar și Solomon. Dar niciunul din ei nu mai era lângă ea. Nu se mai simțise niciodată atât de singură.

O rază de lumină rece și albă începu să intre pe fereastra murdară. Alyce își dori ca razele soarelui să plece și să deranjeze alte suflete mai fericite, mai pregătite să înfrunte lumea. În acea zi, mai mult decât în oricare altă zi, își dori doar să stea în pat și să doarmă adânc, fără vise.

Trebuia să-l întâlnească pe domnul Vitali în acea dimineață. Răspunsese repede și cu mare bucurie la scrisoarea doamnei Thomson, scriind că ar fi fost „mai mult decât încântat s-o cunoască pe Alyce” și că „o tânără frumoasă ar fi bună pentru afaceri și pentru el”.

Alyce se rostogoli și își îngropă capul în pernă.

„Alyce, trebuie să te trezești acum.”

Vocea din capul ei părea să fie a altcuiva. Oricum, corpul ei n-o asculta.

„Haide, prostănaco! Pentru asta ai făcut atâtea eforturi? Pentru asta a făcut mama ta atâtea eforturi? Ca tu să stai în pat mult și bine?”

Își deschise un ochi. Scrisoarea încă era pe măsuța de toaletă, cu o ciudată pată maronie de când stătuse în Bedlam. Poate că nu era atât de singură precum credea. Magazinul saltimbancului era pe Podul Londrei, așa că ar fi putut vizita malul râului. Ar fi putut să-l găsească pe călău.

Chiar și-așa, când se ridică, i se păru că trase câțiva saci cu nisip ud din pat. Se întinse și se îmbrăcă, cu mare efort, cu o rochie. Întâi își băgă scrisoarea în buzunar, apoi își scoase momâia din ascunzătoarea ei de sub pernă.

Doamna Thomson deja se foia pe lângă cuptor când Alyce coborî până în bucătărie.

— Ai un castron cu terci de ovăz acolo, copilă, spuse ea fără să își ridice privirea. Și vei mai primi și un ou fiert și un măr frumos. Vei avea nevoie de multă energie azi.

Alyce trase un scaun și se holbă la adâncimea cenușie a castronului. Trebuie să fi fost kilograme de terci în el și bănui că, sub nicio formă, doamna Thomson nu avea s-o lase să plece fără să-l mănânce pe tot. Își umplu lingura de câteva ori.

— Cred că e ora șapte. Ceea ce înseamnă că va trebui să fii în drum spre domnul Vitali peste vreo oră. Nu trebuie să-l lași să te aștepte.

Doar cu doamna Thomson, hanul părea prea liniștit și gol. Alyce înghiți și tremură. Își dori ca Solomon să fi fost acolo.

— Cred c-ai auzit că iar a intrat păsăroiul ăla în curte azi-dimineață, spuse doamna Thomson, continuând să facă gălăgie prin bucătărie. A ajuns până-n bucătărie și s-a servit cu resturi, drăcușorul!

Din nou corbul acela. Alyce încercă să ignore amintirea foarte clară care îi apăru înaintea ochilor și nu spuse nimic. Adună cocoloașele din terci, simțindu-și burta caldă și prea plină, și le supse speriată de pe lingură. Hangița veni repede spre ea și îi luă castronul.

— Cum a fost?

— Foarte bun, mulțumesc!

Doamna Thomson se uită chiorâș la ea.

— Ești foarte tăcută în dimineața asta. Nu te simți bine?

Alyce se forță să zâmbească.

— Mă simt destul de bine. Doar că… N-am mai fost în Londra de multă vreme. Nu prea-mi doresc să merg. Orașul nu s-a purtat prea bine cu mine.

— Asta nu te-a oprit să fugi noaptea cu Solomon, nu-i așa? Doamna Thomson se uită urât la ea pentru un moment, apoi trăsăturile chipului ei se îmblânziră. Nu-ți face griji. Vitali e un adevărat domn, va avea grijă de tine.

„Dacă ajung vie acolo”, se gândi Alyce. Nu uitase că vânătorii de vrăjitoare încă o mai căutau.

— Asta-mi amintește de… Doamna Thomson merse clătinându-se până în biroul din spatele bucătăriei. Când ieși, căra patru săculeți de piele și trânti trei dintre ei în fața lui Alyce. Miroseau ciudat.

— Ascultă-mă acum. Pe astea le-a cerut. Toate au etichete pe ele, așa că știi ce sunt. Alyce se uită la una dintre foile subțiri de pergament și citi cu voce tare.

— *Ochi de crab.* Credeam că sunt ierburi aici.

— Ochii de crab *sunt* un fel de ierburi. Sunt plante, de fapt. Și încă unele periculoase. Credeam că știi de ele.

Alyce se uită la celelalte etichete.

— Semințe de mac, cruciuliță…, spuse ea cu voce tare. Apoi

arătă spre al patrulea săculeț, care era mai mic, negru și nemarcat. Ce-i aici?

— A, spuse doamna Thomson, încet. N-are etichetă pe el pentru că e ceva un pic… cam neobișnuit. Doar spune-i… că e pentru clienții lui *speciali.*

Alyce păru confuză și luă săculețul de piele cu grijă.

— Să nu-l pierzi, fato! Și ai grijă să-mi plătească tot! O coroană pentru fiecare dintre acestea trei și *doi suverani* pentru cel pe care îl ții în mână. Înțelegi? Uite!

Îi înmână lui Alyce o bucată de pergament cu inventarul și lista prețurilor scrise pe ea. Alyce o luă și o vârî în buzunarul din față, lângă scrisoarea pe care o adusese din dormitor.

— Cred că ești aproape gata. Stai puțin. Din nou, doamna Thomson dispăru în birou și se întoarse cu un coș, niște saboți de piele și o bonetă pe care o puse peste buclele arămii și încâlcite ale lui Alyce. Făcu un pas înapoi și își înclină capul într-o parte.

— Uită-te la tine, ești o adevărată doamnă! Pantofii sunt un pic cam mari, dar ai nevoie de ceva tare. Îți va fi greu să umbli prin zăpada asta. Apoi puse cei patru săculeți în coș și îi acoperi cu o pânză. Ai grijă să nu pună nimeni mâna pe lucrurile astea!

Alyce își împinse picioarele în pantofi și își mișcă degetele de la picioare. Aveau mai mult de doi centimetri de spațiu gol în care să se bâțâie. Pielea se bălăbănea prea mult la capete.

— Cred că ar trebui să port și un fes de bufon ca să se asorteze cu ăștia…

Doamna Thomson râse, pentru prima dată după atât de mult timp, că părea să fi trecut câteva săptămâni.

— Aiurea! Arăți foarte bine. Acum ești gata?

— Cred că da, spuse Alyce.

— Ai inventarul?

Ea încuviință.

— Știi unde mergi?

Ea încuviință din nou.

— Pe Podul Londrei, între sticlari și argintari.

— Bine. Eu n-am mai fost pe-acolo, dar n-ar trebui să fie prea greu de găsit. Hangița o lovi ușor pe spate cu palma ei caldă și cărnoasă. Asta însemna afecțiunea pentru doamna Thomson în zilele acelea. Bine. Drum bun!

Asta fusese tot. Se așteptase la mai multă ceremonie.

Alyce ieși tropăind din bucătărie și merse pe dușumeaua prăfuită a salonului. Până să ajungă ea la ușa din față, doamna Thomson se reapucase deja de lucru.

Nu mai avea cum să se întoarcă. Zăbovi în pragul hanului pentru un moment și observă scaunele rupte și butoaiele sparte adunate în curte. Amintirea a ceea ce se întâmplase cu o săptămână în urmă îi aprinse din nou imaginația, dar își închise ochii și se forță să o alunge din minte. Apoi inspiră de trei ori aerul rece de dimineață, verifică din nou conținutul buzunarului din față și plecă din cadrul ușii. Orașul și umbrele lui se ascundeau în ceață, așteptând s-o prindă.

Capitolul XI

Zăpada de săptămâna trecută încă mai era pe alei, adunată în grămezi murdare, maronii, răcind aerul mai degrabă umed decât geros. Hainele lui Alyce se umeziră și ele, așa că frigul îi pătrunse în oase și ajunse să tremure înainte să iasă din curtea hanului.

Orășenii trecură tăcuți pe lângă ea, prin ceață, în timp ce ea înaintă cu greu pe Fish Street, până la râu. Tresări când două gâște o urmăriră gâgâind pe stradă, dar, în afară de asta, era liniște, în timp ce oamenii obișnuiți își deschideau magazinele și își vedeau de treabă.

La poala dealului se vedea poarta de nord a Podului Londrei și, pe sub arcada strâmtă, deja umblau căruțe venind din Southwark. Era mai multă agitație și lumea era mai iritabilă acolo. Alyce se trezi că-și croia drumul lovind cu piciorul și înghiontind corpurile care se ciocneau de ea, iar degetele i se albiră de la cât de tare își strângea coșul cu ingrediente.

Pe pod era o dezordine magnifică – o sută de magazine și de case se agățau cu disperare de marginile lui de parcă s-ar fi temut că vor cădea în apa maronie și plină de nămol de dedesubt. În mijlocul acelor clădiri înghesuite, strada avea o lățime de vreo doi metri. Nu era destul loc pentru ca două căruțe să treacă una pe lângă cealaltă, iar trăsurile, căruțele, trecătorii și animalele se înghesuiau într-un fel periculos pe aceeași străduță îngustă. Ca să-i fie și mai greu lui Alyce, aproape toată lumea mergea în direcția opusă față de ea.

Repede, verifică dacă săculeții din coș erau întregi, apoi se cufundă iar în mulțimea de oameni.

Când ajunse sub poartă, primul set de magazine forma un mic tunel peste pod. Alyce se ținu de pereți și de fațadele magazinelor, ferindu-se de uși ca să nu fie trimisă înapoi așa cum venise. Sub ea, susținând strigătele și tropăitul picioarelor, simți huruitul roții hidraulice de la arcada nordică. Multe dintre magazine – galanteriile, magazinele de pălării și altele de felul acesta, în care se vindeau haine, bijuterii și țesături scumpe – încă erau închise, de vreme ce clientela lor bogată nu se trezise. Dar, chiar și cu ușile și ferestrele închise, fațadele elaborate ale magazinelor și etajele lor extinse arătau bogăția dinăuntrul lor.

Alyce ocoli mulțimile, aruncând câte o privire în urma ei din

când în când, și se trezi în mijlocul podului, unde tunelul de magazine și case se deschidea înaintea brizei. Pe Tamisa, catargele corăbiilor negustorilor se întindeau spre est, până la Turn, și pe malul nordic, marinarii strigau și înjurau în timp ce două galioane erau mânate fără pricepere pe lângă aceleași chei. Alyce se opri și se holbă la vârtejul cenușiu-maroniu care învârtea gunoiul de la bazele arcadelor. Torenții îi făcură greață și își imagină cum se scufunda în întuneric îngreunată de kilogramul de terci din stomac. Se întoarse cu spatele la râu și se liniști.

Sediul sticlarilor era unul dintre primele magazine din următoarea mare arcadă a podului. Pentru o clipă, se întrebă dacă ar fi trebuit să uite de saltimbanc și să meargă direct pe malul râului, dar nu voia s-o mai supere pe doamna Thomson și nici pe vreunul dintre clienții ei.

Un băiat, nu mai mare decât Alyce, deschisese ușa din față a magazinului și bătea un covor murdar în stradă. Înăuntrul magazinului sclipeau sute de pahare, sticle și flacoane. Alyce se apropie de băiat, care păru să nu o observe și aruncă praful în direcția ei. Încercă să-și dreagă glasul într-un fel politicos, dar se trezi tușind și scuipând multă flegmă înaintea lui. Băiatul o privi cu scârbă. Purta o haină argintie, cu decorațiuni elaborate și avea chipul sever, lipsit de veselie, al unui om de cinci ori mai în vârstă.

— Mă scuzați, domnule, spuse ea, ștergându-și murdăria de pe ochi. Îl caut pe *signor* Vitali. Îi aduc..., se opri puțin, provizii. Mi s-a spus că pot să-i găsesc locuința aici, dar nu o văd.

Imediat lângă magazinul de sticle era cel de argintărie. Nu se vedea alt magazin sau altă locuință.

Băiatul dădu puțin din cap și o privi pe Alyce cu coada ochiului. Apoi scuipă la picioarele ei, intră în magazin și trânti ușa.

După câteva momente de mirare, ușa se deschise din nou și apăru un bărbat gras, cu pielea măslinie și cu o gușă mare și tremurătoare care atârna sub o mustață neagră și încâlcită. Burta lui mare apăsa pe nasturii cămășii.

— Cine vrea să vorbească cu *signor* Vitali?

— Eu. Alyce îl privi pe bărbat din cap până-n picioare. Privirea îi rătăci câteva clipe ca să observe că era enorm. Doamna Thomson spusese că Vitali era chipeș... Dar nici ea nu era o

femeie subțirică. Mă numesc Alyce. Doamna Thomson, de la hanul Lebăda, m-a trimis. Am ingredientele pe care le-ați cerut.

Bărbatul gras scuipă și el pe jos, mai supărat decât băiatul lui.

— Tu crezi că eu sunt Vitali? Pentru că vorbesc așa? Eu sunt din *Veneția.* Vitali? Scuipă din nou. *Mârlanul.* Vitali e din *Milano.* E un câine. O copilă ca tine n-ar trebui să se întâlnească cu el. Unde-i mama ta? De ce te-a trimis aici?

Alyce fu luată prin surprindere.

— O, doamna Thomson nu e mama mea! Lucrez la hanul Lebăda. Trebuie să-i dau ceva lui *signor* Vitali, spuse și ridică un pic coșul.

Sticlarul își lovi ușor burta.

— *Bine.* Mama ta e o proastă.

— Tocmai v-am spus, nu e...

— Dar o să te conduc până la *mârlanul ăla.* Să-i dai *ce* ai de dat și să pleci. Nu vorbi cu el. E o pierdere de vreme.

O împinse pe Alyce și văzu că băiatul încă o privea bănuitor din magazin.

— El e fiul meu, Alessandro! Nu știe cum să vorbească cu o fată frumoasă.

Alyce nu-și dădu seama dacă glumea sau nu. Nu părea să glumească. Cu o privire solemnă, merse în mijlocul drumului și arătă spre un mic spațiu între magazinul lui și cel al argintarului. Nu părea destul de larg nici măcar pentru a se strecura Alyce pe-acolo, darămite acel domn venețian. De asemenea, părea că nu duce nicăieri, terminându-se pur și simplu la marginea podului.

— Trebuie să mergi până jos, spuse el. Face afaceri sub noi. Așa cum trebuie. Scuipă încă o dată. *Noroc!*

Apoi se învârti pe călcâie și se întoarse repede la magazinul lui.

Alyce se uită la pod, confuză, de parcă s-ar fi așteptat ca altcineva să-i ofere îndrumări mai clare. Nimeni nu făcu asta, așa că își vârî capul între cele două clădiri înalte și se trezi că privea marginea podului. Dar era o scară pe care putea coborî până la râu, rezemată de unul dintre marile bastioane de piatră ale podului.

Se prinse de ultima treaptă, care zăngăni într-un fel înspăimântător, și se aplecă peste abis. Sub ea, curenții violenți ai Tamisei loveau fiecare parte a unui ponton care era construit

în jurul bazei arcadei. Văzu că fiecare arcadă avea unul care acumula nămol și gunoaie și transforma curenții deja rapizi ai râului în torenți înguști și furioși care treceau pe sub pod.

Neavând unde să meargă, își puse coșul pe un umăr și începu să coboare scara până la cheiul de dedesubt. Nu mai era adăpostită de clădirile înalte, așa că rafalele de vânt traseră de faldurile rochiei ei și amenințară să-i smulgă boneta de pe cap. Când ajunse la jumătatea scării, bucata de pânză care acoperea conținutul coșului fu luată de vânt și dansă în amonte, în bătaia vântului.

Când, în cele din urmă, ajunse jos, pontonul nu părea mai sigur decât scara. Scârțâia și zăngănea în curenții râului de parcă urma să fie luat de lângă pod și dus de valuri în orice clipă. Se simți îngrozitor de expusă, ca și cum toți oamenii de pe ambele maluri ale râului o priveau. Strânse în brațe baza unei arcade și merse cu grijă până la cealaltă parte.

Ajunse sub pod, unde descoperi câteva locuințe mici, îngrămădite ca niște vagabonzi care încercau să se ascundă de vremea rea. Erau construite pe ponton și, chiar dacă clădirea arăta destul de solidă, cheresteaua de sub ea era neagră, noroioasă și părea gata să se dizolve în curenții nemiloși. Valurile râului făceau ca pontonul și locuințele să nu rămână niciodată nemișcate.

Alyce merse poticnindu-se până la o ușiță de lemn din fața casei, în graba ei de a scăpa de frig, de umezeală și de amenințarea râului zgomotos care curgea de fiecare parte a ei, nu se gândi să bată la ușă și o împinse. Chiar atunci, cineva deschise ușa de cealaltă parte, iar Alyce căzu pe podea.

Capitolul XII

Zăvorul ușii zăngăni în spatele ei și niște hohote de râs se auziră în toată camera. Alyce se ridică în picioare, frecându-și cotul, și simți un parfum care mirosea a trandafiri aproape putreziți. Strâmbă din nas.

— Slavă lui Dumnezeu că nu ești doamna Thomson! Dacă era să cadă ea… mă tem că nu s-ar mai fi ridicat în veci!

Râse iar în hohote. Vocea era cam ascuțită pentru un bărbat și mieroasă, cu un accent italian mult mai puternic decât al sticlarului pe care îl întâlnise pe pod.

Alyce își trase înapoi boneta care îi căzuse pe ochi. Priveliștea din fața ei nu părea reală.

Signor Vitali nu era doar chipeș. Era *perfect.* Dar nu într-un fel plăcut. Era o apariție atât de frumos alcătuită, încât era de-a dreptul tulburătoare. În timp ce majoritatea negustorilor străini erau negricioși și pârliți de soare, pielea lui era albă, imaculată, iar barba și mustața îi erau atât de bine tunse, că păreau desenate cu creionul. Părul lui negru ca pana corbului se lăsa în cârlionți în jurul urechilor și sclipea – împreună cu restul corpului lui – de parcă s-ar fi îmbăiat în ulei sau parfum.

— Lorenzo Vitali. Făcu o plecăciune și sărută mâna lui Alyce. Sper că nu ți-a fost greu să-mi găsești locuința.

Zâmbetul lui dezvălui două rânduri de dinți albi, drepți și strălucitori.

— Ești o copilă foarte frumoasă, continuă Vitali, strângându-i cu blândețe bărbia între degete ca s-o evalueze. Alyce se încruntă. Oare așa vorbeau toți italienii cu fetele? Foarte frumoasă. Și puternică. Asta e bine. Pentru *tine,* nu pentru mine. Nu vei avea nevoie niciodată de poțiunile mele cu așa o frumusețe naturală!

Alyce nu-și putu găsi cuvintele. Bărbatul era ridicol. Ar fi râs în hohote alături de el, dar senzația degetelor lui acoperite cu mănuși pe pielea ei era destul de neplăcută, cât s-o împiedice să i se pară amuzantă toată situația aceea.

— Vorbești? Mai chicoti o dată. Va trebui să vorbești dacă vrei să fim prieteni! Mie-mi place să vorbesc. Nu ți-a spus doamna Thomson?

Pronunță „Thomson” cu două silabe tari și, de data asta, Alyce nu se mai putu abține și chicoti.

— Aha! Râzi! E un început bun. Și mie-mi place să râd. Făcu semn spre două scaune. Te rog, stai jos! Te cheamă Alyce, nu-i așa?

Din nou, accentul lui prelungi vocalele și insistă prea mult pe a doua jumătate a numelui ei.

— Așa e, domnule! Vreau să spun, *signor.* Am ingredientele pe care le-ați cerut de la doamna Thomson.

Merse să ridice coșul care alunecase pe podea atunci când ea căzuse la intrarea pe ușa din față.

— Nu, nu, spuse el, apucând-o de încheietura mâinii și mânând-o ca pe un vițel înapoi la locul ei. Ea tremură puțin. Nu facem afaceri, acum vorbim. Nu se pot face afaceri fără *amiciție.* Trebuie să ne cunoaștem. Așteaptă puțin.

Vitali se întoarse învârtindu-și mantia brodată și merse în camera din spate. În timp ce se auziră niște clinchete de-acolo, Alyce merse la masa lui de lucru și inspectă oalele, sticlele și fiolele cu substanțe în culori ciudate.

Mirosea conținutul unui mojar când Vitali se întoarse cu o sticlă de vin și două cupe care păreau scumpe.

— Ai grijă, copilă! spuse el, punându-le pe masa lui de lucru. Astea sunt lucruri periculoase. Doar un doctor foarte priceput poate să le folosească în siguranță. Hai să bem!

— Asta e dracilă? întrebă ea, făcând semn spre mojar.

Vitali se opri și zâmbi.

— Într-adevăr, e dracilă. Tu nu ești doar frumoasă, ești și deșteaptă!

— Trebuie să scoateți semințele.

Îi pieri puțin din zâmbet.

— Chiar așa?

— Da. Dacă zdrobiți semințele cu pulpa, o să provoace probleme cu digestia.

— Aha, știi câte ceva despre plantele medicinale, spuse Vitali, părând un pic nerăbdător. Foarte bine!

— Pentru ce o folosiți? întrebă ea.

— Pe asta o folosesc ca să fac o alifie pentru cap. Îți face părul să crească și să strălucească precum soarele! zise el, întinzându-și brațele într-un fel dramatic.

Alyce se încruntă.

— Cum?

— E un proces foarte complex și foarte delicat. Cred că n-ai

înțelege.

— S-ar putea să înțeleg.

Vitali oftă puțin.

— Întâi fierbem dracila într-o soluție de coada-calului.

— Nu trebuie să fierbeți coada-calului! Devine inutilă! Și, pe lângă asta, dracila ar trebui mâncată. Coada-calului se folosește pentru piele, nu-i așa? De ce le puneți împreună?

Saltimbancul se forță să râdă, deși nu era amuzat, și bătu din palme.

— Te rog, Alyce, credeam că nu vom vorbi despre afaceri! Haide, bea cu mine!

Ea se întoarse pe scaun, nemulțumită. Vitali o urmă, se așeză în fața ei și îi înmână o cupă de vin. Ea luă o înghițitură.

— Așa, Alyce. Povestește-mi despre tine. Cine ești?

Alyce râse de una singură. Iar întrebarea aceea. „Eu sunt Alyce Greenliefe, strigă ea în gând, și sunt o vrăjitoare”

Dar, cu vinul curgându-i prin vene, minți ușor. De fapt, totul i se păru destul de distractiv. Tatăl ei fusese soldat (nu-și amintea unde luptase), mama ei căzuse în dizgrație din cauza unei aventuri cu alt bărbat în timp ce soțul ei era la război (nu-și amintea numele lui), Alyce trebui să vină la Londra după ce familia ei sărăcise (nu-și amintea când) și ajunsese să lucreze pentru doamna Thomson ca să poată trăi de pe o zi pe alta.

La sfârșitul poveștii ei, simțindu-se foarte mulțumită de ea însăși, începu să-i pună întrebări lui Vitali.

— Dar dumneavoastră, *signor*? întrebă ea. Își golise cupa și obrajii îi erau îmbujorați. Care e povestea dumneavoastră?

— Nu e așa de interesantă ca a ta, spuse el, cu o licărire în ochi. Dădu din mână cu dispreț, aruncând cu mai mult parfum grețos înspre ea. N-are nicio importanță.

— De ce ați venit la Londra?

— Cum de ce? Ca să-mi vând elixirele! Cele mai bune din lume! Oriunde e boală, doctorul Vitali își aduce leacurile și alifiile. Iar Londra – dădu el din cap, cu o expresie comică a feței – e un oraș foarte bolnav.

— Voiam să spun: de ce ați plecat din Milano?

Din nou, masca lui Vitali începu să-i alunece puțin câte puțin de pe față.

— Din multe motive, n-ai…

— Înțelege? Alyce îi termină propoziția pentru că vinul îi

dezlega limba mai mult decât se așteptase.

Vitali inspiră adânc, apoi se aplecă până când fața lui ajunse la câțiva centimetri de cea a lui Alyce.

— Copilă, uneori nu e înțelept și corect să judeci un bărbat după trecutul lui. Și nicio fată, că tot veni vorba.

Alyce tresări.

— Tu nu mă întrebi cum am ajuns aici, iar eu nu o să te întreb de unde știi atâtea despre dracilă, coada-calului și celelalte. Zâmbi, mai larg decât până atunci. Alyce, doamna Thomson vorbește deschis cu mine. Suntem foarte apropiați. Dar nu am fost niciodată de acord asupra unui singur lucru. Ea nu crede că femeile și fetele ca tine există cu adevărat. Dar eu știu. Își lovi ușor o parte a capului. Știu ce ești. *Strega*[2]*.*

Alyce se uită la picioarele ei, ametită. Era beată, confuză și un pic supărată, dar nu știa pe cine.

— Nu-ți face griji! spuse Vitali, lăsându-se pe spate și râzând la fel de ușor cum o făcuse când ea intrase pe ușă. Nu am o părere rea despre cele ca tine. Nu e un motiv pentru care nu putem lucra împreună. Cred că așa îmi poți fi de mai mare folos, zise el și își puse o mână pe umărul ei, iar ea zâmbi puțin. Acum știm, continuă el, punând cupa goală pe masă, că amândoi suntem la fel de sinistri. Da? Da. Vom lucra foarte bine împreună.

Alyce își strânse ochii și încercă să-și limpezească mintea.

— Ce fel de muncă ați pregătit pentru mine?

— Multe lucruri, spuse Vitali cu veselie. În timp, s-ar putea să mă ajuți să prepar elixirele. Dar cel mai mult am nevoie de tine pentru *spettacolo*!

— Pentru ce?

— Pentru *spectacolul* meu. Pronunță încet cuvântul. Unii dintre compatrioții tăi nu știu ce e bun pentru ei și trebuie să vadă ceva minunat, ceva miraculos, înainte să se gândească să-mi cumpere marfa.

— Nu știu cum aș putea să conving pe cineva să facă afaceri cu dumneavoastră…

— Lorenzo Vitali nu convinge, spuse el, agitându-și degetul în aer. El *uimește.* El *încântă.* M-ai putea ajuta cu asta, nu-i așa? Poate vei face parte din micul meu spectacol.

Alyce ridică din umeri.

---

2 Vrăjitoare (din lb. italiană) (n.tr.)

— Poate.

Era gata să fie de acord cu orice dacă asta însemna că putea scăpa din locuința lui și putea ajunge pe malul râului.

— Ajunge cu asta! Hai să vedem dacă ți-a reușit prima misiune. Ce mi-a trimis astăzi draga mea doamnă Thomson?

Ea luă coșul de pe podea și îl înmână lui Vitali, care îl duse la masa lui de lucru. Unul câte unul, deschise săculeții și se uită în ei, fredonând mulțumit. Când ajunse la ultimul săculeț, cel pe care doamna Thomson nu îl etichetase, pronunță un lung „aha” și îl încuie imediat într-un mic seif de lemn.

— Foarte bine! spuse el, întorcându-se din nou spre Alyce. Te rog să-i transmiți mulțumirile mele doamnei Thomson.

— Cred că ar prefera niște monede…

— Și eu cred la fel, spuse Vitali, râzând. Cât vrea din cuferele mele de data asta?

— Am lista de prețuri aici, spuse ea, băgându-și mâna în buzunarul din față al rochiei pentru a găsi pergamentul împăturit. Sper că sunt acelea la care vă așteptați.

Saltimbancul luă documentul mototolit între degetul lui mare și cel arătător și îl întinse pe masă. Din expresia feței lui, Alyce înțelese imediat că era ceva în neregulă.

— Nu e corectă? întrebă ea, ridicându-se de pe scaun.

Vitali se întoarse foarte încet, dar ochii acesteia încă scrutau cuvintele din fața lui. Fruntea lui era mai expresivă decât fusese în tot timpul de când era ea acolo.

— Ce-i asta?

Scrisoarea. Îi dăduse scrisoarea de la mama ei. Trebuie să-și fi schimbat locul în buzunar și, undeva, pe drumul de la hanul Lebăda până la locuința lui Vitali, sigiliul reatașat de Solomon căzuse. Degetele ei transpirate bâjbâiră din nou prin buzunarul din față al rochiei și scoase a doua bucată de pergament. Bineînțeles, aceasta era acoperită cu numerele mâzgălite de doamna Thomson.

— Îmi pare rău, aceea nu e pentru dumneavoastră… Asta e… Puteți să mi-o dați înapoi?

Alyce simți că i se ridică inima până-n gât, că o înghiți și i se întoarse la loc. Vitali bătu din palme cu un aer triumfător.

— Știam eu! Ți-am spus-o, nu-i așa? *Strega!* Alyce putea doar să ghicească semnificația acelui cuvânt, dar avea o idee destul de clară. Dacă aș fi în locul tău, aș ține așa ceva doar pentru

mine.

— Da, știu. Nu voiam să v-o dau…

— Trebuie să ai grijă. Dacă unii oameni vor vedea asta, nu vor fi așa de amabili ca Vitali.

— Puteți… s-o citiți? Înțelegeți ce scrie în ea?

Vitali clătină din cap.

— Nu. Dar recunosc limbajul vrăjitoriei când îl văd. Întrebarea mea e: cărui vrăjitor trebuie să-i dai asta, hmmm?

Alyce se uită la ochii lui cu gene lungi, femeiești, și își dădu seama că vinul o făcea mult mai încrezătoare decât ar fi trebuit să fie, dar se hotărî să-i spună oricum. Ar fi putut s-o ajute.

— Lui John Dee. Dar nu e vrăjitor. E călău.

— Ce?

— Călău. Spânzură oameni.

— O, spuse Vitali. Înțeleg.

Apoi începu să râdă atât de tare, încât Alyce crezu că avea să dărâme tot Podul Londrei peste ei.

— Ce s-a-ntâmplat? I se făcu pielea de găină – știa când cineva își bătea joc de ea. Dar el continuă să râdă, cu mare bucurie. Spuneți-mi!

— Îmi pare rău, zise el, în cele din urmă, când își recăpătă răsuflarea. Doar… Să-mi imaginez… John Dee, un călău! Cred că te-ar spânzura dacă te-ar auzi spunând asemenea lucruri! spuse și își șterse coada ochiului cu o batistă.

— Ei bine, cine e?

— Vrei să spui *doctorul* John Dee. *Marele* doctor John Dee – magician, astrolog, filosof, alchimist, matematician și orice altceva, își dădu ochii peste cap, prefăcându-se plictisit. E sfătuitorul reginei Elisabeta și îți va spune asta de câte ori va avea ocazia. Hmmm. Da. Vitali și John Dee nu sunt cei mai buni prieteni.

Certitudinea cu care vorbea saltimbancul îi dădu speranțe lui Alyce, așa cum nu mai primise de foarte multă vreme. Sfătuitorul *reginei…* Așadar, Solomon și doamna Thomson avuseseră dreptate tot timpul.

— Atunci… care-i treaba cu călăul?

— A! spuse Vitali, bucurându-se evident de omnisciența lui. Alyce, călăul nu e o persoană. Călăul e o tavernă. Pe malul râului. Deși nu e ca multe alte taverne. Patronii ei sunt… ei bine, oameni ca mine și ca tine, Alyce. Și ca doctorul Dee. Oameni

ciudați. Oameni diferiți. Râse încă o dată. Vrei să te duci azi acolo?

— Da.

— Singură?

— Da.

El inspiră adânc.

— Nu se poate. Îți interzic. E prea periculos.

— *Signor,* nu sunteți tatăl meu, spuse ea furioasă, așa că nu cred că-mi puteți interzice ceva!

— Știi unde s-o cauți?

— Tocmai ați spus-o. Pe malul râului.

— Ha! Atunci îți doresc mult noroc. Tu, tânără Alyce, crezi că poți găsi așa ușor Călăul, Taverna Neagră ascunsă de Biserică, de stat, de regi și regine timp de două sute de ani? zise, pocnind din degete.

Ea se gândi o clipă. Dacă era adevărat, fusese cam optimistă – poate chiar naivă – în legătură cu găsirea drumului până acolo fără ajutor.

— Atunci, veniți cu mine, spuse ea în cele din urmă. Dacă nu vreți să mă lăsați să merg singură... Vreau să fac o înțelegere cu dumneavoastră. Dacă mă duceți la taverna Călăului, eu vă voi ajuta cum voi putea la spectacolele dumneavoastră. Și vă voi spune tot ce știu despre aceste ierburi pe care le amestecați.

— Poate doar primul lucru. Vitali își miji ochii. Și dacă nu te duc?

Ea ridică din umeri.

— Dacă n-o faceți, va trebui să găsiți altă vrăjitoare care să fie ucenica dumneavoastră.

Fața și pieptul i se încălziră când îi ieșiră ultimele cuvinte pe gură dar, de data asta, nu din cauza vinului.

Saltimbancul o privi cu atenție, apoi își întinse mâna, zâmbind.

— Alyce, spuse el, o s-o fac cu mare drag!

HOPKINS

— Harper? Tânărul acela?

Hopkins încuviință.

Vocea actorului fusese puternică în timp ce jucase, dar publicul plecase de mult, așa că era înceată și tensionată.

Continuă să împacheteze costumele trupei, încercând să evite contactul vizual.

— E cu Sussex's Men. Noi n-avem nicio legătură cu ei. Noi jucăm doar în curțile hanurilor. Gesticulă spre piața întinsă. Ei joacă la Curte, pentru regina Elisabeta. Au un patron bun.

— La Curte? întrebă Hopkins.

— La Palatul Whitehall. Veți avea nevoie de mult noroc ca să ajungeți *acolo.*

Hopkins se gândi că doctorul ar fi putut să-i ofere accesul în palat, dar ar fi fost o complicație inutilă.

— Ce mai știi despre el? Unde locuiește? Pe unde merge? Pe la taverne? Bordeluri?

Actorul se îndreptă, dar tot ajungea doar până la bărbia lui Hopkins.

— Domnule Blount! strigă el. Dumneavoastră ați lucrat cândva cu Sussex's Men. Domnul de aici îl caută pe băiatul acela, Harper.

Alt bărbat plecă de lângă căruța pe care o încărca și se apropie cu precauție.

— Da, am lucrat la Sussex's Men până când m-a dat afară ticălosul ăla, Adams. Solomon Harper li s-a alăturat cu câteva săptămâni înainte să plec eu. Vă va fi greu să vorbiți cu el acum, ei sunt la…

— La Whitehall, știu. Unde altundeva aș putea să-l întâlnesc?

Bărbatul înghiți în sec, iar Hopkins își dădu seama că era pentru prima dată când îl privise cu atenție pe Caxton.

— E-era băiatul cu comisioanele pe vremea aceea. Îl trimiteau la piață, la croitori și la cizmari pentru costume.

— Va trebui să-mi dai mai multe detalii.

— Era… era un han pe care îl vizita des. Pe Little East Cheap. Era un loc murdar, dar o cunoștea pe hangiță. Hanul se numește Lebăda. Când nu era cu trupa de teatru, era acolo, cu ea. Era ca o mamă pentru el.

Hopkins râse, iar domnul Blount păru confuz.

— Vă asigur, spuse el, că nu se purta deloc ca și cum i-ar fi fost mamă.

Capitolul XIII

Era aproape amiază când trecură podul, cerul era albastru, senin, infinit. Alyce își dădu seama repede că era imposibil să se ascundă într-o mulțime cu Vitali lângă ea, pentru că el se repezea prin gloata de nespălați, în mantia lui sclipitoare, și făcea plecăciuni ostentative aproape fiecărei femei care îi ieșea în cale. Totuși, se străduia să meargă cu câțiva pași în urma lui și scrută mulțimea ca să vadă dacă o urmărea cineva. În mintea ei, vânătorii de vrăjitoare erau tot timpul pe urmele ei.

Malul râului era la fel de aglomerat precum centrul Londrei, dar era altfel, mai dărăpănat, mai mohorât. Vânzătorii îi priveau cu suspiciune, iar lui Alyce începu să i se facă dor de căldura și siguranța din hanul Lebăda.

După ce merseră câteva sute de metri în amonte, auzi dintr-odată urletele unei mulțimi, întrerupte de râsete neplăcute, răutăcioase. Toate astea fură urmate de un urlet mai încet – al unui animal.

Vitali se opri și fața lui se posomorî.

— Lupte de urși, spuse el când ea îl ajunse din urmă. Nu știu de ce vă plac atât de mult vouă, englezilor.

— Ăla era un *urs*?

— Lupta pentru viața lui, fără-ndoială.

— Dar… de ce?

Vitali ridică din umeri.

— Doar pentru distracție.

Alyce nu mai văzuse un urs. Cei mai înspăimântători locuitori ai pădurii din jurul casei ei din Fordham fuseseră vulpile și bursucii, dar, chiar și pe aceia, mama ei îi tratase cu cel mai mare respect. „Avem multe de învățat de la animale, spusese ea. Ele văd totul mai clar decât noi.”

Animalul gemu din nou. Alyce văzu mulțimea din fața ei, înghesuită în jurul ringului de luptă, râzând și trăncănind. Erau și câini vagabonzi acolo, probabil atrași de mirosul sângelui, strecurându-se printre picioarele oamenilor. Simți o durere îngrozitoare în piept.

— Nu vreau să văd așa ceva. Putem să mergem pe alt drum? întrebă ea.

— Nu e nevoie, îi răspunse Vitali. Ieșim acum de pe strada asta.

O luă de mână și o conduse în afara drumului. Soarele strălucitor de amiază dispăru, iar Alyce se trezi pe o alee umedă și întunecoasă care ducea până la malul râului. Deasupra ei se înălța o clădire cu grinzi atât de strâmbe și cu o fațadă atât de aplecată, încât i se păru că și cel mai slab vânt ar fi putut s-o dărâme. Era o ruină. Arăta ca și cum ar fi fost scoasă de pe fundul râului.

Ușa era din lemn de stejar cenușiu și începuse să putrezească pe la margini, iar ferestrele așezate de fiecare parte a ei erau goale și prăfuite. Nu era niciun semn de viață înăuntru. Singurul lucru care sugera că fusese o tavernă cândva era un știreang ros care se legăna amenințător deasupra intrării și era semnul tavernei.

— După ce intrăm, spuse Vitali, cred că va fi mai bine să vorbesc eu. Bine?

Alyce nu-l asculta. Auzise altceva. Un cârâit. Niște pene zburlite, își ridică privirea.

Corbul era acolo, cocoțat pe frontonul strâmb al tavernei. Nu-i putea vedea ochii ciudați și de culori diferite, dar silueta lui era atât de zbârlită că trebuia să fie cel de la hanul Lebăda. Brusc, își dădu seama că își ținea respirația. Dacă își pierdea controlul din nou?

Vitali împinse ușa și balamalele ei vechi scârțâiră. Înainte ca Alyce să poată spune ceva, o trase înăuntru. Corbul o privi când plecă, iar penele lui tremurară.

Camera din partea cealaltă mirosea a putreziciune. Era întunecată și aproape goală, în afară de o masă și câteva scaune. Pe masă erau o lumânare groasă, din care se scurgea ceara, o farfurie și o bucată de pâine veche. Un șoarece speriat încerca să mănânce câteva firimituri împrăștiate.

Pe unul dintre scaune stătea o femeie foarte bătrână și zbârcită. Alyce se gândi că așa ar fi arătat și doamna Thomson peste treizeci de ani.

Ușa se închise în spatele lor cu o bufnitură.

— Bună ziua, doamnă Grissel! Fiți bună, ne lăsați să mergem până la tavernă?

Șoarecele încremeni, cu botul tremurând; apoi lăsă pâinea și dispăru pe sub una din mânecile hainei bătrânei. Ea se mișcă și își deschise ochii lăptoși.

Vitali suspină.

— Doamna mea, arătați atât de tânără și radioasă!

Ea merse clătinându-se până la ei, se uită atentă la Alyce, apoi îl pălmui pe Vitali peste față.

— Otrăvurile tale nu funcționează, prostule! spuse ea cu o voce mai puternică decât se așteptase Alyce.

Saltimbancul părea gata să plângă.

— Doamna mea, mă nedreptățiți…

— Mă așteptam ca panaceele tale să fie niște lături vechi, dar am sperat ca *măcar* să le amesteci cu ceva ce ar putea să omoare un om. Nu e ceva atât de greu, nu-i așa?

Își adresă ultima remarcă lui Alyce, de parcă ar fi căutat aprobare.

— Vă rog, cererile dumneavoastră n-au fost chiar așa de simple…

Vitali se uită și el la Alyce, iar rușinea i se citi pe fața lui ovală, perfectă.

— Acum, ginerele meu doar se rostogolește toată ziua în pat, ținându-se de burtă. E mai rău ca niciodată.

Vitali își întinse mâinile neajutorat.

— Nu știu ce să spun.

Urmă un moment incomod în care înțeleseră că bătrâna nu avea să se clintească.

Alyce își drese vocea.

— Ce i-ați dat?

— Era un amestec, spuse Vitali, știind că dăduse de belea. Rădăcini uscate de mătrăgună. Doamna mea, Grissel, a vrut ca otrava să-și facă efectul noaptea, la multe ore după ce a fost băută.

— Am pus-o în berea lui, așa cum mi-ai spus! țipă bătrâna.

— Atunci, asta e problema, spuse Alyce. Berea a diluat mătrăguna. Iar rădăcina uscată doar întârzie efectele otrăvii dacă e sub formă de pastă uscată. Dar s-ar putea să-i cadă părul din cauza ei.

— De unde știi toate astea, fato?

Ochii ei șterși, fără pupile, păreau să sclipească într-un fel ciudat.

— M-a învățat mama.

O voce serioasă din mintea ei îi spuse să tacă. Femeia aceea era o străină, iar Alyce spusese deja prea mult.

— Ei bine, draga mea, se pare că ar trebui să fac afaceri cu

mama ta, și nu cu neghiobul ăsta.

— Mama mea e moartă.

— O, vai! Bătrâna își strânse șalul vechi și ponosit în jurul ei. Îmi pare rău! Uită-te la mine, am nouăzeci de ani și încă fac umbră pământului degeaba.

— E în ordine.

Vitali se bucură că nu mai era el subiectul conversației și expiră încet.

— Tânără spițerească, ce mi-ai sugera tu?

Șoarecele care se târâse în mâneca ei apăru brusc la răscroiala rochiei ei, adulmecă aerul și se ascunse din nou. Alyce încercă să-l ignore.

— Ei bine, un fel de amestec de cucută și muscariță, dar…

Se opri, dându-și brusc seama că putea să condamne un străin la o moarte înceată și chinuitoare. Se gândi că mai bine ar fi tăcut – în felul acesta avea să-și facă un renume de criminală.

— Ai plantele alea? strigă bătrâna la Vitali.

— Cred că da…

— Bine. Atunci fă-mi otravă din ele. Și ai grijă să fie și fata asta lângă tine când o faci, fiindcă pare să știe mult mai multe despre omorârea oamenilor decât tine.

Lui Alyce i se făcu pielea de găină când bătrâna vorbi așa. Începu să aibă mâncărimi la ceafă din cauza sentimentului de vinovăție. Întotdeauna crezuse că mama ei o învățase despre asemenea otrăvuri doar ca s-o avertizeze, dar acum se întrebă dacă mama ei omorâse pe cineva în trecut. Alyce nu se gândise niciodată să o întrebe așa ceva în timpul vieții ei.

Vitali făcu o plecăciune.

— Cum doriți, doamna mea! Mii de scuze! Și, bineînțeles, o să v-o ofer la un preț special.

— Nu, spuse bătrâna. Nu vei cere niciun preț.

— Da, da, așa e corect.

Zâmbetul fix și ciudat al lui Vitali deveni o grimasă pe parcursul conversației.

— Excelent! Ei bine, atunci cred că ar trebui să vă las să intrați.

Bătrâna scoase o cheie simplă de sub șalul ei vechi și ponosit. Merse și descuie ușa simplă din lemn din spatele ei. Simțiră un curent de aer cald care mirosea a vin, bere, tămâie și alte lucruri mai ciudate și mai scumpe.

— Intrați amândoi! Se uită la Alyce. Roagă-te să nu mai fie și alți clienți de-ai lui care să-l aștepte pe-acolo. Se încruntă dintr-odată. *Hei, tu, nu te mai fâțâi sau pleacă de-aici!*

Trecură câteva secunde înspăimântătoare până când Alyce își dădu seama că bătrâna vorbea cu șoarecele.

Coborâră pe scări cel puțin trei etaje, iar atmosfera devenea tot mai caldă și mai umedă cu cât înaintau mai mult, până când simțiră că erau sub Tamisa.

— Otrăvuri, *signor*? Chiar așa?

— Te asigur că reprezintă doar o mică parte a muncii mele. Când am venit în Anglia, eram foarte sărac. A trebuit să-mi folosesc toate talentele ca să fac destui bani să supraviețuiesc.

— Talente? Ajutați oamenii să se ucidă unii pe alții.

Alyce se gândi la săculețul negru cu miros ciudat pe care i-l dăduse doamna Thomson. „Pentru clienții lui *speciali*.” Așadar, știuse și *ea.*

El ridică din umeri.

— Moartea e singura afacere pe care se poate baza un om ca mine într-un oraș ca acesta. Întotdeauna există cerere. În cele din urmă, se întoarse spre ea. Îmi pare rău că simți că te-am înșelat. Dar am căzut de acord că amândoi avem secrete. Nu-i așa?

Asta era adevărat. Și ea omorâse pe cineva – îi înfipsese pumnalul în spate cu mâinile ei. Nu putea înțelege dacă asta era ceva mai bun sau mai rău decât ce făcea Vitali.

Când ajunseră, Alyce văzu un salon lung, cu tavan jos, care se întindea, ca o vizuină, în toate direcțiile. Pereții erau luminați de mangaluri care emiteau o lumină ciudată, roșiatică, mai stabilă și mai discretă decât lumina focului, dar majoritatea clienților se ascunseseră în colțurile întunecoase. Tot locul părea să fi fost construit pentru ca oamenii să se ascundă în el.

— Bine-ai venit la Călăul! spuse Vitali, ecoul vocii lui auzindu-se mai tare decât i-ar fi plăcut lui Alyce. Hai să găsim pe cineva care ar putea să răspundă întrebărilor tale. Eu am alte treburi de făcut cât stăm aici.

În timp ce Vitali porni în căutarea unei mese libere, Alyce se furișă într-un colț umed. Auzi fragmentele unei conversații șoptite în întuneric, între un bărbat și o femeie, și nu se putu abține să nu tragă cu urechea. Unul dintre ei părea încordat. Alyce își ținu respirația ca să audă mai bine.

— Ești isteric! spuse femeia.

— Fii atentă la vorbele mele. Va fi un măcel. Lumea n-a fost nicicând mai dezbinată.

— Vrăjitoarele au fost dintotdeauna dezbinate. *Oamenii* au fost mereu dezbinați. Toți vor lucruri diferite și fiecare crede că știe ce e mai bine. Asta e natura umană. O să ne certăm unii cu alții așa cum am făcut-o de când suntem pe pământ.

— Asta e altceva. Bărbatul își sorbi băutura. Oamenii o iubesc pe Maria Stuart, regina scoțienilor. Susținătorii ei sunt peste tot. Și nu vorbesc doar de catolici, de scoțieni sau de francezi – vorbesc de oamenii *noștri.*

— Citești prea multe pamflete.

— Dacă o detronează pe Elisabeta, știi cum se va ocupa de dușmanii ei.

— Scoțiană aia blestemată e în închisoare! Cauza ei e pierdută. N-o s-o ajute cu nimic să aibă câteva vrăjitoare de partea ei.

Tăcură o vreme.

— N-ai auzit?

— Nu mă interesează teoriile conspirației, spuse femeia, obosită.

Alyce simți dintr-odată că Vitali o apucă de braț și o trase până la masa lui. „Ce? Oare ce nu auzise?” Se chinui să audă răspunsul bărbatului, dar conversația lor se pierdu în zumzetul celorlalți băutori și al trăncănelii neîntrerupte a lui Vitali.

Se așeză pe un scaun, uitându-se prin cameră, dar acel cuplu era cufundat în întuneric. În cele din urmă, apăru o servitoare în fața ei și nu mai putu vedea nimic.

— Pot să vă aduc ceva?

Cu fața ei palidă, ca de marmură, și o claie de păr negru și ciufulit, fata ar fi putut fi sora lui Solomon. Alyce se simți singură.

— Două cupe de *vin renan,* spuse Vitali cu o voce plăcută, înclinându-și capul.

Servitoarea zâmbi sfioasă și plecă.

Alyce încercă să spioneze din nou perechea care vorbise atât de serios. Dar cei doi dispăruseră.

— Cine sunt oamenii ăștia? întrebă ea, întorcându-se, în cele din urmă, spre Vitali.

— Sunt de toate felurile. Dar ce au în comun e dorința de

cunoaștere. Vor să exploreze mai mult decât ce e în fața nasurilor lor. Majoritatea oamenilor de acolo – arătă cu degetul deasupra capului lui – sunt proști pentru că aleg să fie proști. Prostia e sigură. Prostia e confortabilă.

— Sunt și vrăjitoare pe-aici? Cuplul menționase vrăjitoarele. *„Oameni de-ai noștri*", spusese bărbatul. Fuseseră vrăjitoare?

Alyce nu era singură, așa cum crezuse.

— Cred că da. Și astrologi, alchimiști, spițeri, câteodată și – cum se spune? – *magi* veniți de departe. Am venit aici să ne învățăm unii pe alții, să ne împărtășim cunoașterea. Și să bem fără măsură. Aha!

Servitoarea se întoarse cu două cupe de vin și niște pâine cu brânză. Alyce încă se simțea rău din cauza a ceea ce băuse în locuința lui Vitali și nu mâncase nimic de când plecase din hanul Lebăda.

— O mie de mulțumiri, porumbița mea, spuse Vitali în timp ce servitoarea le puse pe masă. Alyce înșfăcă pâinea ca un animal. Te rog – își puse mâna pe brațul fetei când ea se întoarse ca să plece –, poți să ne spui dacă doctorul Dee mai este clientul acestui local?

— O, da, *signor*! spuse ea, dând din cap cu entuziasm.

— Știi când am putea să ne-ntâlnim cu el? Avem de discutat o afacere foarte importantă.

— Dar se află aici chiar acum. Alyce era să se înece cu coaja de pâine, deși nu știa dacă se temea sau era doar entuziasmată. E în colțul acela, vorbește cu un domn străin.

— Draga mea, ești la fel de amabilă pe cât ești de frumoasă! spuse Vitali.

Servitoarea râse de parcă ar fi fost a suta oară când îl auzea spunându-i asta și se întoarse la îndatoririle ei.

Vitali se întoarse spre Alyce.

— Ei bine, avem noroc astăzi! Ești pregătită?

Se ridică brusc, fără să aștepte un răspuns.

Se uită spre locul pe care îl arătase servitoarea și văzu două contururi întunecate de oameni și ceva sclipitor trecând printre ei. Unul dintre ei era bărbatul despre care mama ei îi spusese că trebuia să-l caute. Bărbatul în care ea avusese încredere mai mult ca în oricine altcineva ca s-o protejeze pe Alyce. Atunci de ce avea o presimțire rea?

— Alyce, ar trebui să te prezinți! Trebuie să vorbesc cu unul

dintre clienții mei, dar voi fi prin apropiere. Anunță-mă când termini ce ai de făcut!

Se ridică încet și simți cum Vitali își puse mâna pe partea de jos a spatelui ei, împingând-o cu blândețe în direcția celor doi bărbați. Zăpăcită, făcu câțiva pași și, brusc, se trezi acolo, la marginea mesei, ascultându-le conversația. Vitali se plimba altundeva. Alyce era singură.

Nu vorbeau în engleză. Alyce auzise câteva limbi pe străzile Londrei, iar accentul lui Vitali era atât de puternic ca și cum ar fi vorbit în limba lui maternă, dar nu mai auzise asemenea limbă. Era guturală și formată din clicuri ciudate.

Bărbatul despre care credea că era doctorul Dee purta o mantie simplă din blană de zibelină neagră care-i acoperea tot trupul, de parcă ar fi fost un membru al clerului. Un guler mic, cu pliseuri, ieșea în afară din partea de sus a mantiei, dar era acoperit în mare parte de o barbă deasă care începuse să încărunțească de puțin timp. Ținea în mâini o piatră rotundă și neagră care sclipea pe sub suprafața ei netedă și lustruită. Era un fel de oglindă. O întorcea și o cerceta pe toate părțile.

Însoțitorul lui nu ar fi putut arăta mai diferit. Lui Alyce i se păru că era îmbrăcat ca Vitali, pentru că firele aurii din haina lui reflectau din când în când lumina când se mișca. Și părul lui era ca al saltimbancului – negru ca pana corbului și uns –, dar pielea lui era ridată și bronzată. Observă că avea și cicatrice pe față. Dar nu cicatrice de la vreo luptă – acestea erau regulate, ordonate, ba chiar aveau și un model. Fața îi fusese tăiată cu intenție.

Alyce bâjbâi speriată cu degetele prin buzunar, îndoi și întinse scrisoarea, în timp ce ei continuară să vorbească. Niciunul din ei nu o observase. Tuși puțin.

Bărbatul cu barbă se întoarse spre ea, privind-o cu niște ochi mici, negri și pătrunzători, pe sub cele mai încâlcite sprâncene pe care le văzuse vreodată.

— Da, știu că ești aici, copilă, dar poate ai observat că am ales să nu vorbesc cu tine. Însoțitorul lui, domnul străin, o privi cu indiferență.

— Scuzați-mă…

— Ce?

Alyce se simți de parcă ar fi avut lână udă în gât.

— Scuzați-mă, domnule! îl caut pe doctorul Dee.

— Îl cauți? Și unde crezi că e?

— Cred, spuse ea încet, că dumneavoastră sunteți doctorul Dee.

— Crezi? Copila mea, dacă aș fi atât de neobrăzat încât să mă apropii de doctorul John Dee fără să fiu chemat de el, măcar aș fi sigur de identitatea lui.

Urmă o tăcere. Nu era bine ce se întâmpla.

— Ei bine… dumneavoastră sunteți doctorul Dee?

Bărbatul oftă tare din cauza indignării. Nu își mișcă ochii. Alyce observă că pupilele lui erau ciudat de mici.

— Vorbești cu omul pe care-l cauți. Ce vrei de la mine?

— Am o scrisoare pentru dumneavoastră. Respiră rapid când scoase pergamentul din rochie. E foarte importantă. Cel puțin pentru mine. Și poate și pentru dumneavoastră. Mă tem că sigiliul a căzut, dar o am aici…

Sprâncenele doctorului Dee se încâlciră mai tare, iar el luă scrisoarea și sigiliul cu degetele lui ridate și pătate. Murmură ceva în limba aceea ciudată, cu clicuri, iar însoțitorul lui dădu din cap, se ridică și plecă.

— Mama mea a fost Ellen Greenliefe. Acum e moartă. Dar mi-a spus să vă găsesc. Pentru că mă puteți ajuta.

Se uită mult timp la sigiliu, înainte să întindă pergamentul pe masă. Nici el și nici Alyce nu se mișcară. Trebuie să fi citit mesajul de patru sau cinci ori – era evident că înțelegea literele acelea mai bine decât ea, Solomon sau Vitali. Auzi râsul zgomotos al saltimbancului din alt colț al tavernei.

În cele din urmă, fără să spună niciun cuvânt, doctorul Dee se ridică de pe scaun, își vârî oglinda neagră într-un buzunar al mantiei și își puse mâinile pe umerii lui Alyce. Trăsăturile lui severe făcură loc brusc unui zâmbet.

— Draga mea fată! spuse el. Mă bucur foarte tare că m-ai găsit. Te rog, ia loc! Avem multe de discutat.

Alyce crezu că avea să-i sară inima din piept. Se întrebă cine era omul ascuns de barbă. Un prieten al mamei ei? Un naș? O rudă? În lumina slabă a tavernei, zâmbetul lui îl transformă brusc în bunicul blând pe care ea nu-l avusese niciodată.

Luă loc la masa lui în timp ce John Dee merse și vorbi din nou cu servitoarea. Alyce își tot învârti momâia printre degete, iar când el se întoarse, văzu altă băutură în fața ei. Râse.

— Sunteți foarte amabil, doctore, dar ar fi a treia cupă de vin

în tot atâtea ore. Nu cred că am constituția potrivită.

— O, termină cu prostiile, copilă! spuse el, ignorându-i sugestia cu o fluturare a mâinii. Bea. Trebuie să bem în cinstea venirii tale.

Ea se înduplecă și luă o înghițitură. Vinul era foarte acru și lăsa în urma lui un gust metalic.

— Așadar… Ați cunoscut-o pe mama mea?

— Asta e puțin spus, zise el și râse.

— Ce vreți să spuneți?

— O să vezi. Se holbă la ea, așteptând. Te rog, bea!

Ridică din nou cupa până la buze. Ochii lui sclipiră.

— Stați... spuse sau gândise, nu era sigură.

Gândurile îi deveniră neclare și lente.

Chipul doctorului Dee se întunecă și se strâmbă, deși încă mai putea vedea că avea o expresie satisfăcută. Încercă să vorbească din nou, dar buzele și limba îi erau grele ca plumbul. Salonul se învârti și se gândi că i se făcea rău.

Vinul…

Ultimul lucru pe care îl simți fu fruntea ei lovindu-se de masa tare.

Capitolul XIV

Cușca din locuința doctorului Dee era mult mai mică decât celula lui Alyce din Bedlam și mai înghesuită din cauza celeilalte prizoniere. Mirosea și mai rău – era o duhoare înspăimântătoare, nu era puternică sau mizerabilă, ci sinistră. Măcar cunoștea sau putea ghici sursa mirosului din Bedlam. Dar acesta nu era un miros din lumea asta.

Alyce o privi pe femeia – presupuse că *era* o femeie – din celălalt colț. Stătuse complet nemișcată de cel puțin o oră, cu picioarele încrucișate, cu mâinile strânse în poală și cu părul ei cărunt, ca niște buruieni, legănându-se în curentul de aer. Rune, simboluri și imagini pe jumătate formate fuseseră zgâriate pe podeaua de lemn din jurul ei de o mână tremurândă. Alyce știa ce era, chiar dacă nu știa cine era.

Barba lui Dee apăru din întuneric, urmată de restul corpului.

— Nu mai e mult, copilă, spuse el și zâmbi. Încă mai arăta ca un bunic, până când își linse buzele. Sper că te vei purta mai bine când va ajunge regina ta aici.

Alyce îl scuipă și se târî departe de gratii înainte ca el s-o poată lovi. El își șterse saliva de pe tivul mantiei și dispăru printre teancurile lui de cărți, bombănind.

Își petrecuse toată ziua în captivitate și deja îi trecuse aproape toată furia. Se simțea goală pe dinăuntru și îi era foarte frig. Doctorul Dee nu-i răspundea la nicio întrebare, poate că atitudinea lui era de înțeles după ce îl mușcase a doua oară, iar scrisoarea dispăruse sub faldurile negre ale robei lui. Altă ciudățenie era că regina trebuia să vină și să vorbească cu ea. Nimic nu mai avea sens. Jumătate din furia ei era îndreptată spre fantoma mamei ei.

„De ce m-ai trimis la monstrul ăsta? Ce-a fost în capul tău?”

Bombănitul lui Dee devenise mai insistent și mai ritmic. Se foia prin atelierul lui, aprinzând niște lumânări scurte, groase și strâmbe, așezate în cerc și, de fiecare dată când se aprindea o flacără, alt colț întunecat al laboratorului era luminat. Lumina lumânărilor dansa pe instrumentele științifice lustruite din aramă și se aduna în culori ciudate în jurul polițelor cu borcane și cu sticle. Un craniu uman făcea umbre grotești pe podea, care ajungeau până aproape de cușca lui Alyce. Părți diferite ale camerei se vedeau, apoi dispăreau în întuneric și nu era

niciodată destulă lumină ca să poată vedea totul în același timp.

Alyce se uită la cealaltă femeie. Încă era ca o stană de piatră.

Apăru altă lumină, ca un soare rece și palid care plutea în aer și părea să stingă luminile lumânărilor. Doctorul Dee se retrase în întuneric, șoptind. Alyce știa că era o vrajă, dar nu era ca acelea pe care le văzuse când locuise cu mama ei. Nu ardea focul acolo. Nu mirosea a pământ și a frunze. Nu se cânta. Era doar liniște și se simțea un miros înțepător, de oțet, în aer.

Din acea lumină apăru un chip, cu părul strâns la spate și cu trăsături glaciale și netede, de o frumusețe înspăimântătoare. Chipul fu urmat de silueta înaltă a unei femei, o fantomă îmbrăcată în perle și țesături scumpe.

Lumânările fură stinse.

— Doctore, nu ești o gazdă prea bună, spuse femeia, cu o voce care părea să se audă de la câțiva kilometri depărtare. De ce o ții pe biata fată închisă ca un câine?

Dee își drese glasul din colțul camerei.

— Iertați-mă, Maiestate – cred că e mai sigur să…

— Doctore, e musafira noastră, nu prizoniera noastră. Femeia înaintă plutind până când ajunse în fața cuștii. Și, chiar dacă *ar fi* o prizonieră, un lacăt și o cheie nu pot împiedica o vrăjitoare să fugă, nu-i așa? Au încercat asta cu mine.

— Maiestate, spuse doctorul Dee, cu teama citindu-i-se pe chip. Sunteți… liberă?

Zâmbetul ei arăta ca un ciob de sticlă.

— Și vin cu o corabie spre Londra chiar acum, în timp ce vorbim, doctore.

— Dar temnicerul dumneavoastră, Shrewsbury… Nu știe?

— Shrewsbury își face datoria găzduind o femeie pe care o crede a fi Maria, regina scoțienilor. De fapt, e una dintre doamnele mele de onoare, o ucenică onestă, care, pentru că m-a slujit bine, merită luxul ospitalității lui Shrewsbury. Schimbul a fost făcut când am mers la apele din Buxton. A fost nevoie doar de o vrajă simplă.

Doctorul bătu din palme și o linguși.

— O, ce viclenie minunată, Maiestate!

Alyce înțelese totul.

— Știu cine sunteți, spuse Alyce, târându-se înainte și prinzând barele reci de metal. Sunteți Maria Stuart.

Fantoma își înclină capul un pic.

Apoi Alyce se întoarse spre doctorul Dee.

— Dar dumneavoastră lucrați pentru regina Elisabeta.

— Doctorul s-a răzgândit, spuse Maria. Elisabeta s-a dovedit a fi un obstacol în cercetarea lui.

— Așadar, ați trădat două femei, spuse Alyce, simțind o parte din vechea căldură întorcându-i-se în măruntaie. Pe Elisabeta și pe mama mea.

Maria Stuart râse.

— Te rog, doctore, deschide cușca. Va rupe gratiile dacă nu-i dăm drumul în curând.

Bătrânul luă o cheie de pe un lanț de pe masa lui de lucru. O zăngăni în ușa micii închisori, apoi se dădu repede în spate, de parcă ar fi eliberat un animal sălbatic și înfometat.

Alyce ieși, mergând pe mâinile reci și pe genunchii învinețiți, lăsându-și tovarășa de celulă în urmă. Când se ridică în picioare, văzu că era cu un cap mai scundă decât femeia-fantomă din fața ei. Se trezi privind prin mușchii transparenți ai gâtului Mariei Stuart până la aparatul științific din spatele ei. Tremură, uitându-și toate ideile de evadare.

— Are dreptate în legătură cu tine, doctore Dee. Ești un trădător. Nu m-aș mira dacă ai complota să mă trădezi și pe mine. Doctorul îngăimă ceva pe sub barbă. Da, fata asta e foarte isteață. Chiar vicleană. Dacă iei în considerare cum și unde a fost crescută...

— Nu știți nimic despre mine!

— Din contră, Alyce, știu mai multe despre tine decât știi tu. Eu și mama ta am fost prietene bune, spuse ea. Cândva.

Chipul fantomatic zâmbi din nou și se întoarse să se uite la doctorul Dee, de parcă ar fi spus o glumă pe care Alyce nu avea cum s-o înțeleagă. Pentru un moment scârbos, Alyce luă în considerare posibilitatea ca mama ei să fi fost în cârdășie cu regina vrăjitoare și cu Dee, și că asta intenționase de la bun început.

— E moartă, spuse Alyce.

— Știu, zise Maria. Biata Ellen! Nu asta a fost intenția mea, crede-mă, dar vânătorii de vrăjitoare se lasă duși de val. Fac mai mult decât să le *găsească,* nu-i așa? Da... biata femeie! Alyce, i-aș pune să-și ceară iertare de la tine personal, dar mi s-a spus că acum sunt pe străzile Londrei, încercând să te prindă și să-și repare greșelile din trecut.

Așadar, vânătorii de vrăjitoare, doctorul Dee și Maria făceau parte toți din aceeași gașcă veselă. S-ar fi aruncat la regina scoțienilor și la Dee ca să le scoată ochii dacă nu ar fi fost paralizată de furie și de jale pentru mama ei naivă și înșelată. Ellen își trimisese fiica direct la ucigașii ei.

— *Intenționați* să mă ucideți? întrebă ea, în cele din urmă, forțând cuvintele să iasă din gâtul ei rece și încordat.

— Nu, copilă, spuse Maria, întinzându-și o mână străvezie ca să-i netezească părul și făcând pielea de găină pe capul lui Alyce. Nu suntem barbari. Vreau doar să vorbim.

— Să vorbim?

— Da. Asta e tot. O conversație între două minți asemănătoare.

— Noi nu avem minți asemănătoare.

— Poate, nu încă. Dar vom avea când vei auzi ce am de spus. Sper că vei alege să lucrezi cu noi, și nu împotriva noastră.

Alyce își aminti dintr-odată frântura de conversație pe care o auzise la hanul Călăului. „Oamenii o iubesc. Susținătorii ei sunt peste tot.” Oare așa încerca regina Maria să-i câștige loialitatea? O făcea într-un fel ciudat. Alyce râse tare: un râs trist și sec.

— Mi-ați omorât mama. Și m-ați urmărit din Bedlam până aici. M-ați răpit și m-ați ținut într-o cușcă toată ziua. Iar acum ați vrea să fim prietene?

— Dacă e posibil, mi-ar plăcea asta foarte mult.

Ochii negri și holbați ai femeii parcă-i smulgeau carnea lui Alyce.

— Nu, reuși să spună.

— Nu? zise Maria, calmă. Înțeleg. Poate deja ai destui prieteni. Sau poate ești capabilă să supraviețuiești de una singură.

Alyce nu-i răspunse.

— Alyce, vrăjitoarele au puțini aliați și prieteni și mai puțini. Ar trebui să fim destul de înțelepte și să ne susținem una pe cealaltă.

— Mi-ați *omorât* mama! Cum ați susținut-o?

— A fost o mare greșeală, iar vinovații nu vor scăpa nepedepsiți. Făcu o pauză. Dar poate fi îndreptată.

— Îndreptată?

— Alyce, cât te-a învățat mama ta din Meșteșugul nostru?

— Din Meșteșug?

— Vrăjitorie. Simpatie. Profeție. Făcu o pauză. Necromanție.

— Puțin, spuse Alyce, încet, simțind că voia s-o prindă într-o capcană, fără să-și dea seama cum. Câte ceva despre ierburi. Puțină magie prin simpatie. Și știu despre necromanție… despre Cealaltă Parte.

— Aha. Oftatul Mariei mișcă niște pergamente din spatele ei. Cealaltă Parte. Ce ți-a spus despre ea?

— Că acolo merg morții. Că e cealaltă parte a lucrurilor pe care le putem vedea. Mi-a vorbit mult despre echilibru, despre păstrarea echilibrului dintre lumea asta și cealaltă. N-am înțeles niciodată la ce se referea.

Maria dădu din cap.

— N-aveai cum să înțelegi. De-abia ai început să te maturizezi. Mare păcat că ai pierdut-o în perioada asta – probabil că ai multe întrebări.

Alyce se gândi la criza și leșinul ei din hanul Lebăda. Nu înțelegea multe lucruri.

— Nu e doar mare păcat, continuă regina Maria. E și o ironie a sorții. Dacă ar fi trăit un pic mai mult, ar fi putut să te învețe cum s-o aduci înapoi din locul acela.

Ceva se zbătu între coastele lui Alyce.

— Nu vorbiți serios.

— Ba da, draga mea copilă! E foarte bine că Ellen ți-a vorbit despre echilibru, dar lumea asta nu *pare* prea bine echilibrată, nu-i așa? Se pare că balanța înclină foarte mult în favoarea Morții, nu crezi? Toți cei dragi nouă se duc în Cealaltă Parte și niciunul nu se întoarce. Poate că Ellen era mulțumită să accepte această situație, la fel cum sunt multe altele ca ea. Dar unele dintre noi nu suntem așa de mulțumite. O vrăjitoare adevărată poate să facă mai mult decât să comunice cu morții, poate să controleze chiar și Moartea. Și, dacă vrem să se întoarcă cineva pe tărâmul celor vii, putem să facem asta.

— Dar asta nu e ceva… natural.

Alyce își aminti cum aruncase o privire la rug când fugise din Fordham, la corpul acela carbonizat încă legat de el, care cu greu mai putea fi recunoscut ca o persoană. Cum ar fi arătat dacă ar fi înviat-o?

Chipul Mariei se întunecă puțin.

— Natural? Conform cui? Noi definim ce e natural. Alyce, noi *suntem* natura.

Ceva din ce-i spusese i se păru rezonabil. În ciuda bârfelor din

sat, din punctul de vedere al ei și al mamei ei, sătenii erau străinii, cei ciudați, cei nefirești.

— De ce-mi spuneți toate lucrurile astea? Ce vreți de la mine?

— Cum am spus, trebuie să gândim la fel. Mi-ar plăcea să fim prietene. Și aș vrea să mă pot baza pe sprijinul tău.

Fantoma Mariei părea să strălucească tot mai tare pe măsură ce vorbea. Alyce văzu lumina de un albastru-deschis reflectată în ochii doctorului Dee.

— Continuați! spuse Alyce.

— Va veni vremea când o voi înlocui pe Elisabeta ca regină a Angliei, spuse ea. Mi se va înapoia tronul scoțian. Voi fi regina Spaniei sau a Franței, sau a amândurora, după ce voi scăpa de soțul meu neghiob și voi putea să mă mărit din nou. Alyce, gândește-te la ce înseamnă asta! Cea mai mare uniune din Europa, cu o regină vrăjitoare la conducerea ei. O regină care va învinge nu doar dușmanii vii ai națiunii, ci *va învinge și Moartea* pentru supușii ei. Eu nu pretind tronul pentru o ambiție personală, meschină, așa cum vor să te facă să crezi bârfitorii cu pamfletele lor. Eu o fac pentru binele omenirii.

— Și cum rămâne cu oamenii *noștri*? O faceți și pentru binele vrăjitoarelor? Până acum, n-am simțit beneficiile misiunii dumneavoastră. Mama mea, cu siguranță, nu le-a simțit.

Maria zâmbi.

— Voi scoate oamenii noștri din întuneric. Din mizeria și rușinea în care au trăit de mii de ani. Ascultă-mă: când am fost regina Scoției, mi-am petrecut ani buni ascunzându-mi adevărata natură. M-am ascuns. M-am negat. De teama unui atac, nu doar împotriva mea, ci și împotriva vrăjitoarelor. Și la ce mi-a folosit? Acum, fiul meu ingrat m-a înlăturat de la tron. Tatăl meu, socrul meu, unchiul meu, doi soți: toți au murit în jurul meu în timp ce mi s-a interzis să practic artele care i-ar fi putut salva. Privi prin Alyce. *„En ma fin est mon commencement*.” Știi ce înseamnă asta?

Ea dădu din cap.

— *„În sfârșitul meu e începutul meu*.” E un motto de familie. Eu doar m-am hotărât să-l iau mai în serios decât majoritatea. Alyce, eu le dau speranță oamenilor. Când voi urca pe tron, voi alunga Moartea din lumea oamenilor, iar ei mă vor venera pentru asta. *Ne* vor venera.

Alyce se gândi la asta înainte să răspundă. Aroganța femeii

era șocantă. Dar ar fi fost bine să trăiască într-o lume unde nu era tot timpul bănuită și, mai mult, era venerată.

— S-ar putea să vă fie greu să vă convingeți supușii de asta, Maiestate! spuse ea în cele din urmă. Încă nu m-ați convins nici măcar pe mine.

— Vei fi convinsă, Alyce, te asigur de asta! Dacă-mi vei permite să-ți fac o demonstrație.

— La ce vă referiți?

— O demonstrație a ceea ce pot face. Ceea ce putem face *noi* două, împreună. Vino de partea noastră și ți-o voi aduce înapoi pe mama ta!

În acel moment, grinzile strâmbe ale casei lui John Dee scârțâiră când vântul trecu printre ele. Undeva, în spatele laboratorului, un teanc de hârtii se mișcă și căzu pe podea. Alyce auzi și respirația doctorului, încordată și nazală.

Sigur era o absurditate. Nu puteai învia oamenii. Lumea nu funcționa așa. Era destul de sigură. Dar… dacă era adevărat? Ar fi dat totul, chiar totul, să-și revadă mama.

Dar o mai deranja ceva.

— Încă nu mi-ați explicat *de ce,* spuse ea.

— Pentru că, atunci când voi fi regină, voi avea nevoie de aliați.

— Nu. Nu-mi mai vorbiți despre dumneavoastră. Nu mă refeream la asta. Voiam să spun: de ce *eu?.* De ce ați făcut atâtea eforturi ca să obțineți sprijinul *meu?.* De ce sunt atât de specială?

— Alyce, eu doar îți vreau binele…

Se opri. Expresia de compătimire nesfârșită de pe fața reginei Maria dispăru brusc și se schimbă, ca o apă întunecată de cerneală. Apoi se înăspri, iar încruntătura ei era îngrozitoare.

Se auzi un geamăt. Vântul nu sufla în afara laboratorului, ci înăuntru. În spatele lui Alyce, femeia din cușcă inspira lung și zgomotos.

— Minte, minte, minte, minte, minte… scandă ea sacadat și frenetic.

Doar atunci Alyce își dădu seama că era aceeași deținută din Bedlam care vorbise cu ea când căutase scrisoarea. Cum naiba ajunsese acolo?

— Închide-i gura, doctore!

Dee sări de pe scaunul lui și bâjbâi cu cheile.

— Ticăloaso! Am văzut ce ești. Am văzut ce ai face. Unghiile nebunei zgâriau podeaua în timp ce se târa afară din cușcă. Pleacă, Alyce! Ea e blestemată. Aduce numai nenorocire. Va distruge lumea.

Instrumentele și vasele de pe masa de lucru a doctorului începură să se clatine, să se rostogolească și să se spargă, iar bărbatul încremeni, fără să știe dacă trebuia s-o oprească pe femeie sau să-și salveze munca mai întâi.

— *Fă-o să tacă!* țipă Maria și pielea ei luminoasă păru să se evapore și să dezvăluie contururile oaselor de sub ea.

— O să ne facă pe toți sclavii ei! spuse femeia. Și pe cei vii, și pe cei morți. Cealaltă Parte va asculta de voința ei. De voința cărții negre.

O furtună porni din gura ei. Părul ei ca o perdea fu, dintr-odată, suflat de vânt în spate, iar Alyce putu să-i vadă bine chipul pentru prima dată. Arăta foarte tânără și blândă. Era și obosită – avea cearcăne vinete, exact ca ale lui Solomon.

„Exact ca ale lui Solomon."

— Dar morții te văd, vrăjitoare falsă! La fel cum te văd și eu.

Urmă un moment în care toate lucrurile rămaseră aproape nemișcate și toți își ținură respirația. Apoi o voce înceată, umană, spuse:

— Ei sunt aici.

Vocea ei străpunse aerul. Fantoma Mariei, regina scoțienilor, păru să fie ruptă în bucăți de vântul puternic, iar doctorul Dee fu aruncat cu spatele într-o bibliotecă, iar volumele grele cu coperte de piele se rostogoliră pe capul lui. Grinzile fură smulse din tavan și căzură pe masa de lucru; părți din acoperiș se prăbușiră, dezvăluind lumina purpurie a amurgului de deasupra lor.

Femeia căzu pe podea, învelită în părul ei, cu trupul lipsit de răsuflare și fără viață.

Alyce îl văzu pe doctor cum se ridică în picioare, tremurând, cum se frecă la cap și își scoase așchii din barbă. Undeva, în norii de praf, conturul șters al rochiei Mariei plutea printre grinzi. Alyce deja începuse să coboare scările în întunericul casei, când auzi vocea Mariei, tăioasă ca lama unui chirurg:

— *Prinde-o!*

Alyce coborî sărind peste două sau trei trepte deodată, se împiedică la ultimele și căzu cu capul înainte pe un cufăr din fier

forjat de pe podea. Durerea se întinse deasupra ochiului ei drept.

„Nu te opri, proasto!”

Se ridică în picioare și se sprijini de peretele coridorului. Capul îi zvâcnea și îi era greață. Sângele care curgea îi înțepă ochiul, apoi căzu pe podea în timp ce merse clătinându-se până la ușa din față.

Aerul era atât de geros și curat că respirația îi provocă durere atunci când ieși în drum. Se învârti, gâfâind. Nu recunoscu nimic din jurul ei. „Mortlake”, își aminti ea vag. Vitali îi spusese că doctorul Dee locuia în amonte de Londra. Se uită în jur după un loc în care să se ascundă, în timp ce totul se învârtea în jurul ei și o făcea să se simtă mai rău. Satul era doar un teren mlăștinos cu câteva case dărăpănate, fără mulțimi, alei și colțuri ascunse care ar fi ajutat-o să ajungă între zidurile cetății.

Încercă să gândească.

„Râul.”

Alyce alergă poticnindu-se, în timp ce auzea pași răsunători în casa din spatele ei. Un pic mai departe, pe drum, dincolo de trăsura lui Dee, era un chei unde era acostată o barcă înclinată. Vâslașii nu se vedeau niciunde – noaptea se lăsa repede, ziua lor de muncă probabil se terminase. Ajunse pe malul râului și se uită peste umăr chiar când doctorul Dee ieși poticnindu-se din holul de la intrare ca s-o urmărească. Se mișca încet și încă era amețit după ce fusese lovit de cărțile lui.

„Haide, Alyce, nu-mi spune că nu poți fugi mai repede decât un bunic.”

Coarda de ancorare era groasă și strâns înnodată pe stâlpul care se ridica din râu. Mai mult decât atât, era atât de veche și uzată, că fibrele ei începuseră să se unească unele cu altele și să se topească pe lemn. Când o apucă, se alese cu niște cânepă umedă și urât mirositoare pe sub unghii. Mâinile îi erau amorțite și nu o ascultau.

Auzi pașii grei ai doctorului Dee. Frânghia nu se dezlega deloc.

Alyce se întoarse, mijindu-și ochii printre sângele care-i acoperea ochiul drept și îi văzu chipul sever. Barba îi era bătută de vânt în jurul chipului de parcă era viscol.

Nu avea de ales. Se urcă în barca înclinată, se târî sub pânza care acoperea prora ce se legăna tare în apa rece. Apoi își

strânse momâia, își ținu respirația și sări în apă.

HOPKINS

În salonul hanului Lebăda se făcu liniște când Hopkins și Caxton intrară pe ușă. Asta-i plăcea întotdeauna. Își permise să simtă aerul și să se bucure de teama clienților pentru un moment.

— Bună ziua, domnilor, spuse hangița grasă și îmbujorată de lângă șemineu. Sau bună seara? Nu e nici una, nici alta acum, nu-i așa? Să vă aduc ceva de mâncare sau de băut?

Vocea ei era veselă într-un fel fals, forțat, pe care îl disprețuia Hopkins. Nici nu ajuta la nimic – toți clienții ei încă se uitau la Caxton, care stătea ca o fantomă la ușă, de parcă nu avea voie să intre în casele celor vii.

— Nici una, nici alta, dar mulțumim. Am dori să vorbim cu unul dintre clienții dumneavoastră, Solomon Harper.

Femeia se încruntă și se scărpină pe cap, era o actriță mai proastă decât cei pe care îi interogase în curtea hanului Papagalul.

— Nu cred că am mai auzit numele ăsta.

— Sunteți sigură? spuse Hopkins pe un ton plăcut. Ar fi putut veni aici cu o fată cu care ne-am dori foarte mult să vorbim.

Hangița ridică din umeri.

— Nu vin prea multe fete pe-aici. Asta dacă nu cumva vă referiți la Martha. *Martha!*

Strigătul ei fu de ajuns ca să rupă vraja din salon, chiar dacă discuțiilor reîncepute le lipseau relaxarea și râsul.

Fata ieși morocănoasă din bucătărie, cu părul ei negru și subțire lipit cu sudoare de frunte. Își șterse nasul cu mâneca.

— Ce? spuse ea.

— Nu e ea, o întrerupse Hopkins. O căutăm pe Alyce Greenliefe. E roșcată, cu părul foarte scurt. Rasă în cap. De când a fost în Bedlam.

Hangița îi aruncă o privire servitoarei, pe care el o observă, apoi se fâțâi, ștergându-și mâinile de șorț.

— Bedlam? Ei bine, nu știu despre ce vorbiți. Nu l-am mai văzut pe Solomon pe-aici de câteva săptămâni și, dacă aș fi servit o nebună, cu siguranță mi-aș fi amintit de ea.

— Înțeleg, spuse Hopkins, cu ochii pe Martha. Păcat! Ei bine,

de vreme ce am făcut un drum degeaba, cred că aș putea să stau pentru o bere.

— Mă scuzați, domnule! Fata asta e rudă cu dumneavoastră?

Hopkins zâmbi.

— Nu e rudă. Dar eu și mama ei am fost prieteni foarte apropiați.

Hangița se uită ciudat la el, în timp ce trei expresii, cel puțin, se luptau să-i controleze fața.

— Ei bine, spuse ea în cele din urmă, cum spuneți, nimic nu mai pare atât de greu după o bere sau două. Prietenul dumneavoastră dorește și el ceva?

Hopkins ridică din umeri.

— Probabil. Nu poate spune nimic. Cred că ar prefera să rămână afară.

— Foarte bine.

Hangița zâmbi neconvingător și merse în bucătărie, iar Martha o urmă, bombănind ceva.

Hopkins îi privi atent pe ceilalți clienți. Toți își sorbeau băuturile, țepeni și șovăitori, aruncându-i priviri peste marginile halbelor. Își fereau privirile imediat ce o întâlneau pe a lui. El le zâmbi și își îndreptă nasturii din perle ai hainei.

În timp ce el măsura pe fiecare om din han, Martha veni și îi trânti halba de bere pe masă. Spuma se vărsă peste marginea halbei și era să-i curgă în poală.

Ea nu spuse nimic. Îi cam plăcu nesimțirea ei. Chiar când se întoarse să plece, o prinse cu blândețe de braț.

— Aveți grijă, domnule, spuse ea, aici nu e genul acela de local.

Dar nu încercă să se îndepărteze de el.

— Cu cât te plătește?

— Ce?

— Hangița. Cu cât te plătește?

— Doamna Thomson? Nici pe jumătate din cât ar trebui.

— Cu cât? Spune-mi!

— Șase penny. Pe zi. Și îmi dă de mâncare.

— Șase penny, spuse Hopkins băgându-și mâna în săculețul care-i atârna la curea. Atunci, de dragul competiției, am să-ți ofer un suveran de aur pentru serviciile tale.

— Servicii?

— Spune-mi unde-i fata. Amândoi știm că stăpâna ta minte.

Martha făcu ochii mari, iar moneda aurie și strălucitoare se reflectă în ei. Apoi clipi.

— Dublați suma! spuse ea.

Hopkins râse.

— Dublați suma! Doi suverani și vă duc direct la ea!

Capitolul XV

— Uită-te-n buzunarele ei!

— Jack, nu cred că e bine…

— Atunci las-o-n pace. Rămâne mai mult pentru mine.

— Încă respiră, uită-te!

Două mâini o rostogoliră pe Alyce pe spate și bâjbâiră pe faldurile ude ale rochiei ei. Degetele strânseră ceva și se retraseră.

— Ia te uită ce lucru frumos…

— *Uite,* Jack, nu e *moartă.*

— Despre ce vorbești? E moartă de-a binelea.

Alyce se forță să-și deschidă ochii. Două chipuri murdare și nebărbierite o priveau de sus. Bărbatul care stătea mai aproape de ea, despre care credea că era Jack, număra în palmă monedele pe care le furase – plata de la Vitali pentru doamna Thomson. El se opri când ea începu să se miște.

— Doamne, ai dreptate! Peștele încă se zvârcolește! Își arătă gura cu dinții maronii. Va trebui s-o aruncăm înapoi, nu-i așa?

Rânjind, îngenunche ca s-o ridice pe Alyce de umeri.

„Nu, se gândi ea, nu acum. Nu așa.” Se zbătu neajutorată în brațele lui. O cuprinse o amețeală – îi era frig, era obosită, încă o durea rana de la cap –, dar mai era ceva. Lumea vibra. Niște siluete se adunau în jurul ei, sute, mii, întunecoase și luminoase. Le auzi vocile. Erau șoaptele grăbite ale morților.

Reuși să scape din strânsoarea bărbatului și să se ridice în picioare pentru că se temea mai mult de umbrele care se apropiau decât de el. Apoi, de parcă mișcările nu ar fi fost ale ei, îl prinse de încheieturile mâinilor. El suspină de parcă ar fi fost ars cu un fier încins. Groaza îi era întipărită pe chip, dar nu se retrase. Sau nu putu s-o facă.

Celălalt bărbat se îndepărtă de chei.

— Dă-i drumul, asta nu-i a bună!

Alyce se simți ridicată și mai înaltă decât credea că era. Picioarele atacatorului ei se lăsară în jos ca niște tulpini uscate până când îngenunche în fața ei, cu ochii holbați, cu gura căscată și cu brațele încă strânse de degetele lui Alyce.

— Dă-mi-o, spuse ea. Vocea ei părea îndepărtată, mai profundă, mai înceată.

— Jack, fă ce-ți spune, că-l are pe dracu’ în ea!

Jack gemu și se clătină pe genunchi, părând un copil speriat.

— Dă-mi-o, spuse ea din nou.

Îi dădu drumul la un braț.

Bărbatul numit Jack își deschise pumnul și scăpă niște monede pe scândurile cheiului.

— Nu. Celălalt lucru.

El se încruntă, își băgă mâna în vesta de piele și scoase momâia udă, murdară și care nu mai semăna prea mult cu o persoană. O aruncă la picioarele ei.

Imediat ce Alyce îi dădu drumul la cealaltă încheietură, el își făcu cruce și fugi ca un om vânat în întunericul din depozite. Complicele lui îl urmă și dispărură amândoi.

Bătăile inimii ei încetiniră, simțind cum sângele îi îngheață în vene. Sunetele și formele morților fură purtate mai departe de briză și se lăsă liniștea peste chei. Se holbă la mâinile ei. Ce era acel sentiment, ușurarea din capul și din pieptul ei? Nu mai era teamă – asta trecuse, lăsând alt sentiment în locul ei. Mândrie? Putere? Dar mai era ceva amestecat printre ele – rușinea? Dar de ce ar fi trebuit să-i fie rușine?

Se aplecă și ridică momâia, care era udă, ruptă și îi lipsea șuvița de păr din cap. Curenții Tamisei își făcură treaba. Dintr-odată, se simți foarte slăbită. Toată greutatea zilei păru să cadă pe ea brusc și nu mai suportă. Căzu pe aleea de lemn și începu să tușească și să tremure tare, împrăștiind încet o băltoacă de apă împuțită în jurul ei.

Era aproape întuneric. Luminile de pe Podul Londrei se reflectau frumos în râu, iar cheiurile, chiar dacă nu erau goale, erau mult mai liniștite. Londra părea aproape pașnică.

Dinții lui Alyce clănțăniră atât de tare că își mușcă limba. Înjură, dar durerea și gustul cald al sângelui o treziră un pic. Puse mâna cu grijă pe tăietura de pe frunte. Ce distrusă era! Părea că fusese purtată de curenți din Mortlake până la Legal Quays – se scufundase sub valuri înaintea Podului Londrei și fusese aruncată pe mal cu gura plină de apă de râu și fără să-și amintească cum ajunsese acolo.

Viziuni cu Maria Stuart și doctorul Dee apărură în mintea ei confuză, dar se forță să le ignore. Nu voia să se gândească la ele atunci. Nu voia să se gândească la ele niciodată. Spera că vor dispărea cu timpul, ca un vis urât. Își dorea doar niște haine uscate, ceva de mâncat și poate niște copci. Hanul Lebăda nu

putea fi prea departe dacă mergea tot pe unde venise de la pod. Cu puțin noroc – și trebuia să fi avut până atunci – ar fi putut ajunge la timp pentru cină.

Se întrebă în ce stare avea să fie doamna Thomson.

Udă leoarcă, înghețată și desculță, merse cu greu în direcția vagă a hanului, recunoscătoare că încă mai avea tălpile întărite de când stătuse în Bedlam.

După ce rătăci câteva minute, ajunse pe o stradă largă pe care crezu că o recunoscu drept Little East Cheap. Dar fiecare clădire i se părea cunoscută în lumina slabă. În timp ce încerca să meargă, auzi pe cineva venind spre ea. Pașii acelei persoane erau înceți, chibzuiți, un pic nesiguri.

Se uită prin întuneric. Ar fi recunoscut acel mers oriunde.

— Doamne…, spuse Solomon, apucându-i mâna înghețată. Ce s-a-ntâmplat cu tine?

Alyce se uită în ochii lui negri și obosiți și se gândi imediat la femeia chinuită din cușca doctorului Dee. Nu avea nicio îndoială despre cine fusese ea. Cum ar fi putut să-i spună? Ar fi trebuit să încerce s-o ajute. Dar o lăsase în urmă – îi lăsase trupul în urmă la mila lui Dee și a Mariei. Vinovăția o făcu să se simtă rău și să tacă.

— Hei? spuse Solomon, fluturându-și o mână în fața ei. Ce s-a întâmplat? Care-i problema ta?

— Chiar îți pasă? spuse ea în cele din urmă. Nu era răspunsul pe care îl așteptase să-i iasă din gură. Nu te-am mai văzut la față de mai bine de-o săptămână.

— Știu. Îmi pare rău. O să-ți explic mai târziu. Acum trebuie să ne întoarcem și să plecăm mai departe. O trase pe o alee.

— Ce? Buzele lui Alyce erau amorțite de frig și de-abia puteau forma cuvintele. Ce faci?

— Îți salvez viața din nou. A câta oară, spuse el, numărând pe degete, a treia oară? A patra?

— Îmi salvezi viața? O să mor de febră dacă nu mă întorc la Lebăda înainte de căderea nopții. Solomon, în caz că n-ai observat, am avut o zi *plină de evenimente.*

Se opri și își întinse rochia udă leoarcă.

El o privi atent.

— Fața ta…

— Fața mea? Ce-i cu fața mea?

— Sângerezi.

— Chiar așa? Nu știam că ești doctor, Solomon.

O, da, era mai furioasă decât crezuse că va fi.

Solomon dădu din cap.

— Ascultă, vei avea destul timp ca să râzi de mine mai târziu. Doar vino cu mine. Nu te poți întoarce la Lebăda.

— De ce?

— *Ei* sunt acolo. Vânătorii de vrăjitoare. I-am văzut intrând în han în timp ce te căutam. Chiar acum vorbesc cu doamna Thomson. Ne caută pe amândoi.

Frigul îi ajunse lui Alyce de pe piele până în inimă. Își aminti că regina Maria spusese că vânătorii de vrăjitoare încă umblau pe străzile Londrei în căutarea ei.

— Ce-a spus doamna Thomson?

— Din câte-am auzit, a făcut tot ce-a putut ca să-i păcălească. Dar nu m-am putut apropia prea tare ca să nu mă recunoască. E clar că sunt tot cei doi. Bărbatul acela ciudat cu mască. Am mers în spate, am verificat bucătăria și dormitorul tău. Am observat că scrisoarea ta a dispărut și m-am gândit că poate te-ai dus pe malul râului. Doar la asta m-am putut gândi. O ciupi de mâneca udă și se încruntă. Știi că e un pod peste râu, nu-i așa? E mai ușor să mergi pe el decât să înoți.

Alyce nu se putu supăra pe el pentru că încerca s-o înveselească. Zâmbi cu jumătate de gură, neimpresionată.

— Cum ai spus și tu – putem să râdem mai târziu.

— Sunt de acord. Haide! Dacă nu ajungem la Ludgate înainte să se închidă, nu cred că vom avea unde să dormim în noaptea asta. S-ar putea să fie deja închisă…

Își dădu jos mantia și o puse pe umerii lui Alyce.

— Ludgate? întrebă Alyce când el porni din nou pe alee. Ieșim din cetate?

— Da. M-am gândit la asta. Ar trebui să stai în locuința mea.

Alyce își dădu seama brusc că nu se gândise niciodată să-l întrebe pe Solomon unde locuia. Încercă să-și imagineze casa lui, dar, bazându-se pe dovezile oferite de haina lui ponosită și de ciorapii lui mâncați de molii, își putu închipui doar o cocioabă amărâtă și umedă din afara zidurilor cetății. Dar un acoperiș deasupra capului ei, chiar și unul prin care se scurgea apa, ar fi fost bine-venit după ziua pe care o îndurase.

Când ajunseră pe strada Tamisei, cotiră la dreapta și merseră spre vest, prin oraș, fără să vorbească. Din când în când, Alyce

încercă să-și găsească cuvintele ca să-i spună ce i se întâmplase în ziua aceea, să-i vorbească despre Vitali, despre doctorul Dee și despre Maria Stuart. Despre mama lui închisă, ca un animal, într-o cușcă. Ea fusese chiar acolo, în Bedlam, cu Solomon la câțiva metri de ea, în casa de lângă poartă. Era prea groaznic. Se gândi la mama ei și la mama lui Solomon și îi veni să plângă, mai mult de frustrare decât de jale. Nu dorea nimănui asemenea suferință.

„Nu pot să-i spun, se gândi ea. N-o să-i spun. Asta l-ar distruge. Și m-ar urî din cauza asta."

Tăcu, cel puțin pentru moment, clipind furioasă ca să-și alunge lacrimile înainte să apară. Pe lângă asta, avea nevoie de timp ca să se gândească la tot, să separe adevărul de imaginație. Și, colac peste pupăză, își mai simțea și capul plin de nămol din Tamisa și își folosea aproape toată energia și concentrarea doar ca să rămână conștientă și în picioare.

Trecură repede pe lângă Podul Londrei din partea stângă a lor și continuară să meargă pe lângă clădirile breslelor de viticultori, tâmplari și fierari, până când văzură turla Catedralei Sfântului Pavel deasupra acoperișurilor caselor, pe fundalul cerului violet.

Cotiră spre ea și grăbiră pașii pe lângă catedrală și cerșetorii adunați în fața ei. Alyce își simți inima grea când văzu marea poartă cu gratii din fier blocându-le ieșirea prin Ludgate, dar, când se apropiară, observară câțiva paznici ai cetății adunați în jurul unei porți laterale care încă era deschisă.

După un pic de negociere și câteva priviri bănuitoare aruncate pe furiș lui Alyce cea desculță, fură lăsați să treacă.

— Probabil se bucură că o vagaboandă ca mine e în afara zidurilor cetății, spuse Alyce când ajunseră de partea cealaltă a porții și aerul era mai curat. Cred că arăt îngrozitor.

— Hmmm… Solomon dădu din cap, aparent dus pe gânduri. Nu m-am gândit la asta. Va trebui să te îmbraci altfel când ajungem acolo sau nu te vor lăsa să intri.

— Să mă lase să intru? Unde? Cine?

— O să vezi când ajungi acolo, spuse el. Alyce începu să simtă că lui îi cam plăcea să fie secretos. Probabil va trebui să intru și să-ți aduc niște haine, ar trebui să ai grijă să nu te vadă nimeni. Se opri brusc și o privi pe Alyce din cap până-n picioare. Da… ești aproape la fel de înaltă ca mine. Asta e bine.

Norii de deasupra lor deveniră negri și catifelați și le era greu să vadă pe unde mergeau. Drumul urma râul, cotind brusc spre sud. Casele începură să se rărească, dar Alyce zări înaintea ei o clădire uriașă deasupra apei, cu turnuri monumentale pe care nu le văzu prea bine în întuneric. Avea un aspect amenințător.

Clădirea deveni tot mai mare, detaliile ei din piatră, elaborate și scheletice, apărând tot mai clare și mai vizibile în întuneric, până când se treziră la intrarea unei promenade largi, cu un mare complex de conace, turnuri și arcade în partea stângă. Din partea cealaltă a drumului venea un miros de paie și de balegă de cal despre care Alyce presupuse că era de la niște grajduri.

Înaintea lor, drumul ajungea până la o casă cu poartă, vegheată de doi paznici cu halebarde. Solomon se opri.

— Ei bine, am ajuns, spuse el zâmbind.

Alyce se uită confuză la el.

— Unde suntem?

— La Palatul Whitehall.

— De ce?

— Pentru că aici locuiesc eu.

Ea dădu prostește din cap.

— Solomon, n-am chef…

Solomon râse.

— Așteaptă-mă aici. Poți să te ascunzi în grajduri. Vei sta la căldură și nimeni nu te va vedea. Mă-ntorc imediat cu niște haine pentru tine.

Alyce îl privi, cu gura căscată, cum intră pe poartă și sări prin curte, încrezător, ca și cum el ar fi fost stăpânul locului acela.

Dintr-odată, se simți foarte expusă și foarte singură, stând în mijlocul drumului părăsit, cu rochia încă umedă și lipită de picioare. Auzi muzică și râsete răgușite dintre zidurile palatului, dar nu i se părură ademenitoare. Se furișă prin întuneric, pe lângă zidul grajdului, și găsi o ușă deschisă spre întunericul mai adânc dinăuntru.

Pufnitul și bufniturile cailor din grajduri o liniștiră pe Alyce. Fețele lor lungi și ochii negri și sclipitori o priviră calm și fără să o judece în timp ce se târî până într-un colț și se ghemui în paiele vechi și murdare, frecându-și picioarele.

În timp ce aștepta, începu să se convingă din nou că totul era o farsă elaborată concepută de Solomon. Sau poate era ceva chiar mai rău decât o farsă. Poate era o *capcană.* Poate se

dusese să aducă paznicii palatului. Sau pe doctorul Dee. Sau pe regină. Sau măcar pe *una* dintre regine. În scurt timp, făcu febră de la atâtea griji.

Dar, până la urmă, el se întoarse singur. Îl auzi mergând de la un grajd la altul, șoptindu-i numele, iar ea ieși încet și pe furiș din ascunzătoare. El o văzu și flutură torța pe care o purta, ceea ce sperie puțin caii. Alyce ieși la lumină. Sub celălalt braț, el ținea o grămadă de haine.

— Vino prin spate ca să vezi cu ce o să te-mbraci, spuse el. Ar trebui să ți se potrivească.

Îl văzu mușcându-și buza.

Ca să nu fie văzuți, merseră prin jurul părții laterale a grajdului, unde o cărare pietruită ducea de la drum până la un parc întins.

— Ale cui sunt hainele astea? întrebă Alyce.

Solomon le lăsă să cadă pe pământ și ridică niște pantaloni aspri din lână.

— Ale mele.

Alyce își încrucișă brațele.

— *Nu* le port. Se uită la grămada de haine de pe pământ. O *vestă* de piele?

— Va trebui s-o faci. Dacă vrei să stai în palat, va trebui să te alături trupei noastre. Și, dacă n-ai observat, trupa noastră se numește *Sussex's Men.*

— Vrei să par un băiat?

— Și, în plus, continuă el, ignorând protestele ei, dacă te caută niște oameni, o deghizare nu e ceva rău.

Alyce pufni indignată pe nas.

— Ce zici? spuse Solomon, încercând să pară optimist. Ți-ar plăcea să fii Alex în loc de Alyce?

Capitolul XVI

Alyce făcea al treilea tur al dormitorului lui Solomon, plimbându-și degetele pe un candelabru de argint din fața unui șemineu în care pârâia focul. Îi aruncase pantofii prea mari, cu catarame și, în sfârșit, picioarele ei începură să se dezgheațe, dar pantalonii lui îi provocau niște mâncărimi insuportabile. Chiar și rochia pe care o purtase în Bedlam fusese mai confortabilă decât acel instrument de tortură.

— De ce nu mi-ai spus?

Solomon se încruntă.

— Ți-am spus.

Acum, când erau singuri, cu ușa încuiată, el începu să se poarte un pic ciudat. Stătea în mijlocul camerei, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Ai spus că joci la palat, nu că *locuiești* aici.

— E același lucru. Toată trupa are locuințe aici. Patronul nostru e contele de Sussex; el trebuie să ne găzduiască aici parte a înțelegerii noastre. Mai stăm două săptămâni, după aceea trebuie să plecăm din Londra ca să vizităm și alte orașe. Săptămâna viitoare, vom juca la Teatrul de pe strada Porții Episcopului. Dar regina vrea să stăm pe-aici măcar până în februarie.

Alyce puse jos candelabrul și se holbă la Solomon.

— Regina? spuse ea. Te referi la regina Elisabeta?

Solomon râse.

— Da, la ea. Mai e și altă regină în Anglia de care ar trebui să știu?

„Într-un fel”, se gândi Alyce. Se uită din nou la tapiseria atârnată pe peretele care era vizavi de patul lui Solomon, fiind preocupată. Într-un fel prostesc, se simțea ca o trădătoare – cu câteva ore înainte vorbise față-n față cu femeia care plănuia s-o detroneze pe Elisabeta și cu doctorul Dee, bărbatul care o trădase pe Elisabeta de la început.

— Cum e ea?

— Elisabeta? Nu știu. Nu prea o văd. Și, cu siguranță, nu ajung să vorbesc cu ea.

— E… drăguță?

El ridică din umeri.

— Cred că depinde de starea ei. Momentan, nu cred că e

dispusă să fie miloasă, dacă la asta te refereai.

Alyce oftă.

— Solly, trebuie să-ți povestesc ce s-a-ntâmplat astăzi. Am impresia că… Au!

Dădu cu degetul mare de la picior în oala lui de noapte – se simți ușurată când văzu că era goală –, se uită la el și își ridică o sprânceană.

— Nu-ți face griji, pot folosi latrinele servitorilor cât timp ești tu aici. Doar va trebui să-mi spui… când…

— Bine.

Urmă o tăcere incomodă.

— Ce spuneai?

— Spuneam că am senzația că totul e mai complicat decât am crezut la început. Că fac parte din ceva mult mai mare decât mine. Decât noi.

— Ce te face să spui asta?

Alyce merse, se așeză pe pat și se uită la degetele ei.

— Mai ții minte când eram la Lebăda și ai zis că regina Elisabeta era mereu în toane rele? Din cauza Mariei Stuart?

— Da…

Fața lui Solomon se încordă, de parcă se pregătea pentru niște vești rele.

— Ei bine, cred că are toate motivele să fie furioasă.

Solomon veni, se așeză pe pat, iar ea îi povesti despre Vitali, despre hanul Călăul și despre întâlnirea ei cu doctorul Dee și Maria, regina scoțienilor. Se opri înainte să vorbească despre femeia din cușcă, dar subiectul devenea imposibil de evitat.

În timp ce vorbi, fruntea lui Solomon se încruntă atât de tare încât Alyce se temu că nu se va mai descreți niciodată.

— Dar de ce te-a trimis mama ta la doctorul Dee?

— Nu știu.

— Ce crezi că scria în scrisoare?

— Nici asta nu știu.

— Crezi că Elisabeta știe că Maria vine la Londra? Și că plănuiește s-o detroneze?

— *Nu știu, Solomon.*

El se ridică și se plimbă prin cameră.

— Vreau să spun… e incredibil. E *trădare.* Și Maria e…

— O vrăjitoare.

— Am auzit că-și fermeca temnicerii, dar n-am crezut că le

făcea vrăji de-adevăratelea.

— Ceea ce încă nu înțeleg, spuse Alyce, e de ce m-a ales pe *mine.* De ce e atât de disperată să-mi obțină sprijinul? Sunt sigură că există multe vrăjitoare ca mine în lume.

Solomon își scărpină bărbia.

— Părerea mea e că *motivul* nu contează prea mult acum. Alyce, cel mai important lucru e că tu, din nu știu ce motiv, ești acum în centrul unei conspirații care va arunca toată țara în haos. Chiar și toată lumea.

— Noi, îl corectă ea. *Noi* suntem în centrul conspirației.

Solomon înghiți în sec.

— Pun pariu că îți dorești să fi stat departe de mine, nu-i așa? spuse Alyce. Ar fi trebuit să rămâi la planul tău de a mă abandona.

Spuse acel comentariu cu o supărare pe care nu o simțea cu adevărat sau cel puțin nu o mai simțea din timpul drumului făcut până la palat.

— Nu te-am abandonat. Doar am avut nevoie de timp să mă gândesc la anumite lucruri după ce s-a întâmplat la Lebăda.

— Să te gândești? La ce?

— La tine. La mama mea. Am făcut tot ce-am putut ca s-o uit de când a dispărut, dar după ce am fost cu tine și am văzut ce-ai făcut… nu mă pot preface că ea n-a existat.

„Acum? se gândi Alyce. Să-i spun acum?” Cuvintele începură să-i iasă din gură înainte să se hotărască.

— Solomon, mai e ceva, spuse ea. Nu știu dacă vrei să auzi asta. Dar cred că ar trebui.

Fața lui rămase ciudat de inexpresivă în timp ce așteptă ca ea să continue.

— Am văzut-o. Cred că era ea. Tăcu o vreme. Știu că era ea.

— Ea?

— Solly, a fost în Bedlam tot timpul. N-am știut cine era atunci. Dar am văzut-o din nou, mai bine, acasă la doctorul Dee. Au prins-o. Au închis-o. Ea m-a ajutat să scap.

Doar tremurul unei pleoape îi indică lui Alyce că Solomon înțelese că era adevărat ce îi spunea.

— Ești sigură?

— Voi doi semănați foarte mult.

— Oamenii spuneau asta tot timpul. Spuneau că nu l-am moștenit deloc pe tata. Ți-a spus ceva? A pomenit de mine?

— Nimic despre tine. A vorbit doar împotriva Mariei. A spus că putea să prevadă ce s-ar întâmpla dacă ea ar deveni regină.

— Închisă, spuse el fără nicio emoție. Cum era?

— Sincer?

El dădu din cap.

Alyce se chinui să-și găsească vorbele. Toate păreau prea crude, oricum le-ar fi spus.

— Era… distrusă. Sălbatică. Distrasă. Nu sunt sigură… dar nu cred că te-ar fi recunoscut dacă te-ar fi văzut.

— Și ai lăsat-o acolo?

Valul de vinovăție i se împrăștie din măruntaie până în obraji.

— N-aș fi putut s-o ajut. Nu mai răsufla când a terminat de vorbit.

— Era moartă.

Era mai degrabă o declarație decât o întrebare.

— Îmi pare rău, Solomon!

— Nu trebuie să-ți pară. Asta nu schimbă nimic, nu-i așa? Măcar știu ce s-a-ntâmplat cu ea.

Se ridică nefiresc de drept. Alyce văzu că suferea și încerca din răsputeri să pretindă că nu era așa.

— Poate, sugeră ea, ne putem întoarce după ea…

— La ce bun? spuse el. Mă-ntreb de ce au scos-o din Bedlam. Trebuie să fi făcut ceva greșit.

— Nu știu. Nu prea se suportau, ea cu Maria. Poate a făcut ceva ce a supărat-o.

Amândoi se holbară la șemineu pentru un minut sau două. Când Alyce încercă să-și pună mâna pe brațul lui Solomon ca să-l liniștească, el se ridică brusc și merse la piciorul patului lui, unde era un cufăr mare, cu legături cu fier, și începu să umble la încuietoare.

— Ce faci? îl întrebă Alyce.

Oboseala începu să pună stăpânire pe ea.

Capacul cufărului scârțâi când îl deschise. Aruncă niște haine pe podea, apoi, una câte una, scoase o colecție de cărți, cu coperte din piele vechi și rupte. Le adună într-un teanc care se clătină la picioarele lui Alyce.

— Sunt ale ei, spuse el. Le-am găsit într-unul dintre dulapurile ei și le-am luat cu mine când am plecat de-acasă.

Ridică trei volume din vârful teancului și citi de pe cotoarele lor: *De Operatione Daemonun, De Potestate Hieroglyphica* și

una numită simplu *Arcana.*

— Poate tu o să le înțelegi mai bine decât mine. M-am gândit că am putea să le citim împreună. Să ne învățăm unul pe altul. Sau ceva de genul ăsta. Din nou, își strâmbă și îndreptă gulerul plisat. De-asta m-am întors să te văd la Lebăda. Mama nu m-a învățat prea multe. Se pare că a fost mai secretoasă decât a ta. Poate pentru că sunt băiat, nu știu. Dar vreau să învăț. Simt că îi datorez asta, acum mai mult ca niciodată. Inspiră adânc. Vrăjitoria nu era ceva ce făcea. Era identitatea ei. Așa că, dacă aș putea învăța ceva din cărțile astea, ar fi ca și cum aș păstra-o vie într-un fel.

Uitându-se la copertele cărților, Alyce se putu gândi doar la sutele de cărți din biroul doctorului Dee. Spre deosebire de el, mama ei avusese foarte puține – câteva cărți de povești și câteva compendii de floră și faună pe care le folosise ca s-o învețe pe Alyce tot ce știa.

Aceste cărți arătau înfricoșător.

— Ai spus că mama ta le-a ținut ascunse?

— Da. Ca să nu le găsească tata.

Alyce nu era sigură că asta era toată povestea. Simțea că orbecăia în căutarea unui fel de concluzie, dar era prea obosită ca să ajungă acolo. Totul devenise neclar și îndepărtat. Chiar și treaba cu regina Maria i se părea îndepărtată și neimportantă.

— Le putem citi mâine? întrebă ea. De-abia pot să-mi țin ochii deschiși.

— Bineînțeles. Îmi pare rău. Trebuie să fii obosită după ziua pe care-ai avut-o.

— Ei bine, nici a ta n-a fost mult mai bună. Și mie îmi pare rău. Pentru mama ta. Mi-aș fi dorit să nu-ți fi dat vestea asta.

— Uită-te la noi, spuse Solomon, zâmbind cu tristețe. Ce pereche de orfani sărmani suntem. Am jucat în piese despre oameni ca noi. Dacă ar fi o comedie, povestea noastră ar dura doar cinci acte și am îndura tot felul de greutăți și confuzii, dar la sfârșit am descoperi că părinții noștri sunt vii, că am fost separați de ei la naștere și totul s-ar termina cu bine. Dar asta nu e o poveste, nu-i așa?

— Așa-i, zise Alyce. Încep să-mi dau seama și eu de asta. În cărțile mamei, vrăjitoarea cea isteață își învingea întotdeauna dușmanii, înfrângea spiritul rău, izgonea demonul, readucea ordinea în lume. Dar e mult mai complicat.

Solomon începu să adune cărțile și să le pună pe birou. Alyce căscă, încordându-și tot corpul, se întinse, apoi se ghemui în pat. Zgomotele făcute de Solomon când vorbea și tropăia prin cameră i se păreau deja îndepărtate și înăbușite. Pleoapele grele i se închiseră o dată, de două ori. A treia oară, chiar când era să adoarmă, văzu ceva în mâinile lui Solomon care o făcu să se încordeze și să fie atentă. Îi reveniră două amintiri vagi, una din Bedlam și alta din casa doctorului Dee, legate una de alta și, în timp ce se uită la volumul pe care îl căra acesta, tot ce putu auzi fu vocea mamei lui moarte: *„Cartea neagră. Cartea neagră. Cartea neagră.”*

Capitolul XVII

Când se trezi, în următoarea dimineață, Alyce fu sigură că ziua ce trecuse fusese un vis lung, intens și obositor. Lumina cenușie a zorilor ajunse la fața ei și fu convinsă că în clipa în care avea să deschidă ochii ar fi văzut interiorul camerei ei mici din podul hanului Lebăda, Solomon ar fi fost o amintire îndepărtată și, peste câteva clipe, doamna Thomson ar fi dat buzna și ar fi țipat la ea pentru că stătea prea mult în pat.

Auzi pe cineva sforăind în spatele ei. Se rostogoli, își miji ochii și îl văzu pe Solomon ghemuit lângă șemineu ca un câine, respirând greu. Așadar, nu se gândise să împartă patul cu ea. Era un adevărat cavaler. Zâmbi și se întoarse iar spre perete.

Dintr-odată, simți furnicături în picioare și își aminti că purta pantalonii și ciorapii oferiți de Solomon. Cu cât se scărpina și se bâțâia mai mult pe sub pătură, cu atât mai tare simțea că o ardea pielea, până când sări din pat, înjurând.

— Cum poți să *porți* chestiile astea?

Solomon se trezi tresărind și se uită în jur, confuz.

— Hmmm? Își frecă ochii și se sprijini în coate. O, îmi pare rău, murmură el. Nu sunt prea confortabili. Dar sunt mai mici decât celelalte haine ale mele, așa că ți se potrivesc mai bine.

Alyce își băgă degetul mare pe sub betelie și o trase mai departe de talia ei. Erau cel puțin cinci centimetri de spațiu gol între ele.

— Se potrivesc mai bine?

Solomon mormăi într-un fel ciudat, care sună vag înțelegător, apoi își închise ochii din nou, încercând să mai doarmă puțin.

— Pot fi Alyce când stau aici, spuse ea, și Alex când umblu prin palat?

— Cred că da, spuse Solomon, ridicându-se încet pe șolduri, apoi în picioare. Deși cred că, deocamdată, n-ar trebui să hoinărești prin Whitehall. Ține minte, paznicii pe care i-am întâlnit noaptea trecută cred că ești un membru al Sussex's Men, dar membrii trupei nu știu nimic despre tine. Voi vorbi azi cu ei, să văd dacă te poți alătura trupei. Deși contele e lord șambelan acum, nu știu cât de ușor va fi să obțin consimțământul lui…

„Așadar, iar sunt prizonieră. Minunat!"

— Foarte bine, spuse ea, încercând din răsputeri să pară că se

bucura.

— Nu va fi pentru mult timp, încercă Solomon să o liniștească. Și, cum am mai spus, poate că nu e un lucru rău ca Alyce să se ascundă o vreme. Nu vrei să dai de doctorul Dee.

Nu se gândise la asta.

— Vine la Palat?

— Tot timpul. Ți-am spus, e persoana în care Elisabeta are încredere mai mult decât în oricine altcineva din lumea asta.

Alyce râse sec.

— Ei bine, a făcut o alegere proastă. Crezi că…

— Nu. Nu o spune.

— Ce?

— *Știam* eu. Știam că vei sugera asta. Nu o să mergem la regina Elisabeta ca să-i spunem despre complot. Deja ai o grămadă de probleme.

— Dar poate că ne va răsplăti! Și îl va arunca pe doctorul Dee în închisoare, apoi putem recupera scrisoarea și îl putem *obliga* să ne răspundă la toate întrebările.

— Faptul că Maria a încercat să te convingă să treci de partea ei arată că ai ceva în comun cu ea. Nu cred că Elisabeta e o mare admiratoare a vrăjitoarelor și probabil te-ar arunca și pe tine în închisoare. Sau mai rău.

— Dar l-a angajat pe doctorul Dee. El e un fel de vrăjitor.

— Te rog, Alyce! spuse Solomon, mergând spre ea și apucând-o de mâini. Doar stai ascunsă! Până facem un plan.

Alyce oftă.

— Bine. O să mai aștept. Cred că am niște lucruri de făcut pe-aici.

— O să-ncepi să citești cărțile?

— O să-ncerc. Dar, mai întâi… Se ridică și merse până la grămada de haine umede și împuțite pe care le purtase când se chinuise să iasă din Tamisa. Scotoci prin buzunare și scoase momâia distrusă. Trebuie să repar vechitura asta.

O duse la biroul care era împins până la perete sub singura fereastră îngustă a camerei. O ținu în lumina albă a dimineții și începu să aranjeze și să strângă paiele umede.

Solomon o privi.

— Voi repeta cu trupa aproape toată ziua, dar pot să-ți aduc ceva de mâncare din Salonul cel Mare, spuse el. Mă tem că vor fi resturi de mâncare la mâna a treia – actorii și servitorii

primesc ce nu vor să mănânce domnii și doamnele.

— Ce dezamăgire! Credeam că voi sta la Masa Mare cu Maiestatea Sa!

Solomon râse.

— O să pun o vorbă bună pentru tine. Se găti în fața unei oglinzi foarte murdare și neclare din capătul îndepărtat al camerei. Bine, trebuie să plec și să-mi arăt fața. O să mă-ntorc în curând. Nu-ți face griji că vei fi deranjată, nu suntem destul de importanți ca să avem servitori, și un curtean respectabil n-ar vrea să fie văzut nici mort în compania unui actor.

Îi făcu semn cu mâna și închise ușa camerei în urma lui, lăsând-o pe Alyce singură cu cărțile.

Nu avu nevoie de mult timp ca să repare momâia, dar adăugarea părului la produsul finisat fu o treabă dureroasă – nu găsi niciun cuțit și nicio foarfecă în camera lui Solomon, așa că fu nevoită să-și smulgă părul fir cu fir până când îi lăcrimară ochii. După ce smulse șase fire, le împleti strâns în jurul capului rotund al păpușii și o puse lângă tăciunii din focul de noaptea trecută. Când făcu asta, i se păru că pieptul și degetele de la mâini și picioare i se încălziră dintr-odată.

Scăpă de oboseală și de inhibiții. Se uită la teancul de cărți, le cercetă și le dădu la o parte până când rămase cu cartea mare și neagră în fața ei. Se uită peste umăr, simțind, dintr-un motiv necunoscut, că cineva o privea prin gaura cheii.

Când deschise cartea, cotorul ei îi scârțâi în mâini, iar pergamentul din care erau făcute paginile mirosi ciudat, a otravă. Îi aminti de umezeala din laboratorul doctorului Dee. Tipărit simplu, fără ilustrații sau decorațiuni, pe prima pagină scria:

NECRONOMICON

Paginile erau atât de murdare că arătau la fel de negre precum copertele din piele. Din loc în loc, pergamentul era decolorat, având o nuanță ciudată de roșu. Textul părea să fie în limbi diferite, o mare parte din el fiind scris cu rune ca literele pe care le scrisese mama ei. Era întrerupt de imagini cu oameni, animale și lucruri mai ciudate care nu păreau a fi niciunele dintre cele două feluri de ființe, erau și diagrame complexe și anatomice, cercetări ale cărnii care îi întoarseră stomacul pe

dos lui Alyce.

Nu semăna cu nicio vrăjitorie pe care o mai văzuse până atunci – cu siguranță nu era ca farmecele și vrăjile pe care le învățase de la mama ei. Ascultase morții și vorbise cu ei. Ea credea că „le ținea companie”. „Cealaltă Parte e cel mai singuratic loc din câte există.” Dar vrăjile din carte – unele nici măcar nu arătau ca niște vrăji, ci mai mult ca niște operații chirurgicale – nu erau despre acompanierea morților. Scopul lor părea învierea morților. Iar Alyce nu se putu abține să nu le cerceteze.

Solomon se întoarse în cameră după doar o jumătate de oră, aducându-i pe ascuns două chifle în buzunarele lui. Alyce aruncă altă carte peste *Necronomicon* și stătu cu capul aplecat ca să-și ascundă obrajii îmbujorați din cauza vinovăției. El aruncă o chiflă pe birou, lângă cotul ei, iar zgomotul tare sugeră că pâinea era foarte veche.

— Repetițiile s-au anulat, spuse el. S-a schimbat planul. Trebuie să ne-ntoarcem în Londra. Îmi pare rău.

— De ce? spuse ea, deschizând *Arcana* la o pagină care părea să fie despre remedii împotriva constipației.

— Păi, trebuie să plec ca să cumpăr niște provizii de la măcelarul de lângă Poarta Nouă. Și nu te pot lăsa aici.

— De ce nu?

— Dacă te găsește cineva?

— Parcă ai spus că nu avem vizitatori.

— Aș fi mai liniștit… Solomon se chinui să-și găsească vorbele. Aș fi mai liniștit dacă ai fi cu mine. Nu-mi place ideea asta de a te lăsa singură în Palat.

— Ești foarte galant!

— E mai sigur așa. Chiar și când am fost în Sala Mare nu mi s-a părut în ordine. Trebuie să am grijă de tine.

Alyce se încruntă.

— Vorbești de parcă aș fi o fată neajutorată. Să nu mai faci asta!

El se uită în jos la ce citea ea.

— Remedii pentru intestine? Speram că mă vei învăța ceva mai avansat. Trase de colțul cărții, dezvăluind *Necronomicon-ul* deschis dedesubtul ei. Ce-i asta?

Gura lui se strâmbă într-o grimasă.

— O, spuse el, Cartea neagră! Nu cred că ar trebui să începi

cu ea.

— De ce nu?

— M-am uitat la câteva pagini. E... ciudată.

— Cred că e despre necromanție.

— Nu e bună.

— Ai spus că mama ta le-a ascuns. Poate că nu ar trebui să le avem. Tăcu o vreme. Poate că nici *ea* nu trebuia să le aibă.

— Mai bine ai citi una dintre astea... spuse Solomon, citind cu atenție de pe copertele celorlalte cărți. Alchimie... Simpatie... Demonologie? Poate nu și pe ultima.

— Știi, spuse Alyce, ignorându-l, Maria Stuart a încercat să facă o înțelegere cu mine. A pretins că putea s-o învie pe mama mea. Mi-a spus că o va face dacă voi trece de partea ei.

Solomon își ridică privirea, cu o expresie de suferință, dar nu-i răspunse.

— Crezi că ar putea face asta? insistă Alyce.

— Nu contează dacă *ar putea,* contează dacă *ar trebui.*

— Dar e ceva ispititor, nu-i așa? spuse ea, plimbându-și degetul pe una dintre paginile uscate și prăfuite.

— Nu! îi luă repede cartea de sub nas. Nu e *corect,* Alyce! Nu e natural.

„A, da, se gândi ea, dar noi suntem natura."

Solomon aruncă *Necronomicon*-ul în cufărul de la piciorul patului și închise capacul.

— Haide să fim măcar realiști: orice ar fi în cartea aceea, e o chestie avansată. Ar trebui să începem cu primele principii, nu-i așa? Până la urmă, tu *trebuie* să mă înveți pe mine.

— Cred că da.

— Bine, spuse Solomon, zâmbind pentru prima dată în acea dimineață pentru că era evident că se simțea învingător. Haide, trebuie să te încalți și să-ți ascunzi părul sub o pălărie. Trebuie să ajungem devreme la piață, până când nu încep lucrurile să miroasă urât.

Alyce se ridică de pe scaun și merse până la șemineu, uitându-se, pe drum, dacă cufărul era încuiat.

— Să miroasă urât? Dar ce cumpărăm?

— Măruntaie. Ficat, rinichi, intestine. Efecte speciale pentru spectacolul din seara asta.

— Minunat, spuse Alyce, apoi se ridică în picioare și își aranjă din nou ciorapii. Ei bine, tu o să le cari, nu eu!

Ieșiră împreună pe furiș din cameră și merseră pe coridor. Paznicii, cu pleoapele grele după schimbul de noapte, părură indiferenți când Solomon și colegul lui actor merseră grăbiți prin curte, până la poarta palatului.

— Merg la Piața de lângă Poarta Nouă, spuse Solomon cu veselie unuia dintre ei. Nu poți juca o tragedie bună cu răzbunări fără sânge și câteva mațe!

Paznicul doar se uită la el și mormăi. Probabil încă era adormit.

— E bine de știut că Maiestatea Sa e pe mâini bune, îi șopti Solomon lui Alyce când ajunseră pe drumul spre Ludgate.

Chiar în timp ce plecau, Alyce auzi niște pași în curtea din spatele lor. Un detașament de paznici ai palatului mergeau pe lângă Marea Sală, îndreptându-se spre grădina înconjurată de ziduri, acompaniați de un șir gălăgios de mantii, pantaloni și pălării cu pene. În fața lor era o femeie cu o rochie alb cu argintiu care o făcea să pară de două ori mai lată decât era – deja era la fel de înaltă ca paznicii și curtenii – și avea părul roșcat legat cu șiraguri de perle.

— A, spuse Solomon. Uite-o! Mai vrei să-i spui despre complot? Hai, du-te până la ea!

— Regina Elisabeta, zise Alyce, holbându-se cu gura căscată.

— Buna Bess. Ea e.

— Mi se pare foarte… cunoscută.

Nu putea vedea bine fața reginei de la distanță, dar chiar și așa… De ce simțea că nu era prima dată când o vedea?

— Bineînțeles că ți se pare cunoscută, e regina. Probabil că ai văzut-o pe monede, pe afișe, în broșuri sau pe ceva. Imaginea ei e peste tot.

Dar nu i se părea cunoscută doar pentru felul în care arăta, ci și ca urmare a felului în care se *mișca.*

— Ai dreptate, îi spuse ea lui Solomon. Nu pare a fi în toane bune.

— Se pare că e în toane mai rele ca de obicei. Tună și fulgeră prin curte!

Asta era adevărat – paznicii și însoțitorii ei trebuiau să alerge din când în când ea să țină pasul cu ea. Era destul de amuzant.

Elisabeta dispăru printr-o arcadă din gardul înalt al grădinii, iar Solomon se întoarse, gata să plece. Dar Alyce mai zăbovi un pic și se bucură că o făcuse. Chiar când ultimul dintre paznici o

urmă la ieșirea din curte, o formă înaripată coborî de pe unul dintre turnurile palatului.

Corbul. Știa că era același datorită mărimii și a penelor zbârlite. Doar că, de data asta, nu o mai urmărea pe Alyce. O urmărea pe regină.

Capitolul XVIII

Piața era de cealaltă parte a Porții Noi. Chiar dacă era devreme, parcă era o răscoală în comparație cu liniștea de la palat și de pe terenurile lui – mai mult măcelarii, dar și negustorii de pește, băcanii și vânzătorii de flori strigau ca să-și vândă marfa cu voci care îți spărgeau timpanele. Aerul era mai cald între zidurile cetății și mirosea a carne și a legume aproape putrezite.

De-abia ajunseră la primul rând de standuri, când cineva o prinse pe Alyce de braț și o învârti. Nici măcar nu avu timp să se uite la fața atacatorului ei că fu sufocată de o catifea pufoasă. Niște perle sau un fel de bijuterii îi apăsau gingiile și pometii.

Pentru o clipă, crezu că era doctorul Dee, dar haina care-i zdrobea fața nu părea genul de haină pe care el ar fi purtat-o. Apoi crezu că era unul dintre oamenii de la Bedlam. Dar îl auzi râzând. Și simți mirosul unui parfum puternic și grețos de dulce, că îi veni să vomite.

— Alyce! spuse cineva, pronunțându-i numele greșit, cu accentul pe fiecare silabă cum nu trebuia. Ești aici! Ești vie!

Se eliberă din îmbrățișare și își ridică privirea ca să vadă fața machiată a domnului Vitali și zâmbetul lui.

— Te-ai întors! exclamă el cu o voce prea tare. Să-ți ajuți prietenul!

Alyce simți cum îi bătea inima prea repede.

— Hm. Nu, nu de asta…

— Ți-ai ținut promisiunea!

— Eu nu…

— Copila mea, ești la fel de credincioasă pe cât ești de frumoasă.

— Mulțumesc!

Vitali se uită pieziș la ea.

— Deși azi nu ești așa de drăguță cum mi te amintesc. Ce haine porți? Te îmbraci foarte ciudat!

Solomon, care stătuse un pic mai departe și privise toată discuția, pufni. Saltimbancul purta o haină aurie, ciorapi aurii, pantofi aurii (mânjiți de bălegar) și un guler delicat cu pliseuri atât de largi că-i acopereau umerii aproape complet. Degetele și încheieturile mâinilor erau acoperite cu inele și brățări care zornăiau când se mișca.

Alyce văzu că Vitali observă râsul lui Solomon, dar nu-i luă în seamă prezența.

— Mă tem că azi nu pot fi Alyce, spuse ea. Azi trebuie să fiu altcineva. De-asta sunt îmbrăcată așa. Vă rog să nu mă-ntrebați de ce, e...

— Un secret?

— Da.

— Foarte bine. Nu mai pun întrebări. Mă tem că deja știm prea multe secrete de-ale noastre. Nu ți se pare? Îi zâmbi complice, apoi afișă brusc o expresie exagerată de dezamăgire. Dar sunt trist! Nu ți-ai luat rămas-bun de la Vitali al tău ieri. Am fost foarte îngrijorat. Am crezut că nu te voi mai vedea – că doctorul Dee mi te-a furat!

Alyce nu-i răspunse.

— Te-a ajutat să afli conținutul scrisorii?

— Nu prea, spuse ea, aruncându-i o privire lui Solomon, care se uita în altă parte.

Vitali zise:

— Tț-tț. Îți mărturisesc că te-am căutat ieri, toată ziua, după ce-ai dispărut. Am vizitat-o pe doamna Thomson aseară, nici ea nu știa unde erai. Expresia lui se îmblânzi, atât cât era posibil sub straturile de machiaj. Părea foarte îngrijorată. Într-adevăr, foarte îngrijorată. Arăta chiar mai *slabă* și n-aș fi crezut niciodată că o să ajung să spun așa ceva.

Alyce se întrebă dacă avea să se mai întoarcă vreodată la hanul Lebăda. Își închipuise că doamna Thomson s-ar fi bucurat de plecarea ei, dar se părea că nu era așa.

— Nu e nevoie să-mi spui secretele tale, continuă saltimbancul, dar poate ar trebui să i le spui ei. Mai are puțin și se îmbolnăvește de grija ta.

— O s-o fac, *signor.* Dar mai târziu.

El încuviință.

— Și cine-i el? întrebă Vitali, întorcându-se, în cele din urmă, la Solomon. Un prieten? Un rival pentru afecțiunea mea?

Era evident că vorbea în glumă, dar avea un fel de răceală în voce.

— Exact, spuse Solomon. Un prieten. Alyce locuiește cu mine și cu trupa mea când nu stă sub acoperișul doamnei Thomson.

Vitali îl privi cu suspiciune.

— Cu trupa?

— Sussex's Men. Și dumneavoastră sunteți actor? Ați construit o scenă foarte bună pentru spectacol. Arătă cu mâna peste umărul lui Vitali. N-am mai văzut așa minunăție de scenă.

Vitali ridicase o estradă complexă din cherestea, proptită chiar pe Poarta Nouă, care arăta mai potrivită pentru război decât pentru a vinde poțiuni și loțiuni. Avea trei scene separate la niveluri diferite, toate la fel de dărăpănate, cea mai înaltă clătinându-se la doi sau trei metri deasupra pământului. Toată structura era drapată cu pânze grele de corăbii, vopsite în purpuriu și albastru, și, agățat deasupra, era un fundal de aceeași culoare, decorat cu stele și semiluni.

Vitali continuă să zâmbească, dar vorbi scrâșnind puțin din dinți.

— Nu sunt actor. Sunt doctor.

— O, înțeleg! spuse Solomon, cu un ton fals, prefăcându-se că își cerea scuze. Doar că n-am mai văzut niciun doctor îmbrăcat așa.

— Nu sunt un doctor obișnuit.

— Da. Se vede.

— Of, un cinic! Poate îți voi dovedi eficacitatea mărfii mele după spectacol.

Vorbele lui deveniră tot mai aspre. Alyce își aminti că Vitali se ocupa și de otrăvuri, așa că încercă să schimbe repede subiectul.

— Iertați-ne, *signor* – mă tem că nu vom putea să stăm ca să vedem spectacolul! Avem niște comisioane de făcut.

El se uită la ea, pentru o clipă, ca și cum i-ar fi vorbit într-o limbă străină.

— Nu înțeleg. Draga mea, *tu* ești spectacolul! De-asta ești aici, nu-i așa?

Alyce fu uimită de faptul că obișnuitul lui zâmbet fix nu-i reveni pe față. Începură s-o apuce căldurile și să se simtă agitată pe sub hainele ei de împrumut.

— Îmi pare rău – spuse ea, atingându-i ușor brațul –, dar e o coincidență. Am venit aici ca să cumpărăm ceva din piață.

— Copilă, am făcut o înțelegere. Ai jurat ceva. Te-am dus la tavernă și te-am prezentat unui om foarte important. Genul de om pe care nu l-ai fi găsit *niciodată* fără ajutorul meu.

Se întoarse spre Solomon pentru un sprijin, dar și el arăta la fel de vinovat ca ea. Oricât de mult ar fi vrut să scape de Vitali,

el avea dreptate. Trebuia să-și respecte partea ei din înțelegere.

— *Îmi pare rău, signor* – dar aș prefera să nu mă vadă nimeni. Nu așa. Gesticulă cu mâinile în jurul ei. Nu în public.

— Alyce, ai promis, spuse el, fără să se urnească din loc.

— Dar…

— Ar însemna foarte mult pentru mine dacă ți-ai ține promisiunea.

— Eu…

— Ar însemna foarte mult și pentru *tine* dacă ți-ai ține promisiunea.

„Oare asta a fost o amenințare?” se gândi Alyce. Apoi zâmbetul larg al lui Vitali se întoarse pe neașteptate.

— Și, pe lângă asta, de ce îți faci griji că vei fi văzută? spuse el. Nici măcar nu arăți ca Alyce. E deghizarea perfectă.

Și asta era adevărat. Curajul o părăsi, exact așa cum se așteptase din clipa în care îl văzuse. Încuviință.

— Foarte bine, spuse ea, simțindu-se rău din cauza neliniștii chiar când îi ieșiră aceste cuvinte pe gură. Doar că nu știu ce-ați vrea să fac.

— *Ottimo!*[3] exclamă Vitali și bătu din palme. Nu e nicio problemă. Ești o fată talentată. Înveți repede. Haide!

Alyce îl urmă, dar vorbi cu Solomon, care era uimit, înainte să plece.

— Așteaptă-mă aici! spuse ea. Stai cu ochii-n patru ca să vezi dacă se-ntâmplă ceva ciudat.

Mulțimea începu să se adune. Trecătorii deja se opreau ca să se uite la construcție, la Vitali și la Alyce.

În spatele scenei, Vitali o chemă pe Alyce până la un cufăr uriaș așezat pe pământ. Era plin cu sticlele, castroanele și fiolele pe care Alyce le văzuse în locuința lui Vitali, dar conținea și alte lucruri mai ciudate: un craniu de berbec, o sabie cu teacă ornamentată, un porumbel mort și împăiat într-o cușcă, și niște săculeți colorați din piele cu ceva ce părea a fi praf de pușcă și o lăută. Alyce se uită precaută la ultimul obiect și speră că Vitali nu se aștepta ca ea să-l acompanieze cu vreo piesă muzicală.

— Toate astea trebuie duse sus. Arătă spre scenă. După aceea, începem.

Îl privi aranjând obiectele pe scenele estradei și îl urmă. Ultimele lucruri despachetate fură săculeții colorați cu praf.

---

3 Excelent (din lb. italiană) (n.tr.)

— Ce-i aici? întrebă Alyce, băgându-și degetul într-unul dintre ele.

— Ai grijă, copilă! spuse el, trăgând-o cu blândețe mai departe, apoi închise săculețul. Asta e o mică vrajă de-a mea. Vei vedea. Poate, cu o vrăjitoare adevărată aici, nu vom mai avea nevoie de asta în viitor.

El îi făcu cu ochiul, iar Alyce simți că-i fierbea sângele în obraji. „Cum putea să vorbească despre asta așa, pe față?” Își întoarse capul în altă parte, prefăcându-se că văzuse ceva în mulțime și nu auzise ce spusese el.

După ce aranjă totul, saltimbancul făcu câțiva pași mai în spate și privi atent scena. Mârâi mulțumit de ce făcuse.

— Bine, foarte bine! Alyce, hai să le arătăm acestor oameni ceva ce n-au mai văzut până acum!

— Noi? Ea se întoarse speriată spre el. Sperase, în zadar, că Vitali avusese nevoie doar de o mână de ajutor ca să-și descarce mărfurile. Pentru ce mai aveți nevoie de mine?

— Nu-ți face griji! Doar urmărește spectacolul ca toată lumea și, când te voi chema, să faci ce-ți voi spune.

Nu așteptă un răspuns, ci doar o mângâie pe cap într-un fel autoritar și dispăru în spatele estradei.

Alyce scrută mulțimea în căutarea lui Solomon și îl văzu atacat din toate părțile de orășeni murdari, bolnavi și proști, care se înghionteau toți pentru a vedea mai bine platforma. Chiar și în hainele lui ponosite, arăta aproape regal în comparație cu ei. Își ținea mâinile slabe pe lângă corp, încercând să nu aibă niciun contact cu oamenii din jurul lui, iar fața lui exprima atâta scârbă încât lui Alyce îi veni să izbucnească în râs. Se strecură printre corpurile oamenilor, îl luă de mână și îl trase într-un loc sigur de la marginea scenei.

— Acum putem spune că suntem chit? spuse ea în timp ce el se șterse de praf.

— Ce vrei să spui?

— Că ți-am salvat viața.

Înainte ca el să-i poată răspunde, ea se întoarse iar spre estradă și așteptă să înceapă spectacolul.

HOPKINS

— N-o văd, spuse Hopkins, zăbovind la marginea unui stand

din piață.

Mulțimea se îndepărtase de el, ceea ce era opusul a tot ce își dorise. Chiar și proprietara standului își abandonase masa cu rădăcinoase pentru o conversație urgentă cu vânzătorul de vizavi. Singura companie a lui Hopkins în acel cerc ciudat și gol al fricii era Caxton și fata ai cărei umeri îi strângea ca un tată foarte grijuliu.

— Dar, spuse Martha, ar trebui să fie aici. A fost trimisă ca să lucreze cu el. Trebuia să-i livreze ingredientele, apoi să-l ajute la spectacol. Vocea ei era slabă și speriată. Își pierduse obrăznicia pe care o arătase cu o seară înainte, după ce ajunseră la Podul Londrei și găsiră casa lui Vitali întunecată și abandonată.

— Martha, eu sunt un om sincer și îți voi vorbi cu sinceritate – lucrurile nu stau tocmai bine pentru tine în momentul ăsta. Întâi ne-ai arătat o locuință goală în mijlocul râului, apoi ne-ai târât prin groapa asta plină de păduchi dis-de-dimineață. Și n-am văzut nici urmă de ea toată noaptea. Unde să mai mergem? Înapoi la Bedlam? Copilă, dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș zice că ne-ai pus să alergăm în jurul cozii ca să faci repede niște bani. Sau poate ești de partea doamnei Thomson și o ajuți pe fată să câștige timp ca să scape?

— Nu fac asta! Jur! El văzu că ea încerca în mod intenționat să nu se uite la Caxton și își ținea gâtul sucit într-un mod nefiresc. *Signor* Vitali e acolo, el e! Asta e scena lui.

— Dar nu e și Alyce.

— Vă rog, am încercat să v-ajut! Așteptați o clipă! Poate întârzie… sau…

Hopkins simți că umerii fetei tremurau din cauza plânsului. Îl privi pe saltimbanc fâțâindu-se prin jurul estradei în timp ce schimba câteva vorbe cu servitorul lui și o strânse un pic mai tare de umeri.

Capitolul XIX

O bubuitură puternică îi făcu pe toți cei din mulțime să tresară. Unii rămaseră cu gurile căscate, alții țipară și, după un moment, începură să aplaude nesiguri. Un fum dens, negru-albăstrui, umplu scena cea mai înaltă, unde explodaseră artificiile și, din el, de parcă ar fi coborât fulgerător din rai, apăru strălucitorul Vitali. Deja avea lăuta în mâini și începu să cânte. Alyce și Solomon se uitară unul la celălalt, năuciți. Ceilalți oameni erau încremeniți – mai ales femeile tinere.

Oricât de absurd părea, vocea lui Vitali era puternică și pătrunzătoare. Nu era un cântăreț priceput la lăută și cântecul lui era unul simplu, dar oamenilor li se păru exotic și uimitor cântecelul lui italian – chiar dacă nu înțelegeau niciun cuvânt din el. Se plimbă țanțoș de la o scenă la alta, cântând despre *salute eterna* și *doni divini* și, la fiecare câțiva pași, mai explodau câteva artificii care eliberau mai mulți nori de fum colorat și mai făceau câțiva câini să latre îngroziți.

Își termină cântecul cu un gest larg și făcu câteva plecăciuni spre diferite părți ale publicului. Unii bătură din palme, alții începură, pur și simplu, să-și strige bolile și simptomele. El zâmbi senin și îi liniști cu o mână ridicată.

— Oameni buni ai Londrei, strigă el mulțimii, clienții mei cei mai onorabili, mii de mulțumiri! Se opri să scruteze marea de fețe, zâmbind. *Salute!* Sănătate! O, sănătate! Pentru asta strigați, nu-i așa? Cred că nu doar cu gurile voastre, dar și cu sufletele voastre. Aveți nevoie de hrană trupească *și* sufletească! Eu, doctorul Vitali, cu un talent rar ca al zeului Asclepios, pot să vi le ofer pe amândouă. Permiteți-mi, onorați domni și onorate doamne, să vă uimesc și să vă distrez pe această umilă scenă – gesticulă spre estrada mare și șubredă – și, prin virtutea extraordinarei arte chimice, să vă scap de toate bolile trupești și sufletești. Nu am alifii ieftine aici, nu am praf de omizi și aripi de gândaci, nici unguente unsuroase din ochi de oaie, ci *elixire* adevărate care vă pot oferi o nouă viață chiar și în agonia morții.

Luă porumbelul împăiat din colivia de pe platforma cea mai înaltă și îl arătă privitorilor. Apoi se întoarse cu spatele și, brusc, cu un gest larg, le arătă pasărea fluturându-și aripile zgomotos, în aer, plină de viață. Mulțimea strigă și aplaudă.

În timp ce Vitali începu o tiradă împotriva firii intrigante și fățarnice a fiecărui doctor din Londra, Solomon îi șopti la ureche lui Alyce.

— El ar trebui să joace la Curte. Piesele noastre nu sunt așa de impresionante ca asta.

Alyce se întoarse ca să-i răspundă, dar își dădu seama brusc că toți oamenii din mulțime se holbau la ea. Așa făcea și Vitali. Își întinse mâna spre ea.

— Priviți-o pe frumoasa mea fiică, Maria! strigă el.

„A uitat. Alyce îl înjură în gând. Ar trebui să fiu un băiat. Uită-te cum sunt îmbrăcată, prostule.”

O urcă pe scenă.

— A fost o biată ființă prăpădită și bolnăvicioasă când s-a născut. Și-a ucis mama zbătându-se în pântecul ei. Asta o călcă pe nervi pe Alyce. Dar, din această tragedie, mi-am învățat artele. Și uitați-vă la ea acum, e sănătoasă, puternică și cu părul de foc! Îi dădu jos pălăria pe care i-o împrumutase Solomon și îi lăsă cârlionții roșcați și aurii să-i cadă în jurul urechilor.

„Perfect, se gândi ea. S-a dus deghizarea mea. Mulțumesc, *signor*!”

Când îi arătă părul, câțiva membri chei din public începură brusc să fie mai atenți. Alții își pierdură interesul, începură să bombăne și să se îndepărteze. Vitali simți că pierdea atenția lor și se umflă mai mult în pene.

— Maria mă va ajuta cu o demonstrație pentru o nouă creație de-a mea. Ridică sabia lăsată pe scena cea mai înaltă și i-o înmână cu mânerul înainte lui Alyce. Ea o luă, încruntându-se. Intenționez să vă arăt, onorabili clienți, o alifie atât de minunată că e de-a dreptul incredibilă – e, nici mai mult, nici mai puțin, un dar de la Dumnezeu.

Mulțimea începu să strige, iar unii dintre oameni o necăjiră pe Alyce din cauza îmbrăcămintei ei ciudate. Ea se uită în jos, la Solomon. El se distra jucându-se cu gulerul lui.

— Ei bine, dacă ești un ticălos bețiv, ai o boală incurabilă, dincolo de puterile lui Vitali. Dar cu această *alifie* poți să vindeci orice rană făcută de un om care-ți dorește răul.

O gospodină din fața mulțimii pufni.

— E o glumă cumva? Am văzut cum au încercat să-l coasă doctorii pe bărbatul meu și chiar ei i-au făcut mai mult rău. Ce-o să facă un pic de ulei?

— Doamna mea, sunteți la fel de înțeleaptă pe cât sunteți de frumoasă. Vitali îi făcu cu ochiul. Alyce își dădu ochii peste cap. Dar veți vedea imediat. Acest lichid divin trebuie doar să atingă buzele atacatorului și carnea se va vindeca fără să rămână în urmă nici *cea mai mică* cicatrice.

Femeia strigă.

— Ale atacatorului? Trebuie să-l găsești pe cel care a făcut rana și să-l faci pe el să bea poțiunea? Nu cred că criminalii sunt așa de amabili!

Alți oameni începură să murmure, fiind de acord cu ea.

Zâmbetul fix al lui Vitali începu să zvâcnească și să se transforme într-o grimasă pe măsură ce mulțimea deveni tot mai agitată. Alyce nu-l ajuta – își lăsase sabia în jos și îl privea cu scepticism.

— *Taie-mă,* șopti el.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— *Taie-mi brațul.* Nu e o sabie *adevărată.*

Totuși, ea ezită. Privitorii deveniră ostili. Unele murmure se transformară în huiduieli.

Panica se vedea pe chipul lui Vitali. Probabil era prima dată când Alyce îl vedea exprimând un sentiment sincer.

— *Te rog!*

Alyce își deschise gura ca să răspundă, dar nu-i ieși niciun cuvânt. Ceva nu era în ordine. Strigătele și huiduielile din mulțime încetaseră. Trupurile înghesuite se îndepărtară și doi bărbați îmbrăcați în negru se îndreptară spre scenă.

Cel puțin, ea presupuse că amândoi erau bărbați. Silueta care îi atrăsese atenția prima dată se mișca fantomatic, mai mult plutea decât mergea, și purta o mască îngrozitoare, ca dintr-un coșmar, asemănătoare cu capul unei păsări, pe sub o pălărie cu bor larg.

Al doilea bărbat o sperie și mai mult. Era cel mai chipeș și sănătos cadavru pe care îl văzuse vreodată. Știa că era mort pentru că ea fusese cea care îl omorâse – cu un cuțit în burtă când el stătuse triumfător deasupra intrării pivniței din casa mamei ei.

Orășenii priviră tăcuți și uimiți cum perechea urcă pe scenă. Cu coada ochiului, Alyce îl văzu pe Solomon înghiontind oamenii cu disperare ca să-și croiască drum înainte. Și, în spatele tuturor, stând gârbovită într-un fel inconfundabil, o zări pe

Martha furișată printre standurile din piață.

„Șarpe mic…”

— Doamnelor și domnilor! spuse mortul, cu o voce la fel de autoritară ca a lui Vitali, dar fără afecțiune. Vă rog să vă ascundeți pungile. Să vă feriți privirea. Acoperiți-vă urechile. Plecați și nu vă mai întoarceți niciodată. Pentru că această pereche de ticăloși – vă jur pe Dumnezeul Atotputernic – nu dorește s-o plătiți cu monedele voastre, ci cu sufletele voastre!

Fețele din public erau inexpresive, oamenii nu știau ce să creadă sau ce să spună și așteptau să afle dacă era o întrerupere adevărată sau era altă născocire din piesa de teatru a lui Vitali. Ciudat, Vitali încă zâmbea; dar era un zâmbet distrat, ca și cum i se spărsese un vas de sânge din creier.

— Domnul meu, spuse el, dacă nu sunteți convins de meșteșugul meu…

„Mortul” râse.

— *Meșteșugul* dumneavoastră? Vă flatați singur, domnule! Sunteți un escroc, un șarlatan ca toți cei de teapa dumneavoastră. Singurul dumneavoastră talent e înșelăciunea – deși trebuie să recunosc, sunteți foarte talentat în practicarea ei.

Vitali se bâlbâi din cauza indignării. Mulțimea murmură. Cineva strigă în semn de acord și alții îl urmară. Pentru Alyce, acest lucru era îngrozitor de cunoscut – parcă ar fi fost înapoi în Fordham, ghemuită în pivnița mamei ei, ascultându-l pe vânătorul de vrăjitoare manipulându-și publicul în același fel. Se temea la fel de tare ca atunci.

„Cum de mai e viu?”

— Trucurile dumneavoastră sunt ultima noastră grijă. Însă fata asta… În cele din urmă, se întoarse ca să se uite direct la ea, chiar dacă vorbele lui erau adresate orășenilor. Ea se holbă la el și nu văzu nimic dincolo de ochii lui negri. Ea chiar are un Meșteșug. Unul ciudat și îngrozitor. Oricât ar încerca să se ascundă sub o îmbrăcăminte de băiat, creatura din fața voastră e o ticăloasă…

Ceva negru căzu brusc între cei doi, iar estrada se clătină din cauza greutății unui corp care se prăbuși pe ea. Cineva țipă. Alyce își închise ochii. Îi deschise după câteva secunde și își dădu seama de ceea ce se întâmplase.

Mortul nu mai stătea în fața ei, ci zăcea întins pe scenă, iar

pălăria lui cu pene se rostogolea în noroi. Corbul era peste el, atacându-i gâtul și fața.

Bărbatul mascat încercă să pășească peste trupul însoțitorului lui ca să o prindă pe Alyce, dar pasărea zbură spre el și, pentru o clipă, capetele lor negre, cu ciocuri, se oglindiră într-un fel bizar. Apoi își înfipse ghearele în masca de piele și amândoi se rostogoliră în mulțime. Privitorii se împrăștiară, țipând, iar Alyce văzu cum chipul lui Solomon apărea, dispărea și apărea din nou, ascuns în învălmășeală.

Lovi brațul mortului cu sabia când se rostogoli, dar Vitali avusese dreptate. Era de recuzită, la fel de ascuțită ca un picior de masă. Făcu un zgomot îmbucurător când lovi carnea, dar nu fu destul ca să-l împiedice pe bărbat să se ridice în picioare și să se repeadă asupra ei. Ea se dădu în spate și se urcă la următorul nivel al estradei. În spatele ei, Vitali fugi, pur și simplu, și sări cu capul înainte în mulțime, aterizâ prost și își scrânti glezna. Apoi se târî, scâncind, sub scenă.

La al doilea nivel, printre oale și sticle, erau și artificiile făcute de Vitali și, lângă ele, o lumânare care ardea mocnit. Alyce vârî una în cealaltă și le aruncă spre urmăritorul ei. Bufni într-un fel penibil când îi lovi pieptul acoperit cu haina brodată, apoi căzu inert la picioarele lui, înainte de a exploda cu niște flăcări drăguțe de culoare roz și de a-l arunca pe spate. Fundalul decorativ al estradei luă foc și începu să se dezintegreze.

„Mortul” urlă, strângându-și fața cu mâinile. Când se îndreptă spre ea, împiedicându-se orbește, Alyce se urcă mai sus și, din locul ei avantajos, văzu corbul și bărbatul mascat care încă se luptau pe pământ.

Apoi, deasupra zgomotelor făcute de flăcări, auzi din nou vocile. Lumea păru să încetinească de parcă ar fi fost scufundată sub apă, iar roșul și portocaliul se transformară în argintiu. Se uită la toate cu răbdare. Prin mulțimea agitată, niște siluete neclare pluteau și se legănau ca niște alge. Erau făcute dintr-o întunecime intensă, radioasă, în contrast cu trupurile celor vii, care păreau cenușii și lipsite de strălucire. Era Cealaltă Parte.

Și urmăritorul ei arăta altfel. Corpul lui avea aceleași margini clare precum cei vii, dar părea să aibă încă o siluetă, mai întunecată, în interiorul lui, una care se răsucea și se zvârcolea. Ca și cum ar fi fost închisă acolo împotriva voinței ei.

Chiar când stătea în picioare, simți dușumeaua putrezind sub ea. Știa că *ea* provoca totul. Avu din nou senzația pe care o simțise în hanul Lebăda, că un văl era rupt. Că din Partea Cealaltă ceva trecea până în lumea noastră. Și că ea nu putea să oprească acele spirite.

— Sari, Alyce! O să te prind!

Cuvintele lui Solomon ajunseră brusc la ea, ca printr-o ceață.

Își șterse funinginea de pe ochi, își prinse talia pantalonilor și sări de pe estrada arsă și distrusă. Solomon nu o prinse, ci doar îi amortiză căderea, căzând și el sub ea, cu brațele întinse.

Aerul era plăcut și răcoros departe de foc, iar Alyce inspiră adânc când se ridicară în picioare. Viziunile dispărură. Solomon își masă șalele.

— Cred că doamna Thomson te-a hrănit prea bine – ești mult mai grea decât atunci când te-am cărat până la Lebăda.

— Nu e vina mea că ești un slăbănog…

— Ai grijă!

Estrada era înghițită complet de flăcări și cheresteaua înnegrită cădea la pământ peste tot în jurul lor. Îl văzură pe Vitali ieșind grăbit din ascunzătoarea lui, mantia lui aurie transformându-se în cenușă în timp ce el dispăru în mulțime.

Privitorii îngroziți se îngrămădiră sub arcada Porții Noi. Înaintea focului, „mortul” încă mai scuipa și tușea. Celălalt bărbat își pierduse acea mască cu cioc din cauza corbului care i-o smulsese cu ghearele. Fața lui distrusă era prea îngrozitoare pentru a fi privită. Sub rădăcina nasului, nu mai *avea* o față. Avea doar un rânjet scheletic, înnegrit și acoperit de bășici.

— Haide! spuse Alyce, apucându-l pe Solomon de braț. Înapoi la palat! Nu vor putea intra acolo, nu-i așa?

Dar el era paralizat și trebui să-l tragă de cot de câteva ori până începu să se miște din nou. Se uită la ea de parcă nu o mai văzuse niciodată până atunci, apoi clipi și încuviință. Își croiră drumul cu forța prin mulțime, ferindu-se și strecurându-se prin îmbulzeală, până când ieșiră pe Poarta Nouă. Auziră huruitul estradei dincolo de zidurile cetății când, în cele din urmă, aceasta se prăbuși.

De acolo, urcară în fugă dealul Holborn și, când ajunseră iarăși pe drumul spre Palatul Whitehall, încetiniră ca să nu stârnească suspiciuni.

Doar atunci, Alyce văzu corbul care ținuse pasul cu ei pe tot

drumul și plana răbdător prin aerul plin de cenușă.

Capitolul XX

Alyce se holbă la șemineul rece și murdar de funingine din dormitorul lui Solomon. El se oferise să aprindă focul, dar era ultimul lucru pe care ea și-l dorea. Pielea de pe față încă îi era înroșită și sensibilă și, din când în când, simțea mirosul propriului păr ars.

— Ei bine, asta e dovada. Vânătorul de vrăjitoare era mort. Acum e viu. Maria Stuart chiar poate face ce a promis.

— Ești *sigură* că l-ai omorât? Să știi că oamenii pot supraviețui unei răni de cuțit.

— Sunt sigură. Am așteptat. Până la sfârșit. Amintirea aceea era o greutate pe care simțea că o căra tot timpul. Mai mult decât o greutate. Era o pată, o pată neagră.

— Dar jos pălăria pentru prietenul tău cu pene. A făcut o treabă bună.

Alyce zâmbi fără să vrea.

— Da. Se gândi pentru o clipă. Mama ta a avut vreodată un spiriduș?

— Un spiriduș? întrebă Solomon, așezându-se la birou pentru a răsfoi *Arcana.* Nu, ca să fiu sincer, n-am crezut niciodată în existența lor. Nu ți se pare un pic ireal să ai un însoțitor animal care să te urmeze peste tot și să-ți asculte poruncile?

— Solly, nu ți-ai ales momentul potrivit ca să fii sceptic!

El mai întoarse câteva pagini.

— Ei bine, sunt multe imagini frumoase cu animale aici, dar nimic despre spiriduși, spuse el fără să-și ridice privirea.

— A încercat să mă găsească tot timpul, spuse Alyce cu gândul departe. Chiar și în noaptea în care am fugit din Bedlam, m-a găsit. De atunci, mă urmărește. De fapt…

Tăcu o vreme.

— Ce? întrebă el.

— Cred că m-a urmărit dinainte de asta.

Expresia nedumerită a lui Solomon se schimbă într-una de spaimă când auzi niște bătăi în ușă.

— Ascunde-te! șopti Solomon. Se uită disperat în jur. În cufăr. Poți să-ncapi?

Dar Alyce nu era deloc îngrijorată. Bătăile și hârșâitul continuară să se audă și niște umbre mici se mișcară dintr-o parte într-alta în locul gol de sub ușă.

— Dacă sunt ei? Solomon aruncă lucrurile rămase din cufăr pe podea. Dacă e doctorul Dee?

— Nu-i el, spuse Alyce, ridicându-se de pe scaunul ei de lângă șemineul stins pentru a cerceta sursa zgomotului. Dacă nu cumva s-a micșorat mult de când l-am văzut ultima dată.

— *Ce faci?*

— Știu cine e.

Trase zăvorul încet și deschise puțin ușa.

Solomon o apucă de umăr.

— *Alyce...*

Un cioc negru și lucios apăru prin crăpătură, împreună cu doi ochi de culori diferite. Corbul se burzului, apoi intră în cameră, unde bătu din aripi, învârtindu-se nebunește în cerc de câteva ori, apoi se așeză pe candelabru. Penajul lui era mai mizerabil ca oricând, iar Alyce nu se putu abține să nu râdă. Era o minune că acea pasăre mai putea zbura cu niște pene atât de încâlcite.

Solomon păru mâhnit.

— Nu poate sta aici! Deja am prea mulți oaspeți!

— Parcă ți-am spus să m-aștepți afară, îi spuse Alyce corbului.

Îi mângâie capul cu sfială, iar el croncăni la ea.

— De unde-a știut cioara asta că suntem aici?

— Solomon, e un *corb.*

În acea după-amiază, când ajunseră la palat, Alyce încercase să-i spună corbului să stea pe lângă parc și grajduri, ca să nu le facă probleme, și se simțise prost când făcuse asta. Dar păsăroiul păruse să înțeleagă, se cocoțase pe poarta palatului și îi privise mergând cu ochii lui isteți.

Dar era evident că nu putuse să stea deoparte. Și, indiferent de necazurile pe care le-ar fi putut provoca, Alyce se bucură că era acolo. Doar atunci recunoscu ce bănuise tot timpul, chiar de când îl văzuse bătându-se cu Martha pe alee. Câți corbi puteau fi cu un ochi negru și unul alb? Și atât de mari?

— Îl cunoști? spuse Solomon.

Alyce clipi, uitând unde era.

— Pardon?

— Spuneai ceva înainte să fim întrerupți. Că l-ai văzut până să vii la Londra.

— Da. Nu. Nu știu. Poate e doar o coincidență. Dar ea știa că nu era așa.

— Continuă...

— Când locuiam cu mama, era un corb care obișnuia să vină acasă la noi. Ea îi dădea resturi de mâncare. Uneori venea cu noi când mergeam prin pădure. Arăta exact ca ăsta. Arătă cu degetul spre pasărea care coborî să cerceteze grămada de haine vechi ale lui Alyce, lovindu-le cu ciocul. Pecke. Așa îi zicea mama mea. Domnul Pecke.

Corbul își înclină capul dintr-odată și croncăni. Rămase nemișcat și se holbă la ea cu ochiul alb.

— Ei bine, acum ne-am lămurit, spuse Solomon. El e.

Alyce continuă să se uite la pasăre. Privirea ei o țintuia locului.

— Poate că e spiridușul mamei mele, nu al meu.

— Poate i-a spus să te protejeze dacă va fi ucisă. Poate de-asta e al tău acum.

Fantoma lui Ellen Greenliefe trecu repede prin fața ei. Își aminti cum stătea în fața casei la asfințit, așteptând să apară corbul, un spirit din pădure care venea să-și primească ofrandele. Alyce se speria când îl vedea planând în întuneric – se ascundea în casă când mama ei vorbea cu el. Dar niciodată nu crezuse că aveau o conversație adevărată.

Când privi ochii mici, ca niște mărgele, ai spiridușului, i se păru că mama ei o privea. Ba chiar o și judeca. Mama ei murise pentru ea, fusese arsă de vie, dar nu ceruse milă și nu le oferise vânătorilor de vrăjitoare nicio informație despre fiica ei. O ajutase să scape. Și ce făcea Alyce în schimb? Exista un *motiv* pentru care era în Londra. Chiar avea să renunțe și să se ascundă? Avea să pretindă că nu se întâmplase nimic?

— Solly, nu știu ce fac aici, spuse ea, morocănoasă. Care-i planul nostru?

— Ei bine, mă gândeam că poate ar trebui să încerci să te alături trupei Sussex’s Men. Pot să vorbesc cu domnul Adams. După aceea, vei putea merge în turneu cu noi. Măcar vei avea hrană și îmbrăcăminte.

— Hm, Solomon, știi că eu nu sunt un actor *adevărat*? Și nici măcar bărbat? Te-a păcălit propria deghizare?

— Știu, dar poți să faci și alte lucruri în afară de actorie. Poți să faci costume, decoruri, genul ăsta de lucruri.

Ea îi zâmbi cu tristețe. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să plece la drum cu o trupă de actori. Asta nu era o soluție. Da, probabil ar fi reușit să fugă de vânătorii de vrăjitoare – dar nu ar

fi găsit răspunsul la întrebările ei. Scrisoarea aceea blestemată. De ce nu putuse s-o scrie mama ei în engleză? De ce nu-i spusese totul când avusese ocazia?

— Alyce?

Nici măcar nu-și dăduse seama că plângea.

— Îmi pare rău, spuse ea, ștergându-și ochii. Doar că aș vrea să fie și ea aici.

Se uită la cufăr. Se uită în treacăt, dar știu că Solomon o observase.

— Știu, spuse el.

— Foarte bine, zise Alyce, încercând să schimbe subiectul. Poți întreba dacă mă pot alătura trupei. Măcar așa nu va mai trebui să stau tot timpul închisă aici. Și pot să te văd cum faci magie pe scenă.

Ea se ghemui pe pat, iar Pecke zbură prin cameră și se așeză pe un picior de pat.

— O să văd ce pot să fac mâine-dimineață, spuse Solomon. Dar acum ar trebui să te odihnești.

În timp ce Alyce își închidea ochii, îl văzu cum deschise cufărul, scoase *Necronomicon*-ul și o ascunse sub o grămadă de haine de-ale lui.

Capitolul XXI

În următoarea dimineață, Solomon ieși din dormitor în timp ce Alyce continua să fie amețită de somn.

Când, în sfârșit, se ridică din pat, încă înțepenită din cauza eforturilor din urmă cu o zi, se întoarse direct la cărți. Pecke privi paginile în timp ce ea le răsfoi alene, sărind de pe masă pe umărul ei și înapoi. Din când în când, părea plictisit și mergea tropăind până la ușă cu ghearele lui, apoi se holba la ea de parcă aștepta vizitatori.

Alyce își petrecu o oră răsfoind frustrată cărțile pe care nu avea chef să le citească. O interesa doar *Necronomicon*-ul. Chiar dacă nu înțelegea niciun cuvânt din acea carte, parcă o chema, îi cerea atenția. Alyce era gata să-și întindă mâinile spre grămada de haine în care era ascunsă, când Solomon dădu buzna pe ușă.

— Vrea să te vadă, spuse el.

— Ce? zise ea, așezându-se din nou pe scaun și dându-și la o parte o șuviță rebelă din ochi. Arăta vinovată. Cine?

— Domnul Adams. În după-amiaza asta, în timpul repetițiilor. I-am spus că trebuie să plec și să te-aduc din oraș pentru că lucrezi la Worcesters Men. Ar trebui să-ți inventezi o poveste.

— Povestea mea?

— Ei bine, nu povestea ta. Povestea lui Alex. Tu o să fii Alex.

— A, da. Se ridică pentru a bea ceva. Gura îi era neobișnuit de uscată. Solomon adusese niște apă într-un urcior de cositor în noaptea trecută, dar uitase să ia pahare, așa că trebui să o soarbă direct din gâtul urciorului. Iartă-mă, spuse ea, ștergându-și buzele. Cărțile alea mă fac să mă simt… ciudat.

Solomon o privi la fel de pătrunzător ca pasărea care stătea pe candelabru.

— Vreo carte anume?

— Nu, spuse ea, simțind că-i ardeau obrajii.

— Ascultă, spuse el ridicând *Arcana* de pe masă. Dacă vrei să te-ntâlnești cu trupa, trebuie să-ți scoți din cap chestiile astea. Actorii sunt superstițioși. Domnul Adams nu ne mai lasă să jucăm *Criminalul Michael* pentru că i s-a părut că l-a văzut pe diavol stând lângă el în ultimul act. Domnul Gavell are niște pantaloni norocoși pe care nu i-a spălat de un an. Pute.

— Și care e ideea?

— Ideea e că până și cea mai mică *aluzie* la orice nu e natural nu o să le pice bine. Așa că trebuie să ascunzi orice are legătură cu vrăjitoria.

Pecke țipă.

— Ei bine, aș putea încerca, spuse Alyce. Dar nu e așa de simplu.

— Ba e. Trebuie doar să nu faci vrăji și chestii din astea.

— Dar uneori nu am de *ales.* Când am avut acea… criză… la Lebăda, n-am făcut-o intenționat. Același lucru s-a întâmplat și ieri, pe scena lui Vitali. Și când au încercat să mă jefuiască vagabonzii ăia pe malul râului. Se întâmplă ceva atunci când mă sperii. Eu nu vorbesc cu morții. Morții vorbesc cu mine. E ca și cum…

— Ca și cum ce?

— Ca și cum ei *m-ar căuta.* Ca și cum m-ar *folosi* pentru ceva.

Era multă liniște în cameră. Solomon părea mai îngrijorat ca niciodată.

— În cazul ăsta, spuse el în cele din urmă, va trebui să ai grijă să nu te mai sperii.

Sala Mare era întunecată și semăna cu o peșteră, așa că lui Alyce îi trebui un moment să se obișnuiască după lumina orbitoare a soarelui din curte. Un foc fusese aprins în șemineul imens. Ultimul mesean plecase, mesele lungi fuseseră curățate de resturile prânzului și singurul sunet care se auzea era ecoul celor trei bărbați care mutau cutiile și recuzita la capătul cel mai îndepărtat de ușă. Doi dintre ei încercau să mute modelul ascuțit din lemn al unui copac – care avea frunzele vopsite prinse cu câteva cuie de crengile drepte în timp ce al treilea scotea niște costume dintr-un cufăr și le cerceta starea. Umblau cu pași grei pe o scenă mică, ridicată la aproape un metru și jumătate deasupra lespezilor de piatră ale sălii.

— Domnul Adams e tipul cărunt din mijloc. O să te prezint. Dar te avertizez – nu e prietenos tot timpul.

— Nici nu mă așteptam la altceva, spuse Alyce, sec.

— Ține minte ce ți-am zis. Îi plac complimentele.

Când se apropiară, John Adams cerceta o mantie roșie de catifea. Era foarte pătată și avea o gaură mare lângă tiv. Își băgă un deget prin ea și înjură în șoaptă.

— Domnule Adams, spuse Solomon. Acesta e băiatul despre care v-am povestit. Meșteșugarul. Domnul – îi stătu inima în loc

– Greenliefe. Alexander Greenliefe.

Adams se învârti și se holbă la Alyce, cu gura strâmbată într-o grimasă. Fața lui arăta ca un burduf gol.

— Meșteșugar? spuse el, accentuând a doua jumătate a cuvântului.

„Știe, se gândi Alyce, simțindu-și inima grea. Știe că sunt fată. Deja m-a citit.”

— Nu pare să fi văzut zece veri la viața lui.

Alyce se relaxă, încercând să nu ofteze prea tare.

Adams făcu un pas înainte.

— Harper mi-a spus că ai lucrat pentru Worcester’s Men.

— Așa am făcut, domnule. Și, înainte de asta, am fost ucenicul marelui Lorenzo Vitali din Milano.

Se strâmbă la față.

— Vitali. Unde-am mai auzit eu numele ăsta?

— Mă scuzați, domnule, dar toată lumea a auzit de numele lui. Este cel mai bun mașinist care a existat vreodată.

— Și de ce pleci de la trupa Worcester?

Vorbi așa cum repetaseră.

— Pentru că sunt niște țărani needucați care nu recunosc un geniu când îl văd. Domnul Harper mi-a spus că dumneavoastră sunteți un vizionar. Că sunteți mai deschis la minte. Simt că, sub îndrumarea dumneavoastră, arta mea va putea să-și realizeze mai ușor potențialul. Bineînțeles, dacă mă acceptați. Făcu o plecăciune înceată. Cu coada ochiului, îl văzu pe Solomon zâmbind.

Când pronunță cuvântul „vizionar”, fața lui Adams păru să se umfle un pic, iar buzele lui se ridicară ca să formeze ceva asemănător unui zâmbet.

— Așadar, ești mașinist. Nu actor.

— Cel mai talentat din Londra.

— Ai foarte multă încredere în tine pentru un băiat atât de tânăr.

— Sunt mai în vârstă decât arăt, spuse ea. Sunt mai mult decât se vede.

— De obicei, oamenii cu o părere așa de bună despre ei înșiși cred că ar trebui plătiți mai mult decât merită. Contele de Sussex nu e un om care să arunce ușor cu banii în stânga și-n dreapta.

— Nu cer leafă. Doar hrană și găzduire.

— Nu vrei să fii plătit? spuse Adams râzând.

— Ocazia de a-mi practica meșteșugul e o plată suficientă, domnule!

El o privi cu ochii lui pătrunzători și cenușii care se potriveau cu părul lui de pe tâmple. Probabil fusese chipeș în tinerețe, înainte ca timpul să-i distrugă fermitatea pielii. Urmă o tăcere. Nimeni nu mișcă. Ambii actori se uitau tot la ea.

— Hai să facem o înțelegere, băiete, spuse el în cele din urmă. Lasă-mă să văd ce poți să faci. Nu în seara asta, bineînțeles – nu pot să risc reputația noastră la Curte, în fața Maiestății Sale, dar când o să jucăm în teatru, la Poarta Episcopului, atunci poți să-mi arăți meșteșugul tău. Vei mânca împreună cu noi și vei sta aici în palat, dar doar în odaia domnului Harper. Și nu vei fi plătit până când nu voi considera eu că meriți.

— Sunteți foarte amabil, domnule, spuse Alyce, făcând încă o plecăciune măsurată și elegantă, în ciuda faptului că îi venea să leșine din cauza ușurării.

— Harper poate să-ți arate piesele din repertoriul nostru – sunt ceva mai sofisticate decât cele prezentate de mizerabilii de la Worcesters Men – și ar trebui să urmărești și spectacolul din seara asta.

— Aș fi onorat.

— Bine. Foarte bine. Bun.

O mai privi puțin, apoi se întoarse repede la cutia cu costume.

Alyce tocmai se pregătea să vorbească cu Solomon, când domnul Adams o strigă dintr-odată peste umăr.

— Domnule Greenliefe, ești meșteșugar, nu-i așa? Știi să coși?

Alyce ridică din umeri.

— Bineînțeles că da!

— Atunci poți să-ncepi să cârpești hainele astea. Știu că e treabă de femeie, dar te vei descurca.

Alyce și Solomon se uitară unul la celălalt și văzură că amândoi se chinuiau să-și mențină o expresie serioasă a feței.

HOPKINS

— Așadar, ai pierdut-o din nou, spuse doctorul Dee, căutând printre resturile care îi acopereau laboratorul. Își ridică astrolabul, cu discurile de alamă suprapuse strâmbate și îl

aruncă iar pe podea.

Hopkins se holbă la el pentru o clipă, râse, apoi tuși tare pentru că funinginea din incendiul de la Poarta Nouă încă se ținea de plămânii lui.

— *Eu* am pierdut-o? Dumneavoastră ați ținut-o închisă, doctore! Într-o cușcă. În casa dumneavoastră. Și tot a reușit să distrugă locul ăsta și să plece. Nu aveți dreptul să învinuiți pe nimeni.

Doctorul se enervă. Încercă să mute din loc o grindă căzută, dar înjură și se dădu mai în spate, sugându-și degetul pentru a-și scoate o așchie.

— Nu fata a făcut asta. *Aia* a făcut-o. Arătă spre cadavrul femeii din Bedlam, proptit ca o păpușă veche de barele cuștii. Ea a chemat... ceva.

— Dumnezeule! O vrajă pe care marele doctor Dee n-o înțelege. Am intrat într-un teritoriu necunoscut.

Dee se repezi la el și își ridică un deget osos în fața lui.

— Chiar trebuie să-ți amintesc că o am de partea mea pe regina Maria? Ar fi bine să-ți ții batjocurile pentru tine, ticălosule! O vorbă să-i spun și-o să te chinuiască așa cum nici n-ai visat. Cine știe? Poate te va trimite înapoi la zgripțuroaicele alea.

Hopkins își simți inima moartă bătând tare. „Nu o să mă-ntorc acolo, se gândi el. Nu pot să mă-ntorc acolo.” Apoi, panicat, își dădu seama că nu el hotăra asta.

— Unde ți-e fala acum? Nu-mi spune că neînfricatul și înspăimântătorul John Hopkins se teme de câteva bătrâne? Doctorul Dee râse. Ar trebui să fii recunoscător că am intervenit. Noi te-am *salvat.* Maria ar fi putut să te lase să le înduri ospitalitatea, dar i s-a părut că ai fi mai de folos pentru altceva. A făcut troc pentru viața ta în cel mai nedemn mod. Dar acum îi aparține. Ești un câine în lesă, nimic mai mult. Amândoi sunteți.

Hopkins își scoase sabia. Îl auzi pe Caxton strângându-și degetele în spatele lui. Spițerul de doi bani nu trebuia să mai iasă viu din casa lui. Hopkins simți că îi fierbea creierul în interiorul craniului.

— Ai grijă, îi spuse doctorul, făcând câțiva pași în spate. Regina va veni la Londra, asta e ceva sigur. Dacă vrei să scapi vreodată de viața ta blestemată și jalnică, atunci ai face o mare greșeală dacă m-ai ucide.

Se priviră tăcuți în laboratorul distrus. Hopkins inspiră de câteva ori. Nasul și gâtul încă îl usturau după incendiul din urmă cu o zi. Un porumbel zbură alene printre căpriori.

„Mai târziu, își spuse el. Poți să te ocupi de el mai târziu.” Așteptă să-i mai treacă furia înainte să vorbească. Chiar era furios?

Nu – simțea doar jale. Jale pentru el însuși. Jale pentru moartea lui, care se petrecuse în urmă cu câteva luni.

— Doctore, aveți nevoie de noi la fel de mult cum avem noi nevoie de dumneavoastră, spuse el, îndreptându-se. Poate aveți protecția Mariei, dar ea vă va lua capul dacă va veni la Londra și nu o veți prinde din nou pe fată. Flutură vârful sabiei în jurul gâtului lui Dee. Iar clarvăzătoarea dumneavoastră e inutilă acum. Așa că aveți nevoie de noi mai mult ca niciodată.

— Am și alte arte…

— Scutește-mă de lăudăroșenia ta, bătrâne! Știm unde a fost dusă. Haideți să ne iertăm reciproc pentru toate jignirile – „deocamdată”, adăugă el în mintea lui – și să terminăm ce avem de făcut.

Doctorul Dee își strânse ochii într-un fel care sugeră că se bucura de cooperarea lor la fel de mult ca Hopkins.

— Foarte bine. Lămuriți-mă!

Hopkins își băgă sabia în teacă.

— Am avut o mică discuție cu domnul italian pentru care a lucrat fata. Se pare că încă e cu fiul acelei creaturi și că s-a alăturat trupei de teatru Sussex’s Men deghizată ca băiat.

Hopkins văzu că fața doctorului Dee se încordă.

— S-a alăturat trupei?

— Da.

— Atunci trebuie să acționăm și mai repede.

— De ce?

— Trupa Sussex’s Men e la Curte acum. Joacă în Whitehall. În fața Elisabetei.

— Și când vine regina Maria?

— Maiestatea Sa va fi cu noi, în persoană, la noapte, la miezul nopții, spuse doctorul Dee.

— Atunci duceți-ne acolo cât mai repede! Poate s-o primească pe fată drept cadou de bun venit.

Capitolul XXII

Îi trebui aproape o oră să coasă gaura din mantie și, în tot acest timp, trupa Sussex's Men striga în diferite scene ce păreau să facă parte dintr-o piesă de răzbunare mai degrabă bombastică. Pe la jumătatea piesei, mai veniră doi actori, dar domnul Adams spuse că mai lipseau câțiva.

Alyce privi actorii în timp ce cosea și recunoscu că îi plăcea interpretarea lui Solomon mai mult decât a celorlalți – personajul lui avea sensibilitate, vorbea cu blândețe și era o plăcere să-l privească și să-l asculte printre loviturile și strigătele celorlalți bărbați mai în vârstă. Pentru că niciun actor nu era costumat, înțelese motivul de-abia după o vreme: Solomon juca un rol feminin. I se păru că exagera un pic feminitatea pentru un efect comic – era prea îmbujorat și leșina cam des –, dar, per total, interpretarea lui era echilibrată.

Când Alyce termină, domnul Adams întrerupse scena și veni să-i cerceteze munca.

— Impresionant, spuse el, ținând bucata de mantie cusută în fața ochiului și mirosind-o. Și celelalte?

— Celelalte? întrebă Alyce.

— Celelalte costume! Fir-ar să fie, avem trei cufere pline cu ele, băiete! Gesticulă spre două cufere din colțul scenei. Toate au nevoie de un pic de atenție. Și, când termini cu ele, poți să te uiți la chepeng. Ceva se tot blochează când deschidem porțile iadului.

Alyce începu să sorteze grămezile de mantii, pălării, cămăși, pantaloni și lenjerie. Din fiecare cutie ieșea mirosul dulceag și intens de sudoare veche, făcând-o să se întrebe de când nu mai fuseseră spălate acele costume.

Reparațiile aveau să dureze ore întregi. Poate chiar și zile. Nu se gândise la consecințele acceptării în trupă, cu excepția prelungirii ședерii la palat. Bineînțeles că ei s-ar fi așteptat ca ea să muncească.

Dar, când degetele i se obișnuiră cu acul și ața, se întrebă dacă ar fi fost fericită dacă s-ar fi alăturat cu adevărat trupei Sussex's Men. Pentru totdeauna. Poate că ar fi trebuit să scape de toate intrigile. Ar fi putut pleca din Londra, ar fi putut scăpa de vânătorii de vrăjitoare și de Maria; ar fi avut mai mult timp să învețe Meșteșugul și ar fi putut petrece mai mult timp cu

Solomon.

Își înțepă degetul mare cu acul și înjură. O picătură mică și rotundă de sânge îi apăru pe piele. Cum de îi trecuse prin minte ultimul gând? Nu doar atât – îi intrase pe furiș în minte și le umbrise pe celelalte.

Îi aruncă o privire lui Solomon, care își spunea replicile în șoaptă și cu fruntea încruntată, apoi dădu din cap și se apucă din nou să-i coasă ciorapii.

Alyce lucră până când o dureră încheieturile și ochii. Se concentră atât de tare încât de-abia recunoscu transformarea Marii Săli pe măsură ce se întuneca.

În timp ce actorii repetaseră, mesele fuseseră scoase afară de servitori și rânduri de bănci fuseseră puse în trei părți ale sălii. În mijlocul podelei, chiar în fața scenei, erau douăsprezece scaune mari care înconjurau un tron decorat cu o grămadă de ornamente.

Copacul de recuzită fusese așezat în colțul scenei și un șireang fusese agățat de una dintre crengile lui – evident, era o parte importantă a piesei care urma să fie prezentată. Fuseseră aduse și două paravane aurite ca să acopere intrarea în cămară, iar cele trei roți imense cu lumânări care atârnau de tavan luminau scena. La marginile scenei fuseseră puse și felinare, iar restul sălii era cufundat în întuneric. Spațiul fremăta din cauza unei energii stranii care semăna mult cu o vrajă.

Când ferestrele negre ale Marii Săli reflectară doar luminile dinăuntru, domnul Adams chemă membrii trupei în zona din spatele paravanelor. Numărul lor crescuse cu încă șase bărbați – patru actori și doi muzicieni dar, în timp ce ascultă bombăneala lui agitată, află că mai lipsea un bărbat, domnul Gasper.

— Atunci alegem altă piesă…

Sugestia veni de la domnul Gavell, cel cu pantalonii nespălați.

— *Nu putem,* șopti domnul Adams. Maiestatea Sa a cerut *în mod special* Sărutul rușinos.

Alyce își ciuli urechile. Așadar, era sigur că regina avea să fie în public. Și, dacă *ea* ar fi fost acolo, poate că ar fi venit și doctorul Dee cu ea.

Pentru o clipă, îi trecu din nou prin cap ideea de a o aborda pe Elisabeta și de a o informa despre trădarea doctorului Dee și despre complotul Mariei. Apoi, după ce doctorul ar fi fost închis, ar fi putut să-i ceară ce voia.

Poate în timpul torturii.

Tremură, devenind brusc conștientă de cât de rele deveniseră gândurile ei.

Servitorii aduseră pâine, brânză și carne rece din bucătărie pentru actori, iar Adams continuă să se certe cu Gavell. Din spatele paravanelor, Alyce auzi cum sala se umplea de curteni care se întorceau de la cină și, după zgomotul pe care îl făceau, își dădu seama că toți băuseră mult vin.

— Când o să-l găsesc pe maimuțoiul ăla… Pumnii lui Adams se albiră. Mai avea puțin și rupea scenariul pe care îl ținea în mâini. Sigur zace beat într-un șanț!

Alt actor, domnul Lyons, care stătuse într-un colț al cămării privindu-și cina foarte concentrat, își ridică brusc brațele și căzu pe spate de pe scaun. Alyce îl urmărise toată după-amiaza. Când nu era pe scenă, tresărea și bombănea tot timpul. Părea cam nebun.

— Eu voi juca rolul lui Gasper! Pot să-i joc pe Furio și pe servitori. Știu replicile. Știu toate replicile. De fapt, puteți să plecați toți acasă, râse el și bătu din palme.

— Domnule Lyons, nu puteți juca rolurile servitorilor, spuse Adams cu disperare, pentru că nu avem pe nimeni care să joace rolul diavolului.

— A, exact, pe nimeni, zise Lyons, bâțâindu-și degetul. Dar nu aveți nevoie de nimeni. Doar de un corp. Diavolul nu are replici. Sunt sigur că putem găsi un om care să stea în locul lui pe scenă.

Adams se gândi o clipă.

— Are dreptate, intonă Gavell, dând din cap furios, ceea ce îi umflă bărbia dublă.

Conducătorul trupei inspiră adânc și se uită la jucătorii adunați în spatele scenei, dintre care mulți începeau să se costumeze.

Alyce încremeni când el o privi.

— Tu, băiete, strigă el. Știi piesa *Sărutul rușinos*?

— Trupa Worchester’s Men n-a jucat-o niciodată.

— Nu contează. Adams își flutură mâna nepăsător. O vei face! Ai o înfățișare răutăcioasă. Cred că vei fi un diavol pe cinste.

— Dar, domnule Adams, începu Alyce să protesteze, eu nu sunt actor…

Dovedise asta în spectacolul lui Vitali și s-ar fi bucurat să nu

mai pună niciodată piciorul pe scenă cât mai avea de trăit.

— Nu va trebui să joci, spuse el. Așa spusese și Vitali. Porți costumul, te vedem ieșind pe chepeng, domnul Harper își va ține discursul, va urma sărutul și vei dispărea din nou. Și, oricum, ai timp să te uiți pe scenariu până la actul al doilea.

Nu i se păru o idee bună. Dacă doctorul Dee era în public? Sângele din venele lui Alyce începu să circule ca melasa caldă.

— Chiar nu…

Ceilalți actori aprobară decizia în cor. Unii dintre ei chiar veniră la ea și o loviră ușor pe spate ca să o încurajeze. Toți erau de acord cu domnul Adams. Toți în afară de Solomon, care își răsucea gulerul plisat cu degetele și se prefăcea că nu auzise discuția.

— Păi, dacă nu credeți că voi distruge toată piesa…, spuse Alyce.

Dar hotărârea fusese luată. Actorii se apucară din nou de mâncat și de pregătit costumele. Când domnul Adams îi arătă costumul ei, își dădu seama brusc că nu putea să se dezbrace până la lenjerie de față cu trupa. Merse în cămară ca să se schimbe, ceea ce li se păru tuturor un pic ciudat.

Costumul era format din aceeași mantie pe care o cârpise aproape toată după-amiaza, o haină roșie ca sângele, pantaloni și o pălărie bizară și strâmtă, tivită cu pene roșii și negre. Mirosise rău în brațele ei, dar mai rău când o purta, căldura și mișcările ei eliberând toate mirosurile urâte ascunse. Materialul părea ușor umed, de parcă nu se uscase bine după ce domnul Lyons își terminase rolul pe scenă.

Când, în cele din urmă, se încălță cu papucii încrețiți și ieși clătinându-se din cămară, actorii din trupă își făcură cruce. Unul dintre ei murmură o rugăciune. Chiar *erau* superstițioși. Pentru Alyce, diavolul era doar o poveste pe care o spuneau sătenii din Fordham. I se părea ciudat că ea, mama ei și modul lor de viață făceau parte din acea poveste, chiar dacă nu o cunoșteau și nu credeau în ea. Ciudat și nedrept.

Dar chiar și în oraș, la Curte, toți oamenii se temeau de diavol. Chiar și când era îmbrăcat prost, ca Alyce. Toți cu excepția lui Solomon, bineînțeles, care era singurul ce zâmbea. Încercă să nu se uite la ea când își îndreptă mânecile rochiei. Fața lui era ascunsă sub un machiaj de femeie, iar buzele îi erau rujate.

În cele din urmă, domnul Adams veni lângă ea și zise:

— Tț, tț. Ești foarte slab, chiar și pentru un băiat. Cineva să-i găsească o curea! Unul dintre actori i-o aduse. Alyce și-o prinse în jurul taliei, dar, chiar și după ce o strânse cât de tare putu, tot i se păru că îi alunecau pantalonii la fiecare pas.

— Va trebui s-o faci, spuse Adams, oftând.

Apoi se întoarse, se calmă și merse în fața paravanelor.

Mulțimea din Sala Mare deveni, dintr-odată, ciudat de liniștită. Se auziră multe foșnete până când tăcerea fu întreruptă de vocea unei femei. Domnul Adams vorbea și el, dar Alyce nu putu auzi ce spuneau ei.

Actorii ascultau cu atenție. Alyce merse unde stătea Solomon.

— E regina, șopti el, observând-o lângă cotul lui. Adams îi cere indulgență înainte de începerea piesei.

— Indulgență? Vrei să spui iertare, zise Alyce. Uită-te la mine, nu o să iasă bine!

— O să fii bine. Doar stai în mijlocul scenei și ai grijă să pari diabolică. Poți să faci asta, zise și o strânse de umăr.

Când schimbul din față păru să se fi sfârșit, cei doi muzicieni ai trupei începură să cânte la flaut, acompaniați de unul dintre actorii care băteau toba. Apoi Adams ținu un discurs introductiv și, înainte ca Alyce să-și poată aduna gândurile, domnul Lyons sări pe scenă, iar cuvintele îi ieșiră răsunătoare și clare de pe buze. Piesa începuse.

— Când vine rândul tău? îi șopti Alyce lui Solomon la ureche. El nu răspunse.

Părea pierdut într-un moment de concentrare intensă. Când îl împunse în coaste cu degetul, el îi înmână, pur și simplu, scenariul lui și, încet, cu o grație ciudată, merse în fața publicului în hainele lui femeiești.

Stătu acolo atât de mult timp că i se părură câteva ore. Alyce ascultă primul act simțindu-se un pic stânjenită. Nu era chiar speriată sau nervoasă, ci mai degrabă nesigură.

Din câte își dădea seama, piesa *Sărutul rușinos* era despre o mamă vitregă și rea (rolul lui Solomon) care se măritase cu un văduv bogat și era hotărâtă să pună mâna pe averea lui. De asemenea, încerca să scape și de copiii lui și era dispusă să facă lucruri îngrozitoare pentru a înlătura pe oricine stătea în calea ei spre moștenire. Abia înainte de sfârșitul primului act, Alyce înțelese brusc ce se sugera: Solomon juca rolul unei vrăjitoare.

O *vrăjitoare.* Era prea ridicol pentru a fi exprimat în cuvinte.

Când începu actul al doilea, domnul Lyons apăru în fața ei cu un recipient cu farduri și, înainte ca Alyce să poată protesta, îi pictă o pereche de sprâncene groase și negre, o barbă ascuțită și o mustață pe față ca să îi completeze transformarea.

— Nu mai e mult, șopti el, arătând spre o replică din următoarea pagină a scenariului: *diavolul intră.* Noroc!

Zâmbetul lui părea prea mare pentru fața lui și era mai degrabă înspăimântător decât liniștitor.

Chiar în fața ușii cămării erau câteva trepte foarte mici din lemn care duceau în culise. Domnul Lyons îi făcu semn să vină după el, dar, în loc să urce pe scenă, îi arătă podeaua, unde era destul spațiu pentru un adult să se târască pe sub dușumea. Alyce mai aruncă o privire la scenariu ca să-și memoreze indicațiile, apoi se lăsă pe vine și își croi drum cu greu prin întuneric.

Chepengul arăta ca un pătrățel de lumină deasupra ei. Pașii celorlalți actori se auzeau tare deasupra și eliberau norișori de praf dintre scânduri, care ajungeau jos, la nasul ei. Bătăile inimii ei păreau să se sincronizeze cu pașii lor.

Cuvintele lui Solomon răsunară prin Marea Sală. Spunea o vrajă, în latină: *„Nunc, per vota nostra, diabolus ipse surgat!”*

Acela era indiciul ei.

Alyce împinse chepengul. Nu se urni din loc. Își aminti cuvintele domnului Adams, prea târziu: „Ceva se tot blochează când deschidem porțile iadului”.

În sală era liniște. Îl auzea pe Solomon pășind rușinat. Încercă din nou. Nimic. Era ca și cum ar fi fost bătut în cuie.

Apoi, treptat, o tuse înceată și niște murmure începură să se audă din public. Alyce și-o imagină pe regină foindu-se neliniștită pe tron, se gândi că ar face de rușine toată trupa, în vreme ce Solomon, care stătea singur pe scenă, îndura nemulțumirea Curții.

Se încordă și împinse chepengul cu tot spatele, iar acesta cedă în cele din urmă. Căzu făcând zgomot pentru că fusese deschis cum nu trebuia. Cineva din sală chicoti. Alyce începu să intre în panică, simțind fiori pe șira spinării din cauza umilinței. Bietul Solomon nu merita asta.

Se ridică din gaura de pe scenă cu câtă demnitate putu, ceea ce nu era mult în acele circumstanțe, și se uită la publicul agitat.

Era departe de luminile scenei, de-abia le vedea fețele – dar *putea* vedea forma neagră a podiumului din centrul sălii și sclipirea mătăsii și a bijuteriilor din locul în care regina stătea pe tron, privind desfășurarea catastrofei. Alyce își simți inima strânsă într-un pumn încleștat.

Solomon stătea în stânga ei, complet nemișcat. Ea se întoarse cu fața la el. La început, se gândi că el nu avea să spună nimic, că intrarea ei întrerupse piesa.

Mărul lui Adam i se ridica și cobora pe gât. Apoi își deschise buzele de un roșu aprins și își începu discursul cu o voce falsă de femeie:

„O, *demon chemat prin arte negre, interzise,*
Uită-te la munca mea cu ochiul tău rău...”

Așa și făcu. Îl urmări cu privirea în timp ce el se plimbă pe scenă, cu versurile ieșindu-i din piept, vrăjind-o unde stătea. Își dădea seama că spectatorii se liniștiseră brusc. Păreau la fel de fascinați ca ea. Toți oamenii din Sala Mare păreau să-și țină răsuflarea, încordați ca aerul dinainte de furtună.

„... și să încheiem pactul diavolesc cu buzele noastre.” Înainte să-și dea seama, discursul se termină, îi simți răsuflarea caldă pe piele și fu sărutată de el.

Îi veni să râdă – pe de o parte din cauza fricii, pe de altă parte ca urmare a euforiei. Solomon, un tânăr îmbrăcat ca o vrăjitoare, o săruta pe ea, o vrăjitoare, îmbrăcată ca diavolul. Dar, chiar dacă nu i-ar fi privit publicul, tot nu ar fi râs, pentru că ar fi trebuit să se îndepărteze de el și era ultimul lucru pe care voia să-l facă. Așa că râse în gând, un râs ce îi răsună prin tot corpul și o făcu să strălucească.

Solomon făcu câțiva pași în spate. Vraja dintre ei se rupse, iar Alyce se simți, dintr-odată, expusă. Urmă o tăcere chinuitoare. I se păru că oamenii din public nici măcar nu clipiseră de când ea urcase, împiedicată, pe chepeng.

Când se uită la ei, văzu de ce. Nu avea nicio legătură cu ea, cu intrarea ei, cu Solomon sau cu sărutul.

Regina Elisabeta își părăsise tronul și înaintase până la marginea scenei. În spatele ei, însoțitorii își frângeau mâinile și se uitau speriați unul la altul. De la acea distanță, Alyce văzu bine chipul reginei pentru prima dată: era slab, ascuțit, nefiresc de alb. Era și trist. Ochii ei melancolici studiară fața lui Alyce și, țintuită locului de acea privire, Alyce își dădu seama brusc unde

o mai văzuse pe regină.

În Bedlam. Era femeia-vânător de vrăjitoare care venise s-o ia din Bedlam în acea noapte geroasă de iarnă, noaptea în care ea evadase. Acei obraji simțiseră cândva cât de ascuțite erau unghiile lui Alyce. Făcu doi pași în spate pentru că toate temerile ei se adunară sub forma acelei femei. Solomon își drese vocea. Lumina portocalie a lămpilor și lumânărilor deveni tot mai rece.

„Nu, nu acum, se gândi Alyce. Nu în fața acestor oameni…”

Același văl luminos coborî pe ochii ei, iar vocile se întoarseră, mai tari ca niciodată. Fantome negre cu forme neclare intrară pe furiș în sală și plutiră pe scenă, făcând paravanele și felinarele să se legene și să zăngăne. Una dintre crengile copacului de recuzită se crăpă și căzu, iar spectatorii suspinară îngroziți – cu excepția reginei, care o privea calmă pe Alyce în timp ce morții se îngrămădeau în jurul ei.

Alyce scrâșni din dinți și își dori să se oprească totul, dar vocile erau asurzitoare. Apoi se uită la public, la oamenii printre care nu avea să-și găsească niciodată locul și își dădu seama, simțind că i se ridica o mare piatră de pe inimă, că nu trebuia să se oprească. Nu *voia* să se oprească. Poate pentru că deja se întâmplase de trei ori sau poate pentru că citise *Necronomicon*-ul, prezența morților nu o mai speria. Intenționat sau nu, îi chemase. Și dacă tot erau acolo, ar fi fost bine să se facă utili.

Expiră, iar respirația ei puse capăt furtunii. Lumânările și felinarele se stinseră, iar Sala Mare fu cufundată în întuneric.

Capitolul XXIII

Diavolița și iubitul ei săriră prin haosul din sală și îmbrânciră curtenii panicați, alergând dintr-o parte într-alta. Alyce îl trase pe Solomon de mâneca rochiei, putând să-și găsească drumul printre corpurile grăbite și scaunele răsturnate datorită luminiscenței stranii care nu-i dispăruse încă din fața ochilor.

Se strecurară prin crăpătura marilor uși duble ale sălii și ajunseră în curtea luminată de stele.

Când ajunseră la intrarea în pasaj, Solomon își trase brațul, se eliberă din strânsoare și refuză să meargă mai departe.

— *Haide,* Solly…

— De ce-ai făcut asta?

— Am încercat să-ți spun, nu pot controla chestia asta!

Dar asta nu mai era în întregime adevărat.

Solomon se uită în spatele lui.

— Dar, Alyce, nu poți fugi de regină. O să ne omoare. Sau, dacă n-o face ea, o să ne omoare domnul Adams.

— Solomon, *ea* a fost. Porni spre camera lor, iar el o urmă fără tragere de inimă. *Știam* că am mai văzut-o.

— *Ai* mai văzut-o – am văzut-o împreună, ieri, în curte…

— Nu, înainte de asta. Ajunseră la ușa camerei, iar ea se învârti. Ea este femeia din Bedlam. Cea care a încercat să mă răpească prima dată.

Solomon se uită la ea și clipi. Auziră din nou, neclar, zgomotele făcute de oamenii din public care trăncăneau când, în sfârșit, reușiră să iasă afară.

— Asta e o nebunie, spuse el.

— Jur. Ea a fost. Cu un bărbat.

— Nu, zise Solomon cu fermitate. E ridicol. Ce vrea de la tine? Oricum n-are sens. Ai spus că erau vânători de vrăjitoare. Ea nu lucrează pentru Maria Stuart, nu-i așa?

— Da, exact. Mintea lui Alyce încercă, furioasă, să aleagă și să lege informațiile între ele. Asta nu poate fi adevărat. Hai să spunem că nu erau cine am crezut că erau. Asta ne îndreaptă în cealaltă direcție: poate că încerca să-i *oprească* pe vânătorii de vrăjitoare și pe Maria să pună mâna pe mine.

Dădu buzna în cameră și începu să își arunce diversele piese ale costumului.

— Dar de ce? întrebă Solomon, distant.

— Încă nu știu asta, răspunse Alyce, dându-și jos ciorapii. Îl privi pe Solomon umblând fără rost, cu rochia foșnindu-i din cauza agitației. Haide, schimbă-te. Solly, trebuie să *plecăm!* Acum. Departe. E prea mult.

Hainele pe care Solomon i le împrumutase erau în culisele din Sala Mare, așa că trebui să-și ia rochia veche și ponosită pe care o purtase când Solomon o găsise pe stradă. Încă era rece, umedă și puțea a apă stătută din râu.

Se chinui să se îmbrace cu rochia de parcă ar fi fost prinsă într-un cearșaf și văzu că băiatul încă nu se mișcase.

— Solomon…

— Mă gândeam…

— Gândește-te mai târziu, Solly!

— Nu, ascultă! Expresia lui serioasă era un pic stricată de buzele roșii gigantice. Poate că mama ta voia s-o găsești pe Elisabeta. Dacă a crezut că doctorul Dee era cel mai apropiat sfătuitor al ei – și nu există niciun motiv pentru care l-ar fi crezut un trădător –, atunci el ar fi fost cea mai potrivită persoană care să-ți facă legătura cu regina. Vreau să spun că nu poți veni, pur și simplu, la palat și să ceri o audiență.

— Dar mama mea nu o cunoștea pe Elisabeta…

— Ai întrebat-o vreodată?

Alyce nu spuse nimic. I se părea că Solomon vorbea prostii. Dar teoria lui avea totuși o logică.

— Cum de a știut regina Elisabeta că eram în Bedlam? Mama n-a avut timp să-i scrie și ei o scrisoare. Se opri brusc. Stai puțin, unde-i Pecke?

Lăsaseră corbul în cameră când plecară spre Sala Mare, dar nu mai era acolo.

De parcă ar fi vrut să-i răspundă la întrebare, ușa camerei se deschise și pasărea mare și neagră zbură pe umărul lui Alyce. În spatele lui, stând pe prag, era un bărbat subțire, atletic, cu barba și mustața tunse scurt și cu un cercel cu perlă în urechea stângă. La lumina lămpii, se vedea că avea început de chelie și bucle castanii, dar chipul îi era tânăr și ochii îi străluceau. Arăta ca și cum și-ar fi petrecut aproape toată viața râzând de oameni.

— Bună seara, Alyce! Vocea lui i se păru cunoscută. E timpul să-ți faci bagajele.

Scoase un sac de sub mantia lui de călătorie și, când o dădu

la o parte, i se văzu haina albă, strălucitoare și un mâner de sabie ornamentat dedesubt.

— Cine sunteți?

— Nu acum. Te duc la Turn. Singură. E ordinul reginei. Apoi zâmbi și îi înmână o batistă. Dar, mai întâi, poate vrei să-ți ștergi mustața.

Singurele lucruri pe care Alyce le putea numi ale ei erau momâia și hainele pe care le purta, dar Solomon insistă să-i dea o cămașă, o pereche de pantaloni și toate cărțile mamei lui.

— Alea nu sunt ale mele, spuse ea în timp ce el le aruncă în sac.

— Ia-le tu! Mie nu-mi folosesc la nimic. Și s-ar putea să te-ajute acolo unde mergi.

Voia să protesteze, dar bărbatul îi privea îndeaproape.

— Solly…, începu ea, apoi își dădu seama că nu avea ce să spună.

Nu era nimic de spus pentru că habar n-avea ce se întâmpla. Nu avea niciun sens. Dacă se îndrepta spre Turn ca prizonieră a reginei Elisabeta, de ce i se permitea să-și facă bagajele? De ce nu era târâtă în lanțuri?

În timp ce ea stătea pe gânduri, Solomon veni lângă ea și o îmbrățișă cu brațele lui lungi, ca de păianjen.

— Va fi bine! o asigură el.

Alyce nu-i răspunse, nu-i putea răspunde. Îl strânse tare în brațe.

Bărbatul din cadrul ușii oftă.

— Haide, spuse el, trăgându-se nerăbdător de mustață. N-avem timp de un rămas-bun romantic.

Se despărțiră, iar Alyce luă sacul. Bărbatul o conduse afară din cameră, urmat de Pecke, care, după aceea, zbură în fața lor.

— Nu încerca să ne urmărești, spuse bărbatul când plecară, punându-și mâna, cu subînțeles, pe mânerul sabiei. Îți sugerez să te întorci la Sussex’s Men. Ai de făcut curat acolo.

Alyce îl privi pentru ultima dată pe Solomon, care stătea singur în dormitor, arătând mai trist și ridicol în hainele lui de femeie. Dar tot nu știu ce să spună. Poate „îmi pare rău”, dar nu era destul. Apoi ușa se închise și inima îi bătu ca nebuna. „N-o să-l mai văd niciodată”, se gândi ea.

Bărbatul o conduse spre stânga, în direcția opusă față de Sala

Mare, pe pasajul care ducea până la camerele servitorilor. Corbul nu se mai vedea.

— Nu-ți mai amintești de mine, nu-i așa? spuse el cu veselie.

— Nu, zise Alyce.

— Ultima dată când te-am văzut, ai făcut tot ce-ai putut ca să nu am niciodată urmași.

Îi trebui o clipă ca să-și dea seama despre ce vorbea. Apoi își aminti cine era el. Și-l aminti cocoșat și ținându-se de vintre din cauza durerii, în timp ce ea se repezea spre ușa deschisă. Era complicele reginei.

— Încă mă mai doare uneori, continuă el, lăsându-și greutatea de pe un picior pe altul în timp ce mergea. Dar cred că descendența mea e asigurată. Nu te învinuiesc. Trebuie să știu că ești un pic temperamentală, având în vedere că…

Tuși și se opri brusc din vorbit. Alyce încă era confuză. Pentru cineva care trebuia să fie temnicerul ei, domnul acesta părea remarcabil de prietenos. Cel puțin mai prietenos decât doctorul Dee.

După locuințele servitorilor, pasajul se termină și intrară într-o curte mai mică decât cea din fața Sălii Mari. Pietrele de pavaj deveniseră albe și sticloase în lumina lunii. Merseră într-un colț și ajunseră pe o alee întunecoasă, care se termina cu niște trepte negre și netede ce coborau până în apele Tamisei. Legată de un stâlp de jos, era o barcă veche cu vâsle care sălta ca o frunză uscată pe fiecare val ce ajungea la mal.

— Așadar, sunteți împreună în treaba asta, nu-i așa? spuse Alyce în cele din urmă.

— Hmmm?

Se opri în vârful scărilor, iar bărbatul nu încercă s-o forțeze să coboare.

— Dumneavoastră și Elisabeta. Lucrați împreună?

— Da. Întâmplător, îți transmite scuze că nu poate fi cu noi acum, oricât de mult și-ar dori. Acum, că te avem, vrea să stea cu ochii pe doctorul Dee.

— Știți ceva despre el? Știți că e…

— Un ticălos câinos și laș? Un nelegiuit înfumurat, fățarnic și laș? Inspiră de câteva ori ca să se calmeze. Da, știm. Și știm și despre Maria.

— Dar…

— Mai târziu, Alyce! spuse el. Nu putem sta de vorbă toată

noaptea. Își întinse mâna spre ea. Ai grijă, nu vrem să-ți spargi capul când ești aproape de un loc sigur.

— Sigur? Credeam că mergem în Turn.

— Asta și facem. Te duc la apartamentele secrete ale reginei. Și vorbesc serios când spun *secrete.* Sunt în cel mai sigur loc din Anglia.

Alyce era confuză. Poate Solomon avusese dreptate cu teoria lui. Poate că mama ei chiar dorise s-o trimită la Elisabeta.

Se uită la apele negre care pleoscăiau la baza scărilor.

— Hm… Nu e periculos să mergem cu asta?

— Nu-ți face griji, fată! Valul s-a dus aproape de tot, va fi ca iazul morii, ai să vezi! Și am experiență în navigare.

Îi făcu din nou cu ochiul, de parcă era o glumă pe care ar fi trebuit s-o priceapă, dar ea nu știa la ce se referea. El îi aruncă sacul cu lucrurile personale în pupa bărcii, apoi coborî în barcă, iar carena bărcii sună a gol sub cizmele lui. Evident, nu glumise în legătură cu priceperea lui la navigare, pentru că avea niște picioare impresionante de marinar – oricât de mult se legănă și se învârti barca, el nu-și pierdu echilibrul niciodată și stătu cu brațele întinse ca s-o prindă când coborî pe scări.

Apoi Alyce merse clătinându-se până la un loc de lângă sacul ei. Bărbatul se așeză în fața ei, zâmbi și dezlegă funia care ținea barca lor legată lângă palat.

— Dă-mi vâslele, te rog! spuse el, dând din cap când se uită într-o parte a băncii.

Alyce luă una de mâner și îl lovi din greșeală cu vâsla tocită între picioare. Își ridică privirea doar când el țipă, punându-și palma peste gură ca să nu i se audă ecoul peste râu.

— Să nu mai *facı* niciodată așa ceva? Ce ai cu bărbăția mea?

— Îmi pare rău, dar nu se putu abține să nu chicotească. Sincer, n-am făcut-o intenționat.

— Nu-mi vine să te cred.

Îi înmână cu grijă a doua vâslă, iar el le fixă pe amândouă în furcheții bărcii. Apoi vâsli până ajunseră un pic mai departe pe râu într-un ritm încet și pașnic în liniștea nopții.

— Sunteți marinar?

El râse în timp ce mișca vâslele.

— Marinar? Sunt Walter Raleigh.

Așteptă reacția ei.

Alyce ridică din umeri.

— N-am auzit niciodată de dumneavoastră.

— Vorbești serios? El tăcu din nou. O, bine! Da, sunt marinar, printre altele. De fapt, sunt căpitan. Am navigat până în Lumea Nouă de… Ei bine, de multe ori.

— Mama mi-a povestit despre Lumea Nouă. Întotdeauna am crezut că inventa totul. Părea un basm. O țară neatinsă, la capătul pământului.

— Te asigur că e reală. S-ar putea să mergi acolo într-o zi. Dar crede-mă, Oceanul Atlantic e un pic mai agitat decât râul ăsta.

— De ce mergeți acolo?

— Mai mult pentru că asta îmi cere Bess. Câteodată trebuie s-o fac în secret și asta nu e o treabă ușoară, având în vedere mărimea corabiei și a echipajului.

— Ce sunteți, servitorul ei sau ceva de genul ăsta?

Mustața lui Raleigh tresări datorită amuzamentului.

— Așa mi se pare aproape tot timpul. Dar nu e așa. Ce sunt? E greu de spus. Sunt prea tânăr ca să fiu sfătuitorul sau iubitul ei. Nu are destulă încredere în mine ca să fiu confidentul ei. Nu știu ce-mi mai rămâne. Poate jucăria ei? Cred că lucrul cel mai important e că împărtășim anumite… interese. Niște căutări speciale. Dar hai să zicem că sunt servitorul ei. Azi am primit ordin să te scot din palat în secret și să te duc cât pot de repede într-un loc sigur.

— De ce?

— Mă tem că asta trebuie să-ți spună ea, dar…

— Lăsați-mă să ghicesc: mai târziu?

El încuviință.

Înainte ca Alyce să-l poată presa, se auzi un foșnet de aripi deasupra lor, iar Pecke coborî în noapte ca să se cocoațe pe prora bărcii lor.

— Aha! exclamă Raleigh. Domnule Pecke, în sfârșit, te-ai hotărât să vii cu noi?

Alyce rămase cu gura căscată.

— Îl cunoașteți?

— Bineînțeles. El e motivul pentru care știm despre Dee. Și totul despre tine, bineînțeles.

— Nu înțeleg.

Raleigh păru, dintr-odată, stânjenit.

— Nu contează. N-ar trebui să spun toate lucrurile astea atât de devreme.

— Atât de devreme? zise Alyce neîncrezătoare. Cred că am așteptat destul pentru răspunsuri.

— Îmi pare rău, Alyce! Nu ar fi trebuit să-ți spun nimic. Bess a vrut să-ți explice ea…

— Pecke e al *reginei*?

Tăcerea lui Raleigh fu singurul răspuns de care avea nevoie.

Simți că apele minții ei începură să se limpezească, după luni bune în care fuseseră noroioase, întunecate și agitate. Pecke, grămada de pene ciufulite care se cocoțase de multe ori pe acoperișul de paie al casei ei vechi, aparținea reginei Elisabeta. Așadar, ea și mama ei trebuie să se fi cunoscut. Despre *asta* era vorba în scrisoare. Mama ei încercase să o ajute să ajungă la Elisabeta cu ajutorul doctorului Dee.

De ce nu-i *spusese* asta?

Alyce privi luminile orașului licărind încet printre valuri și își lăsă imaginația să zboare. Își permise orice fantezie. Se gândi că putea fi crescută de regină. Într-un palat. Probabil în mai multe palate. Și, de vreme ce Elisabeta nu avea copii, ce-ar fi devenit Alyce? Speranțe pline de disperare și temeri sălbatice se rostogoliră într-o ceață fără culoare, până când i se păru că avea să cadă în genunchi pe fundul bărcii.

Se întoarse în prezent, când își dădu seama că Raleigh nu mai vâslea și se uita peste umăr.

Se apropiau repede de Turnul Londrei învăluit în întuneric. Putea zări chiar și casa ciudată a lui Vitali pe sub arcada din partea opusă a râului, iar în ferestrele ei nu era lumină.

— Ține-te bine acum! spuse Raleigh. Aici, apa e un pic cam agitată, chiar și la reflux.

Curentul începu să-i împingă spre pontoanele de lemn care ieșeau în afară de la baza podurilor. Bărcuța se învârti, iar Raleigh cufundă din când în când o vâslă de fiecare parte a bărcii ca să controleze rotațiile. Alyce își dădu seama, în timp ce se ținea de băncuță, că, dacă ar fi greșit, barca lor ar fi fost sfărâmată de pod și ar fi rămas doar așchiile din ea sau, mai rău, ar fi fost zdrobită sub roțile hidraulice de lângă mal.

Pecke abandonă barca. Luna dispăru în spatele acoperișurilor magazinelor de deasupra lor, iar Alyce își ținu ochii strâns închiși. Năvala apei era asurzitoare; ecoul ei se auzea în jurul arcadei colosale și îi înghițea cu totul.

Se loviră de cheresteaua murdară și se aplecară foarte repede

într-o parte. Alyce deschise ochii, văzu întunericul verzui și se apucă de marginea bărcii când fură ridicați în aer. Una din vâsle era blocată sub apă și, când Raleigh încercă s-o scoată, reuși doar să aplece barca mai tare spre valuri. Alyce văzu că sacul ei cu lucruri personale aluneca mai departe de ea și își întinse un braț pentru a-l recupera.

Nici nu ar fi trebuit să încerce. Reuși să prindă doar un colț al lui și, în încercarea de a-l trage spre un loc sigur, îi goli conținutul peste marginea bărcii.

Țipă. Aproape toate cărțile, hainele lui Solomon și momâia ei de încredere dispărură fără urmă. Imediat ce păpușa căzu în apă, i se păru că îi îngheță carnea și se sfărâmă.

În cele din urmă, barca lor se îndreptă – dar era s-o azvârle pe Alyce peste bord –, se învârti pe sub arcadă și ajunse într-un curent mai calm. Scăpaseră cu bine. Alyce se uită peste umăr, necăjită, sperând că momâia ei se va ridica la suprafață, dar curenții erau atât de puternici și apa atât de întunecată, încât era ca și cum s-ar fi scufundat în catran. În fața lor erau rânduri de galioane și alte corăbii legate de Cheiurile Legale, catargele și pânzele lor ivindu-se încrucișate pe cerul luminat de lună.

Toată emoția descoperirilor din urmă cu câteva clipe păru să se răcească, udată de apele nemiloase ale Tamisei. Momâia ei. Avea nevoie de ea. Fusese însoțitoarea ei credincioasă pentru atât de mult timp. Fără ea se simțea slăbită, înceată, de parcă chiar ea ar fi fost sub apele reci ale râului.

Raleigh începu să vâslească din nou.

— Îmi pare rău, spuse el. Pentru cărțile tale. Deși, ca să fiu sincer, lui Bess i s-au părut întotdeauna dubioase aceste cărți, așa că poate e mai bine că ai scăpat de ele. Oricum, oamenii ca tine știu toate lucrurile astea la modul intuitiv. Doar neghiobii ca mine și ca Dee trebuie să învețe Meșteșugul din cărți.

Alyce luă sacul moale de sub băncuța ei și se miră când descoperi că încă era greu. Era ceva la fundul lui. Îl puse cu grijă în poală și se uită înăuntru ca să vadă ce-i mai rămăsese.

Era ceva pătrat și negru. Știu ce carte era înainte să o deschidă sau să vadă ce scria pe cotor.

Tremură. Era *Necronomicon*-ul.

HOPKINS

Hopkins întârziase prea mult. Știa că va fi așa. Doctorul Dee pierduse prea mult timp încercând să o contacteze pe regina Maria, apoi o parte din drumul de la Mortlake până la Londra fusese inundat și, când ajunseră, în sfârșit, la palat paznicii refuzaseră cu încăpățânare să-i lase să intre. Iar piesa se terminase.

Servitorii încă mai făceau curat în Sala Mare, când el și Caxton intrară pe ușile duble. Se opriră din măturat și se holbară cu niște ochi speriați și înțepeniți cum perechea se îndreptă cu pași mari spre rămășițele scenei, în timp ce masca lui Caxton – reparată cu drag de doctorul Dee – făcea umbre monstruoase și deformate pe lespezile de piatră.

Hopkins ura teatrul. Teatrele fuseseră întotdeauna pline de țărani împuțiți și scandalagii și se părea că nici publicul de la Curte nu era mai bun. Sala Mare arăta ca un abator. Arăta ca și cum se întâmplase o răscoală în interiorul ei.

Nu numai că ura teatrul – ura și toți actorii. Deja îi auzea zbierând unii la alții în timp ce își împachetau recuzita și costumele. Păreau să se certe, era o ceartă atât de violentă că era imposibil să-și dea seama dacă încă mai jucau sau nu. Câțiva actori se întorseseră împotriva unuia de-al lor: un tânăr slab, cu părul ca pana corbului, care nu se împotrivea prea mult.

Nu se vedea nici urmă de fată.

— Domnilor! strigă el. „Animalelor”, le spuse în gând. Mă scuzați că vă întrerup. Toți tăcură când îl văzură pe Caxton. Unul dintre actori scăpă toate săbiile de lemn pe care le ținea în brațe.

— Pot să v-ajut? întrebă unul dintre membrii mai în vârstă ai grupului – Hopkins bănui că era șeful trupei.

— Sper că foarte mult, spuse el. Urcă pe scenă și privi cu atenție costumele pe jumătate băgate în cufere. Erau haine de femei acolo, dar asta nu însemna neapărat că era o fată în trupă.

Erau niște bărbați care țopăiau în public în haine de femei. Era ceva obscen.

— Oricât de ciudat ar părea, continuă el, ne întrebam dacă aveți cumva o tânără femeie în trupa dumneavoastră. Se numește Alyce Greenliefe.

— Vreți să spuneți *Alex Greenliefe.* Da, el a fost în trupa noastră, până ne-a făcut să ne pierdem sponsorul.

Hopkins râse.

— Bineînțeles. *Alex* Greenliefe. Știți unde aș putea să-l găsesc?

— Ha! strigă unul dintre actori. Dacă am ști unde e, l-am strânge de gât. Toată lumea îl caută. Chiar și Maiestatea Sa.

Hopkins îl ascultă fără să se întoarcă. Se uita la băiatul slăbuț din mijlocul grupului, cu claia lui de păr negru, cu cearcăne în jurul ochilor și cu o pată roșie ciudată în jurul buzelor. Știa cine era. Îl mai văzuse, în carne și oase, în casa de lângă poartă, la Bedlam.

Hopkins îi zâmbi.

Băiatul tresări și se feri, ascunzându-se în spatele unuia dintre ceilalți bărbați, apoi sări peste unul dintre cuferele cu costume, se aruncă de pe scenă și începu să alerge spre intrarea Marii Săli.

— *Solomon!* strigă șeful trupei și ceilalți actori scuipară scârbiți.

— Pe el îl vreți! spuse altul. El l-a adus pe diavol între noi!

Hopkins nu trebui să vorbească și nici să se miște. Cumva, Caxton reuși să prindă băiatul fără să alerge după el. Lungimea pașilor lui era nefiresc de mare. Îl apucă de partea din spate a gulerului și îl târî pe podea.

— Vă supărați, spuse Hopkins, adresându-se șefului trupei, dacă-i punem câteva întrebări colegului dumneavoastră actor?

— Sunteți bine-venit, spuse bătrânul, citindu-i-se clar teama în ochii umezi.

— Vă mulțumesc! zise Hopkins. Vom face tot ce ne stă în putință să vi-l înapoiem teafăr.

*

Trăsura doctorului Dee aștepta afară. Caii lui pufneau și loveau pământul cu copitele, părând la fel de nerăbdători ca și el. Când Hopkins se apropie de portiera trăsurii, doctorul se uita atent în oglinda lui neagră de divinație, cu teama întipărită pe chipul lui bătrân. Își ridică privirea.

— Hopkins, unde-i fata?

— Nu avem fata, spuse el, urcându-se pe băncuța din fața lui, în timp ce Caxton apucă frâiele, pentru că a fost dusă la Turn.

Dee păru să-l privească din fiecare unghi, căutând pe fața

acestuia un semn că glumea. Apoi râse, lung și tare.

— La Turn? spuse el. Ei bine, asta *e* o coincidență fericită.

Auziră zornăitul căpestrelor cailor, apoi trăsura se clătină și porni huruind în noapte.

Capitolul XXIV

Raleigh vâsli încet pe lângă corăbiile mari care pluteau, pe lângă locul în care Alyce fusese dusă la mal și jefuită în urmă cu câteva zile și pe lângă zgomotele petrecăreților care beau până nu mai știau de ei în tavernele de pe chei.

Atunci îl văzu. Nu era doar un turn, așa cum sugera numele, ci erau nenumărate turnuri, îndesate și neclintite, legate de ziduri și alei pe care torțele paznicilor săltau și pâlpâiau. Zări crenelurile marelui Turn Alb din mijloc, care stătea ca o santinelă deasupra fortăreței.

Și ea îl auzi. De undeva dinăuntru, un clopot bătu ca să anunțe ora. Zece? Unsprezece? Sunetele clopotului fură purtate de vânt în aval.

Barca pluti de-a lungul debarcaderului. Câțiva paznici îi zăriră, iar chipurile lor gălbui luminate de torțe se iviră peste marginea turnului cu halebardele planând lângă ei. Raleigh scoase barca din curentul de apă și o duse sub debarcader, până când se opriră în fața unei porți mari, semicirculare, din zidul fortăreței. Aici, apa râului trecea repede în șanțul dinăuntru printr-o poartă cu gratii care era închisă.

Pecke li se alăturase pentru scurt timp, dar apoi zbură sus, deasupra crenelurilor, și dispăru în Turn.

— Cine-i acolo? strigă unul dintre paznicii de sus.

— Bună seara, paznicule! strigă Walter. Sunt Walter Raleigh. Cu un dușman al reginei. Deschideți poarta, trădătorilor!

— Raleigh? Paznicul nu-i pronunță numele cu drag. Chipul lui dispăru, se auziră niște pași deasupra, apoi apăru din nou la o fereastră mai joasă. Tu ești. De ce nu folosești poarta din față, ca toată lumea, câine prost? Trebuie să-ți faci intrarea cât mai dramatică, nu-i așa? Ei bine, nicio persoană importantă nu o va vedea, pentru că dorm toți.

Scuipă, iar saliva lui căzu în apă, lângă cotul lui Alyce.

— E un prieten vechi, îi spuse el lui Alyce, în timp ce valurile împingeau barca înainte și înapoi. Luă o frânghie înnodată și udă de sub băncuța lui. Poftim, pune-ți asta pe încheieturile mâinilor. Va trebui să fii prizoniera mea pentru o vreme.

Alyce nu știu cum să-și lege mâinile. Făcu un nod larg și îl trecu peste degete, dar nu părea foarte convingător. După o clipă, se auzi scârțâitul unei roți întoarse undeva în spatele

zidului, iar poarta începu să se ridice, aducând la suprafață tot felul de gunoaie din albia râului. Apa murdară curse pe capul lui Alyce când Raleigh vâsli pe sub arcadă și în curtea exterioară a Turnului.

În vârful scărilor de la marginea șanțului, doi paznici râdeau.

— Walter, ce mai captură ai făcut!

— Slavă Domnului că ai prins-o, pare foarte periculoasă!

— Fără îndoială, vei fi făcut cavaler pentru asta!

Se loviră ușor unul pe altul pe spate, iar Alyce începu să simtă că ardea de furie, mai mult de dragul ei decât de al lui Walter. Dar, imediat ce barca fu legată, paznicii terminară cu gluma și se întoarseră la datorie.

— Pot să râdă cât vor, murmură Walter, ajutând-o pe Alyce să se ridice. În barcă, nivelul apei ajunsese la cel puțin câțiva centimetri. Dar am multe șanse să fiu făcut cavaler după tot ce s-a întâmplat azi.

Când ajunseră pe uscat, el o conduse printr-o poartă din alt zid interior, unde încă doi paznici o priviră bănuitori, apoi merseră pe o peluză, până la giganticul Turn Alb. Văzu șase corbi în iarbă, printre care era și Peeke, care era remarcabil datorită mărimii lui și a ochilor de culori diferite.

Urcară niște trepte de lemn până într-o cameră asemănătoare cu Sala Mare din Whitehall, deși părea mai goală și mai funcțională. Urmară mai mulți paznici, mai multe saluturi cu mișcări de capete și pălării scoase, apoi urcară o scară în spirală care se termina într-un colț îndepărtat al Turnului. În vârf, ajunseră într-o galerie care se întindea de-a lungul unei părți a turnului principal, iar în fața lor era o ușă mare de stejar, ghintuită cu fier. Raleigh căută ceva bâjbâind pe sub mantia lui, iar Alyce văzu din nou albul orbitor al hainelor scumpe de sub mantie ale bărbatului. Scoase un inel cu chei și încercă să descuie ușa cu câteva până când lacătul se desfăcu și putu să o deschidă. Apoi aprinse o lumânare subțire de la una dintre torțele de pe scări și o conduse înăuntru.

Camera nu semăna cu niciuna dintre cele pe care le mai văzuse Alyce până atunci. Era atât de aurită că o durură ochii, se făcea tot mai strălucitoare și bătătoare la ochi pe măsură ce Raleigh mergea și aprindea lumânările. În mijlocul ei era un pat cu patru stâlpi și baldachin, acoperit cu catifea albastră, iar vizavi de el era o masă de toaletă ce arăta la fel de complexă și

impenetrabilă ca Turnul Londrei. Tapiserii cu modele complicate și culori vii erau agățate pe fiecare perete. Prin comparație, camera lui Solomon arăta ca un grajd.

— Aici o să stau?

Nu credea că putea să doarmă într-o cameră atât de sclipitoare.

— Nu, nu, spuse Raleigh. Asta nu e camera secretă a lui Bess. Merse și cercetă ce era afară, pe coridor, apoi închise ușa. Urmează-mă! spuse el.

În spatele unei tapiserii era o deschizătură în zid, destul de largă doar pentru o persoană slabă.

— Inspiră, îi spuse el și dispăru în pasaj. Ea îl urmă, atingând piatra umedă cu umerii. Ăsta e cel mai sigur mod de a ne asigura că nimeni nu o găsește, spuse el în timp ce mergeau. Ar trebui să vezi cât de mari sunt pantalonii pe care-i poartă curtenii în zilele astea. Și gulerele plisate. Și pernuțele pentru burtă. N-ar avea nicio șansă să încapă în locul ăsta.

Urcară pe niște scări incredibil de strâmte care păreau a fi în interiorul zidurilor groase ale Turnului Alb, până când ajunseră la o ușă de lemn mică și neimpresionantă. Raleigh scoase altă cheie de sub mantie – era enormă, partea mai largă era un labirint complicat din fier forjat de mărimea palmei ei.

Cel mai ciudat gând îi trecu prin minte când se deschise ușa.

„Sunt acasă."

Lumina slabă și portocalie împreună cu mirosul mucegăit de pământ, rădăcini și tămâie o făcură să se simtă iar ca în pivnița mamei ei. Și, cu cât văzu mai mult, cu atât mai alinată se simți. Acolo erau toate lucrurile cu care crescuse, care i se păreau normale și cunoscute: castroane cu ierburi uscate și ciuperci, cranii și oase de animale, nenumărate figurine de oameni și animale țesute din paie și păr, lumânări de mărimea coapsei ei, unele chiar mai mari, și un mangal mare din fier care scotea fum în colț.

— Regina Elisabeta e o vrăjitoare, spuse Alyce.

Raleigh nu-i răspunse. Nu era nevoie.

Cum putuse să ascundă așa ceva atât de bine și pentru atât de mult timp? Oare mai știau și alți oameni în afară de Raleigh? Dacă aflau supușii ei? Era prea mult pentru a înțelege: Maiestatea Sa, buna regină Bess, era o vrăjitoare, o zgripțuroaică, o servitoare a diavolului. Nu se putu abține să nu

zâmbească la acel gând; dar apoi i se întristă inima un pic când se gândi că regina Angliei trebuia să se ascundă în palatul ei.

Alyce merse dintr-o parte într-alta a camerei, cercetând tot felul de talismane, mărunțișuri și artefacte pe care nu le mai văzuse de câteva luni. Elisabeta și mama ei *trebuiau* să se fi cunoscut. Nu numai că erau amândouă vrăjitoare, dar gusturile lor păreau aproape identice, cel puțin în privința locuințelor.

— Fă-te comodă! spuse Raleigh în cele din urmă, trântind pe podea sacul în care era cartea ei. Trebuie să mă întorc la Whitehall ca s-o găsesc pe Elisabeta. Și să-l găsesc și pe doctorul Dee. Dacă ar fi avut un loc de scuipat, ar fi făcut-o. O să mă-ntorc mâine, cu Bess. Sper. Până atunci, încuie ușa și nu deschide nimănui!

Îi înmână cheia gigantică și se întoarse ca să plece. Ultimul lucru pe care îl văzu fu sclipirea tecii sabiei lui când se strecură pe ușă.

Alyce se uită prin cameră, simțindu-se singură, dar nu pierdută. Sub fereastra cu o singură arcadă a camerei era o masă acoperită cu lumânări. Își ridică sacul de pe podea, îl cără și deschise *Necronomicon*-ul la lumina lor. Stătu și se uită la simboluri și la imagini și nu se mai gândi deloc la cheia grea din buzunarul ei.

Capitolul XXV

Încă era întuneric când Alyce se trezi. Își aminti vag un dangăt clar de clopot, ceea ce ar fi însemnat că era trecut de ora unu dimineața. Dacă clopotul fusese real. Probabil nu l-ar fi auzit, închisă în acel cavou cald și confortabil.

Adormise cu capul pe carte și trebui să își dezlipească fața de paginile ei umede înainte să se ridice. Își frecă ochii și se uită în jur. Încă era singură. Tăciunii din mangal erau aproape stinși. Ceva o deranja – senzația că cineva îi vorbise în vise, încercând să-i spună ceva important, ceva ce trebuia să-și amintească, dar uitase imediat ce își deschisese ochii.

Pe rafturile aliniate lângă pereții curbați ai camerei erau diferite sticle și borcane, dar era aproape sigură că niciunul dintre ele nu conținea ceva care i-ar fi potolit curiozitatea. Se ridică și se uită la sticla neagră, văzându-și doar reflexia. Era insuportabil de cald și nu băuse nimic dinaintea piesei care părea să se fi întâmplat în urmă cu câțiva ani.

— Alyce, deschide ușa!

Era să scape sticla pe care o cerceta. Vocea nu suna mai tare decât vântul de afară. Poate încă mai visa.

— Alyce, te rog!

Sângele îi urcă până la cap atât de repede încât crezu că avea să leșine. Îi cunoștea vocea, dar nu voia să o recunoască. *Trebuia* să fie un vis.

Auzi că cineva zgâria cealaltă parte a ușii, de parcă ar fi vrut să bată la ușă, dar era prea slăbit.

— Alyce!

Se grăbi și trase de clanța rotundă de fier, iar greutatea și răceala ei îi dovediră că era trează. Își aminti brusc că nu încuiase ușa, așa cum o sfătuise Raleigh.

O deschise și nu văzu nimic.

Auzi tropăitul unor picioare goale pe piatra scărilor înguste de sub ea.

Alyce coborî în fugă după acele zgomote, lăsând larg deschisă ușa camerei secrete a Elisabetei. Alunecă de câteva ori pe treptele ude și pipăi pereții în timp ce ochii ei se obișnuiră cu întunericul. Când ajunse jos, deja rămasă fără răsuflare, cu inima bătându-i tare printre coaste, ieși din spatele tapiseriei și văzu că și ușa dormitorului era deschisă. Lumânările se stinseră

demult sau poate le stinsese Raleigh când plecase, dar văzu, în întuneric, un toc alb și o pânză care flutură ieșind din cameră.

Se gândi că era o prostie. Ar fi trebuit să rămână la locul ei. Încuiată în pod, cum i se spusese.

— Nu te opri! Urmează-mă! Putem fugi împreună.

Era aceeași voce. Uneori suna ca și cum ar fi plutit spre ea din afara pasajului, alteori îi auzea ecoul în spatele ei. Uneori parcă răzbătea din mintea ei.

— Alyce? Nu vrei să mă vezi din nou? Nu vrei să te-ntorci?

I se umplură ochii de lacrimi. Bineînțeles că voia să se întoarcă. Asta era tot ce își dorise de când îi auzise vocea ultima dată. De când fusese redusă la tăcere cu brutalitate.

— Grăbește-te!

Alergă prin galerie. Ecoul pașilor cobora pe scara spiralată pe care ea și Raleigh o folosiseră când ajunseseră acolo. Coborî două-trei etaje, mai jos decât intrarea în Turn, urmând mirosul clar și cunoscut pe care îl simțea tot timpul înaintea ei.

Beciul era slab luminat și forme crude și ascuțite pândeau în întuneric. Alyce simți miros de sânge vechi, dar nu știu dacă și-l imagina sau nu. Și, la capătul cel mai îndepărtat, printre rafturi, cuști și alte aparate, o văzu, în cele din urmă. Chipul ei era ascuns, dar silueta ei și felul în care se mișca nu lăsau loc de îndoială. Era mama ei.

Alyce simți că lacrimile îi ardeau ochii. Nu avea niciun sens. Era o nebunie. O nebunie agonizantă, orbitoare și plină de bucurie.

Silueta se ghemui ca să deschidă un chepeng din colțul camerei. Chiar și acea mișcare îi aminti lui Alyce de casă, în ciuda ambianței îngrozitoare. Mama ei trase de mâner exact așa cum o făcuse înainte să intre în pivnița vechii lor case, aceeași pivniță în care Alyce se ascunsese.

— Aici, jos, Alyce!

Din nou, vocea nu păru să vină din direcția potrivită.

Silueta coborî în gaura pătrată și neagră din pământ. Alyce își șterse ochii ca să-și limpezească privirea, luă o torță din candelabrul de perete și se grăbi ca să o ajungă din urmă.

Coborî pe alte scări spiralate, dar care erau acoperite de noroi și de mușchi, tot mai adânc, în pământ. Ciuperci albe, de culoarea viermilor, își croiră calea printre pietre și îi atinseră mâinile și obrajii în timp ce cobora tiptil. Era mult mai frig acolo

jos, un frig profund, care îi ajungea până în măduva oaselor.

Până când ajunse jos, îi amorțiră mâinile și picioarele. Apoi se trezi într-un labirint de camere cu tavane joase și pasaje care fuseseră mai mult săpate în pământ decât construite. Pereții aveau găuri cioplite – găuri lungi, puțin adânci, de mărimea unor corpuri. Un fel de catacombe. Puțea a putreziciune și a oțet, iar asta îi amintea de casa doctorului Dee.

Pereții pasajului străluceau datorită unei lumini prea stabile și ciudate ca să fie de la vreun foc.

Mama ei o aștepta la capăt, stând cu fața la ea.

— Alyce, ești atât de aproape! Urmează-mă!

Vorbi fără să-și miște buzele. Frigul îi strângea inima lui Alyce.

Înaintă foarte încet. Fiecare pas părea să dureze câteva ore. În firidele de fiecare parte a ei, văzu sursa acelei lumini slabe și ciudate: sferele alchimice. La lumina lor, zări lucruri mult mai îngrozitoare decât oricare dintre instrumentele de tortură din Turn. Păreau să fie produsele finale ale acelor instrumente. Oameni. Și părți de oameni.

Cu cât se apropia mai mult de mama ei, cu atât simți mai mult că se scurgea sângele din ea, de parcă s-ar fi uscat pe picioare în întuneric. Apariția deveni mai înaltă și umerii i se lărgiră. Chipul i se lungi și căpătă o expresie aspră și poruncitoare. Buclele ciufulite ale mamei ei dispărură, legate strâns și drept în spatele frunții înalte a făpturii. În locul rochiei simple și largi a mamei ei, această femeie purta o rochie elaborată și voluminoasă care o strângea tare la gât și în talie.

Maria Stuart stătea în fața ei, dar nu ca o fantomă, de data asta. Era vie. În lumina globurilor, făcea o umbră clar definită pe podeaua catacombei. Respirația ei era zgomotoasă și un pic încordată, ieșind sub forma unor norișori calzi și neregulați. Părea bătrână.

Înainte ca Alyce să poată face un pas înapoi, două mâini învelite în piele o prinseră de brațe și, când încercă să se elibereze, văzu ciocul acela lung și îngrozitor deasupra umărului ei și ochii sticloși și fără viață de la capătul lui. Torța ei căzu la pământ. Celălalt vânător de vrăjitoare ieși din întunericul de lângă ea, apoi îl văzu și pe doctorul Dee plutind lângă umărul Mariei, iar adunarea fu completă.

Era prinsă în capcană. Toată fierea îi urcă dintr-odată până în gură.

— Lașă fără inimă! strigă ea.

Maria Stuart râse.

— Da, a fost un truc ieftin. Iartă-mă! Dar, în curând, îți vei vedea adevărata mamă. Îmi voi respecta partea mea din înțelegere.

— Nu *am făcut* nicio înțelegere.

— Da, sunt conștientă de asta. Mare păcat, pentru că va trebui să te omorâm. Dar, chiar și-așa, o să mă țin de promisiune: o voi aduce pe mama ta.

— Nu! Nu *vreau...*

Alyce se încordă și încercă să scape din strânsoarea omului cu mască de cioară, fărâmițând pământul sub tălpi. Se uită furioasă de la o firidă la alta, la ce presupunea că erau rezultatele experimentelor doctorului Dee. Fiecare dintre ele arăta ca standul unui măcelar. Unelte, instrumente și cărți ca acelea pe care le văzuse în casa lui din Mortlake erau adunate în jurul băncilor.

Gândul că mama ei ar fi putut fi adusă înapoi așa – ca o creatură, ca un monstru, ca bărbatul cu mască – o îngrozi mai mult ca orice.

— Taci, Alyce! spuse Maria. Nu e ceea ce crezi.

Când regina scoțienilor se apropie, Alyce văzu mai multe linii și fisuri în pielea ei cenușie. Arăta mai mult decât bătrână. Arăta pe jumătate moartă.

— Lăsați-mă să *plec!*

Auzi cum mânecile rochiei ei se rupeau în timp ce se agita și simți cum degetele acelui bărbat îi făceau vânătăi peste tot pe brațe.

— Nu până când nu te întâlnești cu mama ta, copilă. Nu mai e mult până atunci.

— *De ce?* strigă Alyce, iar ochii o usturară din nou. De ce *eu?*

Auzi pași pe scările din spatele lor. Cineva cobora din beciul Turnului. Maria îi ignoră întrebarea și trecu pe lângă ea ca să întâmpine intrușii. Alyce fu întoarsă cu forța spre cadrul ușii prin care intrase în catacombe.

Pașii deveniră mai zgomotoși și mai grăbiți. Păreau făcuți de doi oameni, chiar dacă era greu de spus din cauza ecoului. Își miji ochii pentru a vedea în întuneric.

Apăru o siluetă îmbrăcată într-o rochie simplă, albă, cu chipul aproape la fel de alb și cu o claie de păr de culoarea ruginii. În

spatele ei era un bărbat înalt, îmbrăcat cu o mantie de călătorie și cu sabia trasă. Doctorul Dee se retrase în întuneric, pe chipul lui citindu-se mai mult rușinea decât frica.

— Bine-ați venit, Maiestate! spuse Maria, făcând o plecăciune în batjocură. Ce coincidență plăcută! Ați venit la timp.

Elisabeta nu-și luă ochii de la Alyce.

— Maria, dă-i drumul.

Avea aceeași voce melancolică pe care Alyce și-o amintea din noaptea din Bedlam. Dacă ar fi intrat în jocul lor atunci, ar fi evitat toate astea.

— Mă tem că nu pot face asta, Maiestate. Când cineva e închis pe nedrept aproape zece ani, devine mai puțin dispus să negocieze.

— Te-am tratat corect. Ți-am făcut pe plac. Naivă cum am fost, ți-am permis că continui să-ți practici Meșteșugul – deși văd că e mai corupt ca niciodată. Îi aruncă o scurtă privire pătrunzătoare doctorului Dee. Las-o pe Alyce să plece și putem vorbi după aceea.

— Maiestate, vremea vorbelor a trecut. Cel puțin pentru noi. Dar dumneavoastră și Alyce aveți multe de vorbit.

— Maria…

— De fapt, acum ar fi momentul potrivit. Fata tocmai a întrebat: *„De ce eu?”* Se întoarse spre Alyce. Nu așa ai spus? E o întrebare foarte bună. Poate aveți un răspuns, Maiestate. De ce ea? De ce e atât de specială?

Elisabeta încremeni. Raleigh se uită de la un chip la altul, cu vârful sabiei tremurând din cauza nesiguranței lui.

— Maiestate, de ce ați coborât până aici fără paznicii Turnului? Ar fi fost ușor să ne nimiciți. De ce nu doriți să fie și altcineva aici?

— Alyce, nu o asculta! murmură Elisabeta. Cuvintele ei sunt otravă.

— Poate pentru că nu vreți să vadă și altcineva că v-ați reîntâlnit fiica nelegitimă?

Urmă tăcerea.

— Poftim, spuse Maria, mulțumită. Ți-am spus că-ți voi aduce mama înapoi, nu-i așa, Alyce? Și, până la urmă, nu a trebuit să folosesc niciun fel de magie neagră.

Capitolul XXVI

Odată, când Alyce locuia în Fordham, căzuse într-o fântână. De fapt, nu căzuse, fusese împinsă de unul dintre copiii sătenilor când întinsese mâna după găleată. Încă avea coșmaruri despre acea întâmplare – despre răceala îngrozitoare a apei, despre pietrele negre și netede care o înconjuraseră și care micșoraseră cerul până la un punct de lumină, despre băieții care strigau undeva deasupra ei.

Se simțea la fel. Îi era la fel de frig și era la fel de întuneric. Se îneca în aer, inspira și tot inspira, simțind că plămânii nu aveau să i se mai golească niciodată.

— E adevărat? șopti ea.

— Alyce…

— Tu ești prințesa bastardă a Angliei, o întrerupse Maria. Îți place titlul ăsta?

— Alyce, ascultă-mă! spuse Elisabeta. Voiam doar să te apăr.

— Așadar, e adevărat.

Elisabeta se uită la ea cu tristețe.

— Da.

Lumea se prăbuși mai mult. Alyce simți că aluneca. Toată viața ei fusese o minciună.

— De ce?

Atât putu să spună. Știa cât de penibil suna.

Maria râse din nou.

— Altă întrebare bună! Pare o cruzime, nu-i așa, să renunți la propriul copil? Dar nu-ți face griji, prințesă! Îi vom da mamei tale șansa de a-și îndrepta greșeala și de a dovedi cât de mult te iubește. Domnule Hopkins?

Se întoarse spre vânătorul de vrăjitoare care stătea lângă ea și dădu din cap. Bărbatul care ar fi trebuit să fie mort își scoase sabia și puse lama ei rece ca gheața pe gâtul lui Alyce. Ea văzu degetele lui Raleigh tremurând pe mânerul armei lui.

— Mă întreb, spuse Maria, dacă și de data asta își va alege regatul în locul fiicei.

Pentru o clipă, buzele uscate ale Elisabetei se mișcară, dar nu scoaseră niciun sunet. În cele din urmă, spuse:

— Maria, tu nu poți fi regină!

— Atunci, fata moare!

Alyce înghiți în sec și simți marginea sabiei atingându-i pielea

când se mișcă. Dar nu era speriată. O furie tăcută și fără speranță îi clocotea în măruntaie. *Fiică.* Acel cuvânt părea lipsit de sens.

— Nu, m-ai înțeles greșit, spuse Elisabeta. Chiar dacă ți-aș înmâna tronul în noaptea asta, de bunăvoie, tot nu ai putea fi regină. Supușii tăi – supușii *mei* – nu te vor accepta dacă le vei arăta cine ești cu adevărat. Maria, nu va exista niciodată o regină vrăjitoare. E o nebunie.

— Tu ai fi putut fi acea regină, șopti Maria. Dar uită-te ce-ai devenit. Negi cine ești. Te ascunzi de lume, cum am făcut eu. Ești atât de neîncrezătoare în neamul tău că mă închizi și îți trimiți pe cel mai apropiat sfătuitor în adâncurile pământului ca să-și desfășoare cercetările în întuneric.

— Maria, ce practicați tu și bunul doctor nu e vrăjitorie. E o aberație. Ați corupt toate cunoștințele noastre.

— *Noi?* râse Maria. Despre cine vorbești? Bess, majoritatea vrăjitoarelor te urăsc fiindcă nu faci nimic pentru ele. E ca și cum Sabatul n-ar mai exista. Eu le voi reda locul *de drept.*

— Locul de drept al Sabatului e în întuneric. Acolo e locul nostru.

— În întuneric? Tu auzi ce spui, Bess? Ai putea fi cea mai puternică femeie de pe pământ. Nu te-ai săturat de toate? De pețitori, de căsătorii aranjate, de sfătuitori care vorbesc cu tine de parcă ai fi o fată idioată? Nu te-ai săturat să-ți trăiești viața ca un pion al bărbaților ambițioși? Nu te-ai săturat să te *prefaci* că ești slabă?

— Așa trebuie să fie. Așa a fost întotdeauna.

— Atunci ești pierdută. Eu mi-am petrecut destul timp fiind acel gen de regină. Fiind acel gen de femeie. Toată viața mea am fost înconjurată de alți oameni care au complotat tot timpul să mă folosească pentru scopurile lor. Propriul *meu fiu* conspiră împotriva mea. Între timp, toți oamenii pe care i-am iubit au murit sau au fost uciși. Soți, unchi, frați. Și lumea se așteaptă ca eu să nu fac nimic. Să rămân *în întuneric*, așa cum mă sfătuiești tu cu înțelepciune. Ei bine, nu o să mai sufăr! Voi arăta lumii o regină care e cu adevărat puternică. Voi arăta oamenilor mei că stăpânesc moartea. Iar ei mă vor iubi și se vor teme de mine din cauza asta.

Mușchii înghețați ai lui Alyce se încordară până la durere. Pe lângă furia pe care o simțea din cauza reapariției „mamei” ei, se

trezi convinsă de cuvintele Mariei, așa cum fusese în casa doctorului Dee. De ce *ar fi trebuit* să fie forțate să trăiască în umbră? De ce *ar fi trebuit* să accepte moartea cu resemnare dacă aveau puterea să o controleze?

— Teama, repetă Elisabeta. Da. La asta se ajunge, nu-i așa? Așa te vei asigura că supușii tăi te vor asculta. Le vei lua frica de moarte și o vei înlocui cu frica de *tine* – cu teama că nu le vei oferi ajutorul tău, că nu le vei salva oamenii dragi de la moarte. Sau poate teama că o *vei face?* Așa vei și guverna? Îți vei teroriza dușmanii cu viziuni și vizite din Partea Cealaltă? M-am apropiat de adevăr?

Alyce era ametită. Avusese parte de „viziuni și vizite” în Sala Mare, în curtea hanului Lebăda, pe cheiul Tamisei. Îl terorizase pe bărbatul care încercase să o jefuiască. Fusese mândră de asta? Până la urmă, de partea cui era?

Maria zâmbi.

— Bess, mi se pare că ești invidioasă. Bineînțeles, având în vedere că ești înconjurată de dușmani. Având în vedere cât de mult te urăște lumea.

— Atunci, am dreptate. Bineînțeles. Necromanția va fi și răsplata, și pedeapsa. Ce frumos. Presupun că adepții tăi vor face dreptate. Vor susține domnia terorii?

— Neamul nostru va primi puterea care îi aparține de drept. Puterea de care îl lipsești tu.

— Cum rămâne cu vrăjitoarele care nu-ți împărtășesc viziunea?

— Tu nu vei mai avea niciun loc aici.

— Înțeleg. Dar cum rămâne cu dușmanii noștri din străinătate? Vei trimite vrăjitoarele în bătălii pentru noi? Vei chema o armată de morți pentru a ne apăra când țărmurile noastre vor fi invadate?

— Dacă va fi nevoie.

Pentru prima dată, Alyce zări panorama întreagă și îngrozitoare a lucrurilor de care era capabilă Maria. Apoi ceva și mai înspăimântător: văzu de ce ar fi fost capabilă *ea însăși. O armată a morților.*

Elisabeta râse și se uită la Maria, regina scoțienilor, cu o expresie ce lui Alyce i se păru a fi milă.

— Maria, ascultă și tu ce spui. Nu ești o proastă. *Știi* unde va duce asta. Amândouă știm. În afară de asuprire, de teamă și de

supunerea tuturor tărâmurilor sub tiranie, e ceva mai important în joc aici, iar tu nu vrei să recunoști.

În sfârșit, Maria tăcu.

— Nu poți stăpâni moartea, spuse Elisabeta. Nimeni nu poate. Moartea te va stăpâni *pe tine,* dacă nu cumva a făcut-o deja. De fiecare dată când chemi morții, aduci lumile noastre mai aproape una de cealaltă, când scopul nostru ar trebui să le ținem despărțite. Fiecare dintre vrăjile tale negre face o gaură în vălul care le desparte. Acum, imaginează-ți regatul tău glorios: sute sau mii de vrăjitoare care se ocupă cu necromanția pe care de-abia o înțeleg și aduc moartea în lume la fiecare toană de-a lor, în fiecare zi, în fiecare oră. Chiar crezi că toate pot controla spiritele pe care le cheamă? Crezi că le pot trimite înapoi de unde au venit? Crezi că *tu* poți să faci asta? Ce se va-ntâmpla cu legiunile tale de morți după ce nu vei mai avea nevoie de ei? Maria, știi ce e de Partea Cealaltă. Nu sunt doar spiritele morților. Există spirite mai vechi și mai puternice acolo. Ele te vor folosi. Vei deschide porțile morții și le vei invita să ne devoreze.

Din nou, măruntaiele lui Alyce se încordară în timp ce asculta. Simți că făcuse asta tot timpul. Că deschisese porțile. Că invitase morții. Fie că dorise asta, fie că nu.

Maria oftă.

— Vorbești despre lucruri pe care nu le poți înțelege. De fapt, e trist. Cât de ignorantă ești! Cât de timidă ești! Bess, noi două am fi putut conduce împreună. M-am gândit la asta cândva, știi? Cum îți spuneam? *Sora mea regină?* Și uite la ce am ajuns! Râse sec. Cel mai amuzant e că, dacă ai fi avut măcar jumătate din priceperea mea, dacă ai fi citit măcar câteva pagini din *Necronomicon,* atunci situația asta nu te-ar fi îngrijorat. Ți-ai putea învia fata cât ai clipi.

— Spune-i omului tău să lase sabia jos! zise Elisabeta.

— Nu, am nevoie de anumite garanții de la tine!

— Nu-ți pot *înmâna* tronul, pur și simplu, ca și cum ți-aș vinde un cal.

— De fapt, poți!

În urechile lui Alyce, schimbul de replici furioase era acoperit încet de alte voci. Morții erau peste tot în catacombe, erau suflete îngropate de sute de ani. Locul lor de odihnă probabil era mai vechi decât Turnul. Erau sute sau poate mii de morți. Iar

faptul că Alyce ar fi putut să li se alăture în scurt timp, cu o rană la gât, îi ascuțise simțurile. Era ca și cum ei i-ar fi auzit grijile. Siluete negre și fluide apărură și dispărură în lumină, înconjurând-o pe ea și pe cele două regine ca un public neliniștit care șoptea.

— Nu discutăm despre condiții până când oamenii tăi nu o eliberează pe fiica mea, spuse Elisabeta cu o voce slabă și tristă.

Fantomele se vedeau mai bine ca niciodată, prezența lor era mai puternică decât fusese la hanul Lebăda, pe scena lui Vitali sau în Sala Mare, în timpul piesei de teatru. Mai mult decât atât, simțea că le *cunoștea,* că le știa viețile, că putea alege indivizi din mulțimea morților și putea vorbi cu ei. Și era sigură că, dacă le vorbea, ei ar fi ascultat-o. Cealaltă Parte era acolo, peste tot, și îi aștepta poruncile. Avertismentele reginei Elisabeta păreau lipsite de sens și false.

Alyce luă o hotărâre. Nu putea ieși din acea situație decât cu ajutorul morților, altfel s-ar fi numărat printre ei. Trebuia să deschidă porțile.

Când vorbi, lama rece a sabiei îi tăie pielea de sub falcă. Cuvintele nu sunară ca și cum ar fi fost ale ei. Vocea ei era profundă și străveche, de parcă ar fi venit din alt loc și din alte vremuri. Umbrele se adunară și se împrăștiară ca un stol de păsări și, printre formele plutitoare, văzu privirile șocate ale Elisabetei și ale lui Raleigh și groaza de pe chipul Mariei.

Morții o auziră pe Alyce și se supuseră poruncilor ei. Imediat, valul negru se repezi la Hopkins. Trecu peste el ca focul. De la mâner în sus, sabia îi rugini, apoi se fărâmiță și se transformă în cenușă la picioarele lui Alyce. Până ca Hopkins să înțeleagă ce se întâmpla, Raleigh sări înainte și își înfipse sabia cu precizie, într-un fel aproape delicat, între coastele bărbatului. Vânătorul de vrăjitoare mormăi și căzu pe podea în praful armei lui.

Alyce încercă să vorbească din nou, dar simți degetele lungi și inuman de puternice ale omului mascat strângându-i gâtul și apăsându-i traheea. Cu cealaltă mână, prinse sabia lui Raleigh de lamă, iar Alyce văzu cum îi tăie mănușile din piele și carnea, dar el tot o smulse din mâinile stăpânului ei și o aruncă la o parte.

Maria fugi.

— *Aduceți fata!* strigă ea celor rămași în urmă.

Dispăru într-un tunel al catacombei, cu doctorul Dee lângă ea.

Vederea lui Alyce se întunecă și se încețoșă în timp ce se chinui să respire. Dezarmat, Raleigh își lăsă umărul în jos și îl făcu pe bărbatul mascat să ajungă într-o firidă și să răstoarne rămășițele unui experiment de-al doctorului Dee pe podea. Bărbatul mascat apucă disperat instrumentele chirurgicale de pe masă, dar Raleigh luă un glob alchimic strălucitor, își lovi adversarul în cap cu el și stârni o ploaie de cioburi de sticlă și fosfor. Ciocul negru și gigantic căzu pe o parte. Nu se mai ridică.

Regina Elisabeta nu îi urmări pe Maria și pe doctorul Dee. În schimb, rămase nemișcată într-un mod straniu. Începu să șoptească, apoi îngenunche și desenă un cerc larg în praful de pe podeaua catacombei.

— Ce faci? o întrebă Alyce, masându-și gâtul.

— Merg după ea, spuse regina.

Scrise câteva rune în jurul circumferinței cercului cu degetul și continuă să psalmodieze. Toate formele desenate aveau o strălucire roșie, de parcă ar fi fost însemnate în pământ cu fierul roșu.

Alyce o privi pregătindu-și scăparea cu calm și îi veni să țipe din adâncul măruntaielor și să scuipe.

— Mă abandonezi din nou, nu-i așa?

— Alyce, te rog! Elisabeta se întoarse cu fața la ea. Arăta atât de obosită și amărâtă, că lui Alyce îi trecu furia pentru o clipă. Stai aici! Așteaptă-mă!

Apoi intră în cerc. O înghiți cu totul, runele deveniră reci și pieriră, iar ea dispăru. Nimeni nu știa unde. Alyce își spuse că nici nu-i păsa.

Brusc, auzi ceva zgâriat, de data asta, în spatele ei. Auzi și un geamăt. Se întoarse de la cercul magic. Hopkins se ridicase în genunchi. Bineînțeles că nu era mort. Nici măcar nu fusese viu de la început.

Fugi. Nu doar de Hopkins sau de Maria, ci de tot și de toți. Voia să fugă dincolo de zidurile cetății, până la mare și dincolo de ea. Nu mai voia să fie niciunde.

Auzi ecoul vocii lui Raleigh, dar îl ignoră și urcă sărind pe treptele ude din piatră care duceau până în Turn.

Scara părea de zece ori mai lungă în direcția opusă. O dureau picioarele și era amețită pentru că se învârtise la nesfârșit pe spirala scărilor și doar zgomotele făcute de cizmele și de pașii grei ai lui Hopkins din urma ei o împiedicară să nu cadă pe

pereții murdari. Parcă era într-un coșmar, totul părea ireal. Se gândi, destul de calmă, la posibilitatea ca scara să nu se termine niciodată și ca ea și Hopkins să se urmărească pe vecie.

Dintr-odată, văzu un pătrat de lumină slabă, de culoare roșie, care străpungea întunericul deasupra ei. Ajunsese la chepeng. Urcă până în beciul Turnului, recunoscătoare că își putea odihni picioarele un pic. Își scoase o piatră ascuțită din talpă, apoi se ridică și alergă din nou, urcând scările primului etaj al Turnului, până la ieșire.

Era blocată. Doi paznici stăteau cocoșați și, evident, plictisiți în arcadă, iar lumina torțelor arăta broderia aurie de pe uniformele lor roșii. Între umerii lor, Alyce văzu crenelurile exterioare ale Turnului și cerul nopții, violet-închis, chiar înainte de zori.

O auziră gâfâind și, chiar când se întoarseră să cerceteze, ea se repezi printre ei, făcându-i să-și ciocnească halebardele de ușa de piatră. Își pierdu echilibrul, căzu și se rostogoli pe scările de lemn care duceau la curtea de jos.

— Hei! Paznicii se repeziră după ea. Întoarce-te aici!

Alyce își frecă glezna scrântită și începu să meargă șchiopătând prin curte, spre celălalt loc de pază. După câțiva pași dureroși, paznicii care o urmăreau nu se mai auziră dintr-odată. Se întoarse. Amândoi erau căzuți pe scări, iar Hopkins pășea peste ei, cu un pumnal în mână.

Simți un junghi în gleznă când încercă să fugă. Sări încă un metru, gemu și căzu pe paiele și bălegarul dintre bolovani. Hopkins se apropie încet, atent, ca un lup. Încă își ținea mâna pe rana pe care i-o făcuse Raleigh.

Mai mulți paznici alergară de-a lungul zidurilor și ieșiră din cadrele ușilor, treziți de agitație. Dar, printre strigătele și pașii lor, se auzi alt zgomot. Un croncănit și agitația unor pene zbârlite.

În colțul curții, un corb ciugulea ceva de pe pământ, aparent neinteresat de scena ce se petrecea. Își întinse aripile și țopăi spre Alyce, aruncând iarbă și pietriș cu ciocul lui. Apoi apăru altul, de data asta în spatele lui Hopkins, și îl privi curios cu un ochi ca o mărgea. Îl mai urmară doi, apoi șase, și toți croncăneau unul la celălalt. Doar când alt corb coborî din cer, Alyce își ridică privirea și văzu că zidurile și turnurile erau mărginite peste tot de sute de corpuri negre și împănate, mult

mai multe decât văzuse când o adusese Raleigh acolo.

Pur și simplu, stăteau și priveau, în liniște, iar capetele lor lucioase tresăreau din când în când.

Hopkins se uită la Alyce, apoi iar la rândurile de păsări care îi scrutau fiecare mișcare. Apoi râse, își mută pumnalul dintr-o mână în alta și sări înainte.

Corbii croncăniră în cor. O formă zdrențăroasă căzu din cer pe fața lui, el mârâi, o lovi și o aruncă într-o parte. Alta se repezi la ceafa lui. Apoi încă una și încă alta. Hopkins se dădu în spate, poticnindu-se, atacat din toate părțile de ciocuri și gheare, cu pălăria căzută de pe cap și gulerul plisat deja zdrențuit.

Valuri de aripi negre curseră de pe crenelurile Turnului, până când bărbatul nu mai putu fi văzut din cauza penelor, iar strigătele lui nu se mai auziră din pricina croncănitului păsărilor. Chiar și după ce căzu la pământ și membrele încetară să i se mai zbată nebunește, ele continuară să roiască în jurul lui și peste el, mișcându-se ca o singură entitate.

Furtuna se potoli treptat, iar corbii își luară zborul, înconjurând rămășițele trupului lui John Hopkins, încet și de la distanță. Era aproape sfâșiat în bucăți. Apoi se întoarseră la locurile lor de pe creneluri și așteptară, atenți la fiecare sunet, croncănind unul la celălalt.

Toți plecară, cu excepția unuia care stătea pe trunchiul bărbatului. Acesta se întoarse și se uită la Alyce cu ochii lui de culori diferite, unul negru și celălalt alb. Lovi cu ciocul gâtul expus al bărbatului, de parcă ar fi vrut să se asigure că era mort, apoi bătu de două ori din aripile lui zdrențuite și zbură pe umărul ei.

Rămase cocoțat acolo, în timp ce paznicii îi legară mâinile și o conduseră mai departe. Când se uită în ochii paznicilor, văzu că ei se temeau mai mult de ea decât se temea ea de ei.

Capitolul XXVII

La început, Alyce crezu că era iar în Bedlam. Celula ei avea aceiași patru pereți, același tavan jos apăsător, aceeași ușă mică de lemn al cărei vizor părea să o privească, chiar dacă nu era nimeni de partea cealaltă.

O siluetă albă și sclipitoare stătea în fața ei. Un înger, venit să o scoată din închisoare sau poate să o trimită în iad. Alyce crezu că era moartă. Sau că visa. Îngerul avea un miros de fum și de condimente care o surprinse, dar nu i se păru prea plăcut.

Doar când el încercă să o ridice de pe podea și o duru glezna, își dădu seama că era foarte vie și foarte trează.

— Alyce, poți să *stai* aici dacă vrei, spuse o voce care nu suna deloc angelic.

Începu să vadă lumea din nou și, odată cu ea, chipul unui tânăr.

— Solly? spuse ea fără să se gândească.

— Din păcate, nu, zise Walter Raleigh. Haide, ridică-te! Se țin de el ca să se sprijine. Ai grijă, asta e haina mea preferată.

Alyce merse șchiopătând pe lângă el și ieși din celula închisorii. Nu fusese atentă unde o duseseră paznicii și, când ieși de pe scări, la lumina zilei, nimic nu i se păru cunoscut. I se păru că soarele răsărise de aproape o oră. Atmosfera curții interioare i se păru cețoasă și liniștită, de parcă toată fortăreața – clădiri și locuitori – încă mai dormea. Câțiva corbi ciuguleau în iarba cu rouă pentru micul lor dejun.

Intrară în Turnul Alb și refăcură drumul până în camera Elisabetei. Când făcură asta, își aminti toate lucrurile bizare care i se întâmplaseră noaptea trecută.

— Pe viitor, spuse Raleigh, când se opri ca să deschidă ușa dormitorului, când o să-ți spun să încui ușa, asta să și faci.

Alyce se holbă la picioare și dădu din cap cu o expresie de vagă căință. Intrară în dormitorul sclipitor, iar Raleigh închise ușa în urma lor.

— Ce s-a-ntâmplat? Unde-i toată lumea? Unde-i… Se opri. Mama mea.

Cuvântul i se păru ciudat, de parcă ar fi fost dintr-o limbă străină.

— L-am prins pe doctorul Dee. Amicul nostru mascat e pe fundul șanțului acum, împreună cu rămășițele domnului

Hopkins.

— Sigur sunt...

— Morți? Da. Nici măcar Maria Stuart n-ar mai putea să-i scoale din morți acum.

Alyce își miji ochii.

— Unde-i ea acum?

Raleigh oftă.

— Maria a scăpat. Acele catacombe se întind pe o suprafață de câteva mile. Elisabeta – mama ta – îi contactează pe spionii noștri. A trebuit să se întoarcă la Whitehall. Îți transmite scuze, din nou.

— Scuze? spuse Alyce. Crede că asta-i tot ce vreau de la ea?

— Nu. Alyce, încearcă să-nțelegi, e într-o poziție foarte dificilă. O poziție imposibilă.

— Mi se rupe inima de mila ei.

— Încearcă să nu fii prea dură cu ea...

Alyce îi ignoră încercările jenante de diplomație.

— Cum m-ați găsit? Cum ați aflat unde eram?

Urmă rândul lui Raleigh să se uite la picioarele lui.

— Prietenul tău..., spuse el. Cum îl cheamă?

— Solomon?

Ceva se aprinse în ea când îi menționă numele și simți o căldură care îi lipsise toată noaptea.

— Hopkins și Caxton... l-au interogat ca să afle unde te-am dus. L-au interogat cu brutalitate.

Căldura dispăru la fel de brusc precum apăruse.

— E bine? întrebă ea.

— A încercat să o avertizeze pe Elisabeta că vânătorii de vrăjitoare veneau după tine, dar paznicii ei au pierdut mult timp. Nu l-au lăsat să vorbească cu ea. Ea a ieșit din apartamentele ei doar ca să vadă pentru ce se făcea atâta zarvă, iar el a putut să-i spună ce s-a-ntâmplat înainte să-și piardă cunoștința.

— E *bine*? întrebă ea din nou.

— Nu e bine, spuse Raleigh. Chipul lui arăta ciudat când era serios, de parcă nu i se potrivea. A îndurat multe de dragul tău, e o minune că a ajuns la Elisabeta. L-am adus aici după aceea. Dar a trebuit să-l lăsăm ca să te găsim pe tine.

— Pot să-l văd? întrebă Alyce, respirând cu greu.

Raleigh încuviință. Se strecură în spatele tapiseriei și în pasaj, iar ea îl urmă până în camera secretă a Elisabetei. Ușa era

întredeschisă. Văzu prin crăpătură că mangalul era aprins din nou, iar camera era învăluită într-o lumină roșie.

Erau doi oameni înăuntru. Unul era Solomon, care zăcea fără cămașă pe o bancă, iar pielea îi era albă ca marmura. Nu își putu da seama dacă era viu sau mort.

Celălalt era doctorul Dee, legat de un scaun, palid și tras la față.

— Raleigh, ascultă-mă, spuse el, cu barba tremurândă. Maria… vrăjitoarea. Ea m-a *forțat,* mi-a luat mințile. Are niște feluri de-a te obliga. N-am avut *de ales.*

— Stai liniștit, câine! Raleigh nici măcar nu catadicsi să se uite la el. Vom avea destul timp să vorbim mai târziu. Sunt sigur că noua ta regină n-a plecat fără să-ți spună unde se va duce.

Alyce se duse lângă Solomon și își puse o mână pe fruntea lui. Ardea din cauza febrei și era lucioasă din cauza sudorii. Tăieturile și vânătăile de pe trupul lui păreau foarte roșii în contrast cu pielea lui palidă. Ochii îi erau mai cufundați în orbite și mai încercănați ca niciodată, iar tremurul slab al pleoapelor lui era singurul semn că încă mai era viu.

Nu suporta să se uite la el, dar, chiar și când se întorcea în altă parte, îi auzea respirația chinuită. *Ceva* trebuia să facă. După ce el o salvase de atâtea ori, tot ce putea face era să-i șteargă fruntea. Dacă nu ar fi existat ea, el încă ar fi fost cu trupa Sussex's Men – ar fi glumit, ar fi băut și ar fi ținut toasturi în cinstea următoarelor săptămâni de călătorie. Era doar vina ei.

Dee se zbătu ca să se elibereze.

— Copilă, ascultă-mă. Pot să-l ajut, să-l vindec. Lasă-mă să-ți arăt cum.

— Am văzut priceperea ta la vindecări, spuse Raleigh. Ești doar un jefuitor de morminte.

— Trebuie să văd ce ierburi are Elisabeta…, spuse Alyce, mergând spre borcanele și sticlele pe care le cercetase cu o noapte în urmă. Ar putea avea ceva folositor.

Își stoarse creierii pentru a-și aminti fiecare lecție despre plante pe care o învățase mama ei vreodată. Nu, nu mai era mama ei – era doar „Ellen". Dar descoperirea despre mama ei adevărată îi mări dorul de mama adoptivă.

Închise ochii pentru un moment și încercă să se concentreze. „Solly, își spuse ea. Gândește-te la Solly acum." Găsi armurariu, coada-șoricelului și splinuță, dar nicio aralia japoneză. Degetele

îi tremurau în timp ce căuta proviziile Elisabetei.

Îl auzi pe doctorul Dee râzând disprețuitor în spatele ei.

— Fata mea, băiatul e pe moarte. Câteva frunze uscate n-o să-l ajute cu nimic.

Raleigh îl lovi peste față, dar asta nu-i făcu vorbele mai puțin dureroase. Ceva din inima ei, vocea ei interioară, îi spunea același lucru: „Asta n-o să ajute la nimic”. Și, când totul ar fi dat greș, ce-ar fi făcut atunci?

— Alyce, *Necronomicon*-ul*,* spuse doctorul, scuipând sânge. Știu că o ai. De ce te prefaci că nu ești ispitită? Ai putea alege să-l salvezi, aici și acum. Sau poți alege să fii neputincioasă și ignorantă, ca mama ta.

— Dacă mai scoți un cuvânt…, spuse Raleigh, strângându-și pumnul în jurul mânerului sabiei.

— Notițele mele. Am scris un *comentariu* întreg pentru Cartea neagră. Îți voi explica totul. Dacă mă lași să ți-l aduc din catacombe.

— Ajunge!

Dar amenințarea lui Raleigh fu întreruptă brusc. Toți trei se învârtiră pe loc când ușa camerei se deschise și vântul făcu flăcările să salte pe mangal. Ciocnirea clanței de fier cu peretele fu urmată de un mârâit lung și gutural, așa cum Alyce nu auzise de la niciun animal.

Toți se întoarseră în același timp. Era Caxton sau ce mai rămăsese din el. Din hainele lui încă mai picura apa, de parcă tocmai ar fi ieșit din șanțul care înconjura Turnul. Își pierduse cizmele, masca și una dintre mănușile din piele. Capul lui era și mai distrus decât ceea ce văzuseră în piața de lângă Poarta Nouă. Îi mai rămăsese foarte puțină carne pe el.

— Tu…, fu singurul lucru pe care Raleigh avu timp să-l spună.

Monstrul merse clătinându-se prin cameră și își întinse mâna goală, ca o gheară, spre gâtul lui Alyce, dar, înainte ca ea să aibă măcar timp să facă un pas în spate, Raleigh fu deja acolo, cu sabia ridicată deasupra capului lui. Caxton o prinse și o rupse în două. Apoi învârti o jumătate a ei și îl lovi pe Raleigh într-o parte a capului cu mânerul, făcându-l să se împiedice și să cadă pe scaunul de care era legat doctorul Dee și să-l răstoarne pe podea.

Caxton se repezi din nou la Alyce. Ea sări în spatele mangalului și încercă să-l lovească cu un vătrai care fusese

îngropat în foc; nu reuși să-l atingă, dar tot izbuti să-i arunce cenușă fierbinte pe fața nemascată. În timp ce el era năucit, Raleigh se ridică sprijinindu-se într-un braț, ca un om beat, și se repezi la el. Îl aruncă pe Caxton pe masă, iar picioarele acesteia se rupseră când el căzu pe ea.

Amândoi bărbații se strânseră de gât. Caxton scoase un sunet oribil, un amestec de șuierat și gâlgâitură, când fu țintuit lângă fereastră. Fața lui Raleigh se făcu roșie ca sfecla și, în scurt timp, înțelese că, oricât l-ar fi strâns de gât, inamicul lui nu i-ar fi dat drumul din strânsoare.

Alyce înțelese ce trebuia să facă. Luă vătraiul și îl aruncă, nu în Caxton, ci în fereastra din spatele lui. Cioburi de sticlă neagră căzură pe pietrele de pavaj de jos. Apoi lovi brațele bărbatului până când Raleigh păru să răsufle din nou.

Caxton încercă să-i atace pe amândoi, trăgându-i de haine și de fețe, în timp ce îl ridicară în arcada deschisă. Raleigh încă își ținea o mână pe gâtul lui, în timp ce Alyce îl apucă de un genunchi. Chiar și când era pe jumătate afară, cu capul și umerii suspendați în aer, el continuă să strângă marginile foarte ascuțite ale ferestrei sparte.

Alyce îi mai lovi încheieturile cu vătraiul, iar Raleigh îi ridică și celălalt picior, apoi Caxton căzu din vârful Turnului Alb până pe pietrele de sub el. Nu-l văzură căzând pe pământ, dar îl auziră.

Se uitară pe fereastră. Caxton zăcea, ghemuit ca un animal adormit și nu se mai mișca. Corbii priviră și croncăniră când paznicii alergară pe peluză.

Alyce și Raleigh se uitară unul la celălalt, prea obosiți și prea îngroziți ca să poată vorbi.

Se întoarseră în cameră și oftară.

Scaunul răsturnat era gol. Doctorul Dee dispăruse.

Capitolul XXVIII

Până când se întoarse Raleigh, se întunecă din nou. Își dădu jos pălăria și se trânti pe scaunul de care fusese legat doctorul Dee. Cumva, în ciuda confuziei acelei zile, își făcu timp să își schimbe îmbrăcămintea, care era la fel de elegantă ca întotdeauna, dar nu îl împiedica să arate obosit, chiar extenuat.

— Niciun paznic nu l-a văzut plecând. Dacă a coborât prin catacombe, atunci a plecat demult. Se întind dincolo de zidurile cetății. Așa a adus-o pe Maria, pe ascuns.

— Dar casa lui din Mortlake? întrebă Alyce.

— E pe jumătate distrusă. Și ar ști că nu trebuie să se-ntoarcă acolo. Am pus un om ca s-o păzească.

Alyce se gândi, dintr-odată, la mama lui Solomon.

— Mai era cineva acolo? În casa lui?

Raleigh se uită uimit la ea.

— Cine să fie?

— O femeie. Sau cadavrul unei femei.

— Erau doar hârtii și cărți distruse. Și o cușcă. Nimic în ea.

— Of! Asta era. Nu ar fi aflat niciodată unde fusese îngropată. Sau *dacă* fusese îngropată. Alyce se uită la Solomon și își puse dosul palmei pe gura lui. Respirația lui era aproape imperceptibilă. Cataplasmele nu avuseseră niciun efect. Dar încă mai putea încerca și alte lucruri.

— Am găsit asta, spuse Raleigh.

Îi înmâna o bucată împăturită de pergament, pătată de ploaie și murdărită de praf și de cenușă. O deschise. De-abia putea fi citită, dar tot mai putut zări ondulațiile scrisului de mână al mamei ei. Scrisoarea.

— Am uitat de ea, spuse Alyce, nevenindu-i să creadă că era același artefact pe care îl purtase pe tot drumul până la Londra și pe care îl scosese din Bedlam în urmă cu câteva luni. Încercă să-i îndrepte colțurile și își ridică privirea. Mulțumesc! E singurul lucru care mi-a mai rămas de la ea.

Amândoi priviră scrisoarea în tăcere.

— Ce scrie? întrebă ea.

Nu aflase niciodată. Pe de o parte, nici nu voia să știe. Știa cât de mult ar suferi dacă ar afla.

Raleigh păru surprins.

— Alyce, nu sunt un expert în limba veche.

— Dar poți s-o înțelegi?

— Destul de bine.

— Ce scrie?

Expresia feței lui se întristă.

— Ești sigură? Scrisoarea nu e importantă, nu acum…

— Nu e importantă?

Alyce se înroși la față. Raleigh își dădu seama că spusese ceva greșit.

— Foarte bine, spuse el și smulse pergamentul din palma ei. Nu pot citi toate cuvintele. Dar, din câte înțeleg, scrie: „De la Ellen din Sabat către doctorul Dee. Poate v-a găsit deja corbul. Ni s-a întâmplat ce e mai rău. Trebuie să mă întâlnesc cu moartea.” Se uită la ea, iar ea dădu din cap, făcându-i semn să continue. Apoi urmează ceva ce nu pot să citesc. După aceea scrie: „Am trimis-o pe Alyce la dumneavoastră. Aveți grijă de ea cu dragostea unui tată, până când poate fi înapoiată mamei ei.” După aceea…

Tăcu.

— Ce urmează?

— După aceea scrie: „Îmi cer iertare.”

Alyce simți că îi venea să plângă, dar era prea obosită să o facă. Era prea obosită să se înfurie. Luă din nou scrisoarea și scrută simbolurile neclare, fără să descopere înțelesul pe care îl găsise Raleigh. Poate, într-o zi, ar fi învățat cum să le citească. Dar cine ar fi învățat-o? Elisabeta?

O puse într-o parte.

— Doctorul Dee ar trebui să-și ceară iertare, spuse ea. Unde-i acum?

— Există posibilitatea să fi plecat din țară. Îmi pare rău.

Raleigh tremură. Prin fereastra spartă intra un curent puternic în cameră și, chiar dacă doriseră să o acopere cu ceva, Pecke se așezase pe pervaz și nu voia să fie mutat.

— N-ar putea să plece în căutarea lui? spuse Alyce, dând din cap în timp ce se uita la corb, care își înclină capul pentru a se uita la ea cu ochiul lui sănătos, cel negru.

— Am vorbit cu Bess despre asta, dar ea vrea ca el să rămână aici. Să te supravegheze. Era sigură de asta.

— Dacă ar vrea, ar putea să mă supravegheze ea…, bombăni Alyce.

— Alyce, spuse Raleigh cu severitate. Trebuie să termini cu

prostiile astea. Elisabeta nu și-a dorit asta pentru tine. Pune-te în locul ei. Știe că Maria Stuart vrea s-o detroneze sau s-o omoare și se pare că poate să plece din închisoare când vrea. A fost trădată de sfătuitorul în care avea cea mai mare încredere, iar secretul fiicei ei e în mâinile cui nu trebuie. Adaugă toate astea la sutele de catolici, spanioli, francezi și câți mai încearcă să o omoare oricum. Și, peste toate astea, mai trebuie să se ocupe de treburile Curții și să-și *conducă supușii.* Nu poate uita, pur și simplu, de toate, pentru a veni să te vadă imediat. Vrea să te vadă. Mai mult ca orice pe lume. I se rupe inima de dorul tău. Dar, Alyce, ea e *regina.*

Alyce își mușcă buzele în tăcere. Îi era greu să compătimească o mamă care lipsise din viața ei. Dar începu să-și dea seama că, exact pentru același motiv, îi era greu să o judece. Pur și simplu, nu o *cunoștea.* Își dorea doar să stea de vorbă cu ea.

— Unde e regina?

— În drum spre Midlands. Pentru a se întâlni cu temnicerii Mariei. Cred că vom continua să ne prefacem că regina scoțienilor încă mai e în închisoare – dacă s-ar afla că a evadat, toți susținătorii, și nu mă refer doar la vrăjitoare, s-ar strânge în jurul ei. Am avea un război civil.

„Așa cum a prezis cuplul din taverna Călăului”, se gândi Alyce.

— Va fi executată? Dacă o găsește Elisabeta?

Raleigh clătină din cap.

— Acesta a fost unul dintre principiile Elisabetei, dintotdeauna. Nu va omorî pe cineva de-al ei, mai ales cineva care i-a fost foarte apropiat în trecut. Cred că…

Tăcu.

— Ce?

— Că Elisabeta încă mai crede că va putea s-o schimbe pe Maria. S-o aducă pe calea cea bună, cum se zice. Înapoi la adevăratul Sabat. Oricum, execuția Mariei ar fi o invitație la război civil, la fel cum ar fi și eliberarea ei. Susținătorii ei n-ar suporta asta. Totul e al dracului de complicat.

Amândoi tăcură și căzură pe gânduri. Pecke croncăni la el și zbură pe un raft de cărți.

— Și cum rămâne cu mine?

— Cu tine?

— Ce vrea Elisabeta de la mine?

Raleigh se uită la ea cu aceeași expresie de milă pe care o avusese cândva Solomon.

— Nu știu. Trebuie să ne gândim la asta.

— Deja m-am gândit la asta, spuse Alyce răspicat.

— Vorbești serios?

— Da. Dar voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Ajutorul meu?

— Când m-ai adus aici, noaptea trecută…

— Da…

— Și te-ai lăudat că ești un marinar grozav…

— Da…

Alyce văzu o licărire de amuzament pe chipul lui Raleigh.

— Am vorbit despre Lumea Nouă.

— Da, așa am făcut.

— Duceți-ne acolo.

Raleigh se holbă la ea.

— Pe voi doi? întrebă el.

Alyce văzu că o privea cu milă, iar asta o înfurie.

— Solomon va supraviețui. Am nevoie de un pic mai mult timp cu el.

— Să presupunem că va supraviețui… de ce în Lumea Nouă?

— Nu mă mai ține nimic aici, continuă Alyce. Nici pe Solly nu-l mai ține nimic aici. Aș fi departe de Maria și de vânătorii de vrăjitoare. Elisabeta nu ar mai trebui să-și facă griji că fiica ei ar putea apărea pe neașteptate. Aș avea o viață nouă. Data viitoare când traversezi Atlanticul, aruncă-ne în cală cu restul încărcăturii. Bine?

— Alyce, nu cred că…

— Vorbesc serios, Walter! Nu vreau să trăiesc toată viața într-o cocioabă englezească și să mă tem tot timpul de cine-mi bate la ușă. Nu există vânători de vrăjitoare în Lumea Nouă, nu-i așa?

— Nu, spuse Raleigh. Cel puțin, nu încă.

— Atunci e bine.

Raleigh privi în gol când se concentră, așa cum făcea întotdeauna când se retrăgea în sinea lui pentru a discuta cu el însuși. Apoi, pe neașteptate, zâmbi.

— Foarte bine. Voi vorbi despre asta cu mama ta.

Se ridică în picioare și își puse iar pălăria pe cap.

— Pleci acum? spuse Alyce. La Whitehall?

— Nu încă. Mai întâi, trebuie să rezolv niște treburi aici. Trebuie să încerc să le explic paznicilor de ce a căzut cineva de la cea mai înaltă fereastră a turnului de nord-est în dimineața asta. Dar o s-o întreb pe mama ta când o să am ocazia.

— Mulțumesc, Walter.

Se uită la corpul lui Solomon, uns cu unguente și acoperit cu o cuvertură de muselină.

— Ești sigură că nu vrei să rămân?

— E în ordine, spuse ea. Cred că e mai bine să rămân doar eu cu el.

El zâmbi cu tristețe și făcu o plecăciune. Nu mai aveau nimic de spus.

Când zăvorul zăngăni în urma lui, un zgomot ciudat, ca un hârâit, ieși dintre buzele vinete ale lui Solomon. Alyce se ridică brusc în picioare. Pecke țipă jalnic.

— Solomon? Mă auzi? Cufundă buretele în castron din nou și îi tamponă fruntea. Sunt Alyce.

El suspină și își arcui spatele.

— Solomon!

Nu mai scoase niciun sunet. Pieptul lui se ridica și cobora, se ridica și cobora. Apoi doar coborî.

— Solomon? șopti Alyce.

Îi frecă degetele reci cu ale ei, încercând să forțeze viața să se întoarcă în ele. Apoi își puse capul pe pieptul lui și își lăsă lacrimile să cadă pe pielea lui albă și moale.

Nu își dădu seama cât timp stătu așa, dar, la un moment dat, își șterse ochii și luă o hotărâre.

Calmă, se ridică și încuie ușa pe dinăuntru. Apoi își șterse ochii, merse la birou și scoase cele două cărți pe care le ascunsese în spatele stocului de ierburi al reginei. Una din ele era *Necronomicon*-ul. Cealaltă conținea *comentariul* doctorului Dee.

În timpul absenței lui Raleigh, ea coborâse până în catacombe și căutase prin dărâmăturile îngrozitorului laborator al doctorului Dee. O găsise pe o masă de lucru de-a lui, acoperită cu amprentele lui însângerate – cartea nu era mai mare decât un jurnal și era scrisă atât în engleză, cât și în sistemul lui de rune și glife. În ea erau secretele pe care le aflase din Cartea neagră. Explicații. Traduceri.

Inima îi bătea tare, pieptul îi era ușor și plin de aer. Încercă

să-l alunge pe Pecke de pe raftul cu cărți, dar el doar sări în altă parte. Croncăni și îi lovi mâna cu ciocul de parcă ar fi știut ce avea să facă.

Dar își spuse de nenumărate ori că nu avea de ales când se așeză lângă Solomon.

Corbul țipă din nou, mai tare ca înainte.

Ea îl ignoră și răsfoi paginile înnegrite ale ambelor cărți până când găsi vraja de care avea nevoie. Le așeză pe coastele nemișcate ale lui Solomon și se apucă de treabă.

PLYMOUTH

După o lună

Alyce nu mai văzuse marea până atunci. Aerul sărat, scârțâitul galerei și agitația marinarilor îi puneau sângele în mișcare și îi zbârleau părul. Dincolo de catarge, pescărușii planau alene deasupra apelor adânci, strigându-i pe cei de pe țărm, provocându-i să li se alăture. Alyce simți că țipetele lor erau doar pentru ea.

Era o zi înnorată și vântoasă, dar ar fi putut să stea pe faleză ore întregi. În timp ce se holba la orizont, simți o mână pe umărul ei, care alunecă pe brațul ei și îi strânse degetele.

— Hai înăuntru, că îngheți…

Se întoarse ca să vadă chipul lui Solomon, îmbujorat din cauza vântului rece, cu ochii un pic umezi și nasul care-i curgea. Oricine s-ar fi uitat la el nu și-ar fi dat seama prin ce trecuse. Nici el nu știa.

— Îmi place aici, afară, spuse ea și se întoarse din nou cu fața la mare.

Într-un mod rațional, știa că nu avea niciun motiv să se simtă vinovată. Solomon era viu și sănătos. Asta era tot ce conta. Atunci de ce i se întorcea stomacul pe dos?

El își descleștă mâna de pe mâna ei.

— Cum vrei. Dar Walter spune că echipajul corabiei nu va fi pregătit de plecare până la prânz și ne face cinste cu ceva de băut, spuse el, zâmbind și pufnind tare.

— Vin cu tine dacă nu mai faci asta…, spuse Alyce.

— Îmi pare rău. Nu mi-am trecut batistele pe primele locuri din lista cu lucruri de luat pentru o călătorie până la capătul lumii.

Alyce bâjbâi printre faldurile rochiei ei – un cadou de la Raleigh – și scoase un pătrățel delicat din dantelă pe care îl întinse sub nasul lui.

— O, mulțumesc!

Solomon strănută tare și, când se uită din nou la ea, fața lui era strâmbată de durere. Își puse o mână în dreptul inimii.

— Încă te mai doare?

El dădu din cap în semn că da.

— Atunci, hai să mergem să bei niște vin! Băutura de-aici face

mai multe minuni decât orice poțiune aș putea fierbe eu pentru tine.

Cei doi se întoarseră cu spatele la chei și traversară strada, ferindu-se de cai, căruțe și de grupurile de marinari scandalagii, până când ajunseră la ușa hanului Sirena.

Salonul hanului Lebăda fusese destul de liniștit în comparație cu acest loc. Încă era dimineață, dar adăpătoarea era plină până la căpriorii ei strâmbi de pirați și o mulțime de nenorociți care păreau să fi început să bea cu o după-amiază înainte și nu-și dăduseră seama că noaptea trecuse. Fiecare chip era ars de soare sau avea un fel de cicatrice, chiar și cele ale *mușilor* care erau mai tineri decât Alyce și Solomon, dar arătau de cel puțin două ori mai bătrâni.

Cântecele și râsetele răsunau în salonul de cherestea, iar Alyce îl zări pe Walter într-un colț, râzând tare cu un lup de mare bătrân a cărui cămașă era stropită cu bere și al cărui nas arăta ca o prună mare și uscată. Cu haina lui gri și lucioasă și cu cercelul lui cu perlă strălucindu-i printre bucle, Raleigh părea cât se poate de nepotrivit în acel loc. Dar clienții hanului Sirena nu păreau deranjați de el.

El îi zări, se scuză față de bătrânul obraznic și îi conduse până la o masă de lângă fereastră. Chiar dacă geamurile erau groase și murdare, Alyce tot putu să vadă corăbiile săltând ușor în golf, din locul în care stătea.

Raleigh îi lăsă pentru un moment, apoi se întoarse cu trei cupe cu vin.

— Savurați-l! Aproape tot vinul se transformă în oțet până când traversează Atlanticul. Își ridică cupa pentru un toast. Pentru noi începuturi!

Toți sorbiră vinul în liniște.

— Cât timp vom fi pe mare? întrebă Solomon.

— Zece săptămâni, răspunse Raleigh. Poate mai mult, depinde de vânturi.

Lui Alyce i se păru ciudat felul în care Raleigh se uita la Solomon. Oare ghicise ceva? Sau doar își imagina ea? În ceea ce-l privea, vindecarea lui Solomon trebuie să i se fi părut mai mult decât miraculoasă.

Solomon își dădu vinul pe gât și făcu o față ciudată care ar fi putut să fie o reacție la gustul vinului, la răspunsul lui Raleigh sau la amândouă. Dar apoi se lumină la față și se aplecă spre ei

cu un aer conspirativ.

— Avem o vrăjitoare la bord, spuse el. Sunt sigur că ne poate invoca o vreme bună. Nu-i așa?

Se întoarse spre Alyce și își ridică o sprânceană, iar ea se uită obosită la el.

— Domnișoară, în locul tău, aș face cât mai puține vrăji, zise Raleigh. Marinarii sunt aproape la fel de superstițioși ca actorii.

Alyce încercă să schimbe subiectul.

— Când ajungem acolo, spuse ea, ce-o să faci?

— O să stau o vreme. Deja sunt câteva vrăjitoare din Sabat stabilite acolo. Vor dori să audă vești despre Elisabeta. Și, bineînțeles, își vor dori compania mea plăcută cât mai mult timp, zise și zâmbi.

— Și, după aceea, te întorci în Anglia?

— Da. Tăcu o vreme. O să mă întorc când pot, dar cred că va trebui să petrec mai mult timp în Londra pentru că doctorul Dee s-a autoexilat. Presimt că voi lucra mai mult cu mama ta. Poate că, într-o zi, va călători și ea până în Lumea Nouă cu mine.

Alyce dădu din cap și se holbă pe fereastră la marea întunecată.

— E ciudat că plec fără să vorbesc cu ea.

Raleigh nu-i răspunse, doar se holbă în adâncul cupei lui.

În luna care trecuse de la evenimentele din Turn, Elisabeta nu reușise să o vadă nici măcar o dată. Se gândea că poate ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta. Era sigură că Elisabeta și-ar fi dat seama de ceea ce făcuse. Ar fi simțit ceva în legătură cu Solomon. Sau ar fi citit, pur și simplu, vinovăția pe chipul lui Alyce.

„Nu, își spuse Alyce, nu ai de ce să te simți vinovată. Solomon e teafăr și nevătămat. Nu am avut de ales.” Uneori se trezea repetând cuvintele Mariei: „Nu e nefiresc. Noi hotărâm ce e natural”.

După ce Solomon și-a revenit, amândoi au fost duși în secret până într-o casă dintr-un sat la sud de Londra. Dar mama ei tot nu o vizită.

Alyce o vizitase pe doamna Thomson înainte să plece din oraș. Despărțirea lor fusese scurtă și stânjenitoare pentru că Alyce îi putu spune bătrânei hangițe foarte puțin despre ce i se întâmplase și unde mergea. Se bucură când află că Martha fusese biciuită și concediată, după ce se aflase că o trădase pe

Alyce pentru Hopkins și Caxton.

Hopkins și Caxton. Tremură când se gândi din nou la cei doi. Raleigh nu considerase că meritau o înmormântare. Ordonase ca trupurile lor să fie legate cu lanțuri și aruncate în Tamisa – dar, de data asta, se asigurase că domnul Caxton nu mai respira.

Își terminară băuturile și vorbiră despre lucruri mai plăcute, iar Raleigh îl invită pe bărbatul cu nasul ca o prună la un joc de cărți. După o oră, își împinseră scaunele în spate și se îndreptară spre chei. Alyce simți că i se întoarse stomacul pe dos când ajunseră la corabia lui Raleigh.

Gloriana era un vas mic, dar frumos, cu trei catarge și o pupă întinsă și decorată cu tot felul de ornamente. Când Alyce se apropie de ea, văzu cât de învechite și deteriorate erau părțile cioplite, dar i se părură și mai frumoase.

Alyce îl văzu pe Peeke, zbârlit și înghețat în vârful catargului principal, cu mult deasupra lor, privindu-i cum urcau la bord. Corbul o urmărise peste tot de când plecase din Turn. Nu prea înțelegea de ce, dar ceva legat de felul în care se plimba prin cuibul ciorilor îl făcea să pară deranjat că trebuia să-și împartă locul pe care se cățărase cu un stol de pescăruși mizerabili.

Raleigh strigă la un om de pe punte, care lui Alyce i se păru a fi singurul bărbat din Plymouth care era la fel de bine îmbrăcat ca Raleigh.

— Domnule Humphrey! I-am adus pe cei doi pasageri clandestini!

Domnul mai în vârstă veni să-i întâmpine, în timp ce urcau pe pasarelă, legănându-se în vreme ce corabia sălta puțin.

— Bine-ai venit, Walter! Echipajul e adunat, bagajele și proviziile sunt încărcate, vântul bate de la sud-vest. Suntem aproape gata.

Alyce se întoarse spre Solomon.

— Ești sigur că vrei să faci asta? Lași multe în urmă.

— Ce las? Pe domnul Adams? Nu cred că mă vrea din nou în trupă după ce s-a-ntâmplat la Whitehall. Pe tata? Acum câțiva ani, mi-a spus clar că nu mai voia să mă vadă niciodată. Și simt că, dacă mama ar mai trăi, ar fi de acord cu plecarea mea. Mai mult, ar insista să plec. Aș putea să mă însor cu o femeie de viță regească. Nici măcar pe tatăl meu nu l-ar deranja asta.

— Hm, cine se însoară? întrebă Alyce.

— Nimeni. Solomon își trase gulerul plisat. Voiam să spun că… cred că glumeam.

Alyce râse.

Când ajunseră pe punte, domnul Humphrey îl luă pe Raleigh, merseră într-o parte și schimbară câteva vorbe pe care Alyce nu putu să le audă. Apoi urcă la proră pentru a supraveghea ridicarea velelor, ceea ce, evident, îi supără pe marinarii care trăgeau de frânghii.

Raleigh se întoarse la cei doi cu o privire ciudată.

— Căpitanul ar vrea să stea de vorbă cu tine în cabina lui. Vrea să-și cunoască pasagerii.

Alyce și Solomon se uitară unul la celălalt și se încruntară.

— Am crezut că domnul Humphrey e căpitanul…

— Cabina lui e în spate, spuse Raleigh, ignorându-i întrebarea și arătându-i direcția cu degetul. Amândoi începură să meargă pe punte, dar el își întinse un braț pentru a-l opri pe Solomon. Doar Alyce.

Confuză, ea merse la ușa de la pupă, o deschise și pătrunse în întunericul dinăuntru.

Cabina căpitanului era luminată de două lămpi cu petrol agățate de peretele din spate, care clincăneau încet pe lanțurile lor în timp ce *Gloriana* sălta. În mijloc trona un birou mare, acoperit cu hărți, un glob, compasuri, sextante și alte instrumente nautice, iar în spatele biroului stătea căpitanul, cu capul ascuns de o pălărie largă, cu pene, studiind atent materialele din fața lui.

Alyce își drese vocea.

— Ați vrut să mă vedeți, domnule? spuse ea.

Căpitanul își ridică privirea, iar Alyce era să se sufoce.

— Nu știu cum ai reușit, zise o voce pe care nu se așteptase să o audă. Pantalonii ăștia sunt imposibil de purtat.

O privea același chip pe care îl văzuse ultima dată în adâncul Turnului și aceiași ochi negri și triști.

Regina Elisabeta se ridică de pe scaun și își arătă îmbrăcămintea în întregime: o vestă ponosită din piele, o curea neagră și lată din piele, niște pantaloni care păreau grei și arătau ca și cum ar fi fost făcuți dintr-o piele de animal neprelucrată și o pereche de cizme lungi până la genunchi.

— Nu sunt prea convingătoare, nu-i așa? Cred că ție ți-a ieșit mult mai bine.

Elisabeta înaintă până când ajunse în lumina lumânării, iar Alyce văzu chipul mamei ei cu claritate pentru prima dată. Pielea ei era albită și trasă, iar cicatricele lăsate de vârsatul de vânt erau prea adânci pentru a fi ascunse de machiaj. Arăta mai mult decât obosită, ca bietul și bătrânul domn Makepiece, doar că mai demnă. Pe neașteptate, lui Alyce i se făcu milă de ea.

— Iartă-mă! spuse Elisabeta. Pentru tot.

Alyce tot nu știa ce să spună. Nu mai era furioasă. Nu mai știa ce simțea. Poate era doar un pic tristă pentru amândouă.

Mama ei o luă de mână.

— Ești curajoasă. Mai curajoasă decât mine. Apoi îi dădu la o parte o buclă roșcată de pe ochi. Aș vrea să mai arate așa și părul meu.

— Ce-ai fi ales? întrebă Alyce.

Elisabeta se uită mirată la ea.

— Ce?

— Când Maria ți-a cerut să alegi – între mine și tron. Ce-ai fi ales dacă n-aș fi fugit?

— Pe tine, Alyce! spuse ea. Pe tine de o mie de ori!

— Atunci de ce ai renunțat la mine?

Elisabeta o luă de mâini pe fiica ei.

— Alyce, nu am renunțat la tine. A trebuit să te țin într-un loc sigur.

— Nu puteam locui cu tine la palat?

— Cum, ca o prințesă? Să fii tot timpul în centrul atenției, dar în același timp să ascunzi mereu ceea ce ești? Nu aș dori asta nimănui. E periculos să-ți ascunzi Meșteșugul. E mult mai ușor și mai sigur să fii o vrăjitoare departe de Curte și de oraș. Oftă. Se pare că nici asta nu e destul de sigur. Chiar și cu supravegherea bătrânului și credinciosului Pecke. Chiar și cu Ellen.

Alyce se gândi la casa ei din Fordham și la vremurile în care o privise pe mama ei hrănind pasărea neagră și zbârlită cu resturi de mâncare. Încă se gândea la Ellen ca la o mamă – nu putea să se gândească altfel la ea, chiar și când mama ei adevărată stătea în fața ei.

— Mi-e dor de ea!

— Știu.

— Maria a spus că ar putea s-o aducă înapoi. Din lumea morților. Doar când îi ieșiră cuvintele pe gură, Alyce își dădu seama că vorbea mai mult despre ea însăși decât despre Maria.

I se păru că făcuse o mărturisire. Oare mama ei și-ar fi dat seama de ceea ce făcuse dacă l-ar fi văzut pe Solomon?

— Nu mă îndoiesc că ar putea. Vrăjitoarele ca ea și-au petrecut sute de ani încercând să învingă moartea. Dee intenționa să facă același lucru și ai văzut ce-a ajuns să facă din cauza asta. Ai văzut laboratorul lui. Învierea lui Ellen ar fi un lucru abominabil. E singurul lucru pe care nu trebuie să-l facem niciodată, ca membre ale adevăratului Sabat. Comunicăm cu Partea Cealaltă și putem s-o alungăm oricând și oriunde se revarsă în lumea noastră. Doar atât. Suntem aici ca să păstrăm echilibrul. Moartea e moarte. E sfârșitul. Toate trebuie să se sfârșească la momentul potrivit.

Alyce înghiți în sec, cu greu.

— Am fost ispitită, spuse ea, de parcă și-ar fi recunoscut vinovăția pe jumătate. Să accept oferta Mariei. Să trec de partea ei.

— Bineînțeles că ai fost ispitită. Cine n-ar fi? Moartea e cu noi din clipa în care ne naștem, oricine am fi. Marea Umbră e tot timpul acolo. Dar trebuie să hotărâm dacă tratăm umbra ca pe un dușman care ne urmărește sau ca pe un prieten care ne însoțește. Dacă alegi prima variantă, atunci o să-ți petreci toată viața încercând să fugi de ea sau s-o înfrângi – și nu vei reuși asta niciodată. Tăcu o vreme. Mi-e milă de Maria. A pierdut multe. Necromanția promite foarte multe.

Elisabeta se întoarse în spatele mesei și scoase o carte arsă, cu coperte din piele de sub o grămadă de hărți maritime.

— Am găsit-o în Turn, spuse ea, înmânându-i *Necronomicon*-ul.

Alyce își dădu seama, îngrozită, că nu arsese cartea. Nervoasă, își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Comentariul luase foc imediat ce îl aruncase în mangal, dar Cartea neagră rezistase cumva.

— Unde-ai găsit-o? întrebă Elisabeta.

— A fost a mamei lui Solomon.

Regina dădu din cap.

— O știu pe Anne Harper. Știu că a fost păcălită de Maria, la fel ca multe altele.

— M-a speriat, spuse Alyce cu sinceritate. Voiam doar să scap de ea. Așa că am aruncat-o în foc. Știu că e interzisă. Apoi minți. N-am folosit-o.

— Bine. Elisabeta își luă cartea înapoi și se uită lung și serios la ea. Oricum, nu cred că ai nevoie de ea.

Alyce simți că lucrurile începeau să se lămurească.

— Ce vrei să spui?

— Poți să faci anumite lucruri, nu-i așa? Fără carte. Am văzut asta în timpul piesei de teatru. Și am văzut asta și în Turn. Poți să chemi morții. Și poți să-i faci să influențeze ce se întâmplă în jurul tău.

Corabia scârțâi când ele tăcură.

— Nu știu…, spuse Alyce. Da. Câteodată. Îmi pare rău. Nu știa de ce își cerea scuze. N-am vrut. Nu știu cum o fac.

— E un dar, spuse Elisabeta și, chiar dacă zâmbi, chipul ei avea o expresie plină de milă. Dar trebuie să-l folosești cu cel mai mare respect. Îți mai amintești ce i-am spus Mariei? În Turn?

Alyce încuviință.

— Nu e rău să vorbești cu morții. Dar e periculos să-i primim înapoi în viața noastră. De fiecare dată când se întâmplă asta, hotarele dintre lumea asta și cealaltă sunt slăbite. La un moment dat, aceste hotare vor înceta să existe și Partea Cealaltă ne va nimici. Asta ar face Maria – ar umple lumea noastră cu morții fără odihnă și cu toate creaturile ciudate care ar veni cu ei. Alyce înghiți în sec și își simți gâtul uscat. Pe lângă asta, morții nu sunt sclavii noștri. Nu-i putem forța să ne asculte poruncile. Tot ce-și doresc…

— E compania noastră. Știu.

— Ellen ți-a spus asta?

— Da.

Elisabeta zâmbi.

— Te-a crescut foarte bine. Mai bine decât aș fi făcut-o eu. Ochii îi sclipiră pentru o secundă și clipi apăsat de câteva ori. Alyce, ține minte ce te-a învățat! Și ține minte să asculți marele puls al lumii, răsăritul și apusul, vara și iarna, tot ce trăiește și moare, întotdeauna și pe vecie.

Se auzi un cor de strigături din afara cabinei.

— Trebuie să plec, draga mea. Dacă ar porni corabia asta cu mine la bord, nici nu vreau să mă gândesc ce consecințe ar fi. Își sărută fiica pe obraz și o îmbrățișă strâns.

Alyce nu știu ce să simtă. Încercă din răsputeri să-și imagineze că o strângea în brațe mama ei, dar nu era ușor. Se

înroși la față, dar nu își dădu seama dacă era din cauza rușinii, a tristeții, a afecțiunii sau din cauza unui amestec ciudat al celor trei.

Se trezi spunându-i:

— Nu poți să vii cu noi?

— În niciun caz, spuse Elisabeta, zâmbind cu tristețe. Maria încă trăiește, chiar dacă nu e sănătoasă. Fără îndoială, doctorul Dee își va încerca norocul din nou, cândva, în viitor. Am foarte multe de făcut aici. Tăcu și ochii i se umplură de lacrimi. Iartă-mă! spuse ea încă o dată. Sper că ne vom revedea. Între timp, *știu că nu mă poți iubi. Dar sper să ai gânduri bune despre mine.*

Apoi ea plecă, iar Alyce rămase singură cu toate întrebările pe care știa că trebuia să le fi pus. Așteptă câteva minute și se gândi, legănându-se ușor odată cu corabia.

Tatăl ei. Nu întrebase nimic despre tatăl ei.

Alyce ieși în fugă din pupă și alergă pe punte, sperând că o putea ajunge din urmă, poate pe chei.

Nu era nici urmă de ea. Văzu doar echipajul și pe Solomon, care aștepta sub catargul principal.

— Căpitanul tocmai a părăsit corabia, spuse el cu o expresie uimită.

— Căpitanul? O… Așadar, mama ei reușise să-l păcălească. Acela nu era căpitanul.

Merseră împreună în partea din față a corabiei, în timp ce pasarela era retrasă, corzile de ancorare erau aruncate, iar velele erau întinse. Marinarii strigau unul la celălalt, iar Alyce și Solomon vorbiră încet despre ce se întâmplase în cabină.

În scurt timp, *Gloriana* ieși din golf, cu pescărușii înconjurându-i catargul cel mai înalt și cu prora despicând apele negre.

— Mai ții minte că mi-ai dat niște cărți? spuse Alyce când ieșiră din port.

Solomon se încruntă.

— Da…

Alyce se gândi să-i spună totul, dar se răzgândi în ultima clipă.

— Păi… le-am pierdut.

— O, nu-i nicio problemă!

— Cum așa? De fapt, nu erau ale mele.

— Ce vorbești? Ți le-am dăruit. Nu contează. Asta-mi amintește că am altceva pentru tine… Se uită peste umăr ca să vadă dacă se uita vreun marinar la ei, apoi scotoci prin tolba care-i atârna de umăr. Scoase o păpușică din paie. Am făcut-o când te-ai dus să-ți iei rămas-bun de la doamna Thomson. Din memorie. Știu că ai pierdut-o pe-a ta. Își aranjă gulerul plisat. A trebuit să iau o șuviță din părul tău ca s-o fac. Dormeai. Îmi pare rău!

Alyce luă momâia cu multă blândețe.

— Mulțumesc, Solly! spuse ea. Se uită în jos, la palma ei, și își aminti cum îi dăduse o figurină de paie în hanul Lebăda. Parcă trecuse o viață de atunci. Tot mai seamănă un pic cu un vierme.

— Ei bine, am făcut ce-am putut.

El zâmbi cam trist, iar ea îl sărută.

Vântul începu să bată mai tare, iar râsul lor se auzi până în spatele corabiei. Se strânseră în brațe mai tare pentru a se încălzi și tăcură mulțumiți. Pecke coborî din cuibul ciorilor și se cocoță chiar în vârful bompresului. Anglia dispăru în urma lor și, odată cu ea, strigătele echipajului, până când simțiră că erau singuri pe corabie.

Niciunul dintre ei nu se uită înapoi în timp ce fură transportați, ținându-se de mână, deasupra mării adânci.

Notă istorică

Povestea lui Alyce se desfășoară într-o perioadă de mari schimbări și răsturnări de situații în istoria Europei. Existau tensiuni în biserica creștină, progrese în știință, locuri misterioase ale globului erau descoperite, cartografiate și cucerite: toate aceste lucruri i-au determinat pe mulți oameni să își pună întrebări despre lume și rostul lor în ea. Vânătoarea de vrăjitoare a fost în centrul acestor nesiguranțe și anxietăți. Societățile europene aveau nevoie de un țap ispășitor, iar vrăjitoarele li s-au părut potrivite pentru acest rol – în multe feluri, suferințele femeilor capturate de vânătorii de vrăjitoare au fost durerile nașterii lumii noastre occidentale, moderne și „luminate”. Toate acestea s-au întâmplat înainte ca magia, știința și religia să poată fi definite ușor ca lucruri diferite.

Destinul unei vrăjitoare e povestea evenimentelor care s-ar fi putut întâmpla în secret. Regina Elisabeta I și Maria, regina scoțienilor, două femei puternice, au fost deopotrivă acuzate de vrăjitorie, la fel ca mamele lor. Elisabeta a fost într-adevăr sfătuită de doctorul John Dee – astronom, astrolog, alchimist, filosof și matematician extraordinar, care a pretins că putea vorbi cu morții și cu îngerii. Chiar și sir Walter Raleigh (care nu era încă „sir” în perioada descrisă în această carte) a fost implicat în Școala Nopții, o presupusă societate secretă de atei și ocultiști. Oare Elisabeta, regina fecioară, chiar a avut o fiică nelegitimă? Ei bine, nu există nicio dovadă care să sugereze asta și ar fi fost foarte greu pentru ea să ascundă adevărul, atât în timpul sarcinii, cât și după aceea. Dar, dacă ar fi fost vrăjitoare – mai mult, o regină vrăjitoare –, atunci, fără îndoială, ar fi putut să-și acopere urmele în feluri pe care nici nu ni le putem imagina…

Mulțumiri

Mulțumesc următoarelor persoane și îmi cer scuze celor pe care, inevitabil, aș putea să-i uit: lui Alyce Grover, care a început totul; lui Julian Dickson, prima persoană care a crezut că această carte merită să fie citită și singurul motiv pentru care am continuat să scriu; agentei mele, Jane Willis, pentru înțelepciunea, sprijinul și bunătatea ei; lui Naomi Colthurst, pentru sfaturile editoriale neprețuite în primele stadii; tuturor persoanelor de la Chickens, pentru entuziasmul și încrederea în acest proiect, dar mai ales lui Barry și lui Rachel, pentru că mi-au acordat o șansă, și editorului meu, Kesia, pentru toate referințele mele la *Războiul Stelelor* și pentru că mi-a înțeles cartea mai mult decât aș fi sperat; lui Tuulevi, Sandrei și lui Andrew, lui Titus și lui Carrie, care m-au lăsat să scriu în casele lor; cititorilor și susținătorilor Joelle, Vie (îmi pare rău că era să orbești), Ben, Anna, Emerald, Chris, Will L, celor de la Bunhill Massive (Will D, Mary, Dave, Sarah) și fraților Bowling, pentru gândurile, ideile și camaraderia lor; și, nu în ultimul rând, lui Steph, cel mai grozav critic și corector din lume, care mi-a citit cartea mai atent decât oricine și mi-a fost alături la bine și la greu.

Scriitorii și ceilalți oameni inteligenți la care am apelat pentru partea istorică a cărții sunt prea mulți pentru a fi menționați aici, dar următorii mi-au fost însoțitori fideli: Catherine Arnold, Antonia Fraser, Ian Mortimer, Liza Picard și Anne Somerset. Această carte nu ar fi existat fără implicarea lor (mult mai erudită decât a mea).